NATIONAL BOOK AWARD 2018

Autobiography of the Year

tot ce știu despre ~~petreceri~~, ~~întâlniri~~, ~~prieteni~~, ~~joburi~~, ~~viață~~, dragoste

dolly alderton

Sinceră, amuzantă și emoționantă.

THE SUNDAY TIMES CULTURE

Sex and the City *pentru mileniali.*

RED

Furibund de amuzantă.

METRO

Dolly a stabilit o legătură profundă cu o întreagă generație de femei.

ELLE

TOT CE ȘTIU DESPRE DRAGOSTE

DOLLY ALDERTON (n. 1988) și-a început activitatea editorială scriind despre serialul de televiziune *Made in Chelsea*. Articolele ei au atras atenția producătorilor serialului, care i-au oferit un post de scenarist. Între 2015 și 2017 a publicat la revista *The Sunday Times Style*, iar în perioada 2016–2017, la *The Daily Mail*. A mai colaborat la publicațiile: *The Telegraph*, *GQ*, *Marie Claire*, *Cosmopolitan*, *Vice*, *Esquire Weekly*. Subiectele ei favorite sunt: iubirea, întâlnirile amoroase, sexul, prietenia, feminismul, călătoriile, celebritățile, moda, cărțile, filmele și gătitul.

Apărută în anul 2018, cartea sa autobiografică *Tot ce știu despre dragoste* a intrat încă din prima săptămână de la publicare în top 5 bestselleruri alcătuit de *The Sunday Times*.

dolly alderton

tot ce știu despre petreceri, întâlniri, prieteni, joburi, viață, dragoste

Traducere de
NICOLETA MITROFAN și
LUDOVIC-ȘTEFAN SKULTÉTY

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALDERTON, DOLLY
Tot ce știu despre dragoste / Dolly Alderton ;
trad. de Nicoleta Mitrofan, Ludovic-Ștefan Skultéty ;
- București : Curtea Veche Publishing, 2020
ISBN 978-606-44-0545-6

I. Mitrofan, Nicoleta (trad.)
II. Skultéty, Ludovic-Ștefan (trad.)

159.9

ISBN epub: 978-606-44-0514-2
ISBN mobi: 978-606-44-0515-9
Carte publicată și în ediție digitală

Redactor: Ludovic-Ștefan Skultéty

Corector: Elena Tătaru

Tehnoredactor: Irinel Niculae

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091

redacție: 0744 55 47 63

distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21

fax: 021 223 16 88

redactie@curteaveche.ro

comenzi@curteaveche.ro

www.curteaveche.ro

DOLLY ALDERTON
Everything I Know About Love
Copyright © 2018 by Dolly Alderton
All rights reserved.

P. 57, citat din Alias Grace de Margaret Atwood, copyright © Margaret Atwood, 1996, Alias Grace, Bloomsbury Publishing; pp. 103–104, citat din „Lovesong“, din Crow de Ted Hughes (Faber and Faber, 1972), copyright © Ted Hughes, 1970, 1972; p. 193, citat din „Shelter from the Storm“ de Bob Dylan, copyright © 1974 Ram's Horn Music, reînnoit 2002 Ram's Horn Music, toate drepturile rezervate, copyright internațional asigurat, retipărit cu permisiune; și p. 362, citat din „The More Loving One“ de W.H. Auden, copyright © 1960 W.H. Auden, reînnoit, retipărit cu permisiunea Curtis Brown, Ltd.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2020
pentru prezenta ediție în limba română

Lui Florence Kleiner

Tot ce știam despre dragoste pe când eram adolescentă

Dragostea romantică este cel mai important și mai interesant lucru din întreaga lume.

Dacă nu ai parte de ea atunci când ești adult în toată regula, atunci ți-ai ratat viața, la fel ca multe dintre profesoarele mele de artă despre care am remarcat că sunt „domnișoare“ în loc de „doamne“ și au părul făcut permanent și bijuterii tribale.

Este important să ai parte de mult sex cu o mulțime de persoane, dar probabil nu mai mult de zece.

Când voi fi femeie singură în Londra, voi fi extrem de elegantă și de subțirică, voi purta rochii negre, voi bea Martini și voi face cunoștință cu bărbați doar la lansări de carte și la vernisaje.

Iubirea adevărată e atunci când doi băieți se încaieră din cauza ta. Aspectul cel mai interesant este sângele vărsat, dar să nu fie nevoie de spitalizare. Într-o zi, mi se va întâmpla așa ceva, dacă voi avea noroc.

Este important să îți pierzi virginitatea după ce împlinești șaptesprezece ani, dar înainte de a împlini optsprezece. Fără nicio exagerare, este în regulă chiar dacă se întâmplă doar cu o zi înainte, dar dacă deja ai împlinit optsprezece ani și ești încă virgină, nu vei face niciodată sex în viața ta.

Poți să te giugiulești cu câți vrei și este în regulă, nu înseamnă nimic, pur și simplu te antrenezi.

Cei mai mișto băieți sunt întotdeauna înalți, evrei și au mașină.

Tipii mai în vârstă sunt cei mai buni, pentru că sunt mai rafinați, au mai multă experiență și, de asemenea, mai puține pretenții.

Când prietenele tale au iubiți, devin plictisitoare. O prietenă care are iubit este distractivă doar dacă ai și tu iubit.

Dacă nu-ți întrebi prietenele despre iubiți *deloc*, vor înțelege într-un final aluzia că toată situația ți se pare naspa și vor înceta să mai pălăvrăgească despre

ei.

Este o idee bună să te căsătorești un pic mai târziu în viață, după ce ai gustat din ea. Să spunem, pe la douăzeci și șapte de ani.

Mie și lui Farly nu o să ne placă niciodată același băiat pentru că ei îi plac băieții scunzi și obraznici ca actorul Nigel Harman, iar eu îi prefer pe cei macho și misterioși ca Charlie Simpson din formația Busted. De aceea, prietenia noastră va dura veșnic.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de romantic precum a fost acela când eu și Lauren am dat concertul ăla de Ziua Îndrăgostiților la un pub ciudat din Saint Albans și eu am cântat „Lover, You Should've Come Over"[1], iar Joe Sawyer a stat în primul rând, cu ochii închiși pentru că mai înainte vorbiserăm despre Jeff Buckley și, practic, el este singurul băiat din câți am întâlnit vreodată care mă înțelege pe deplin și știe ce-i în mintea mea.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de penibil ca atunci când am încercat să-l sărut pe Sam Leeman și el s-a retras, iar eu am căzut.

Niciun moment din viața mea nu va fi la fel de sfâșietor ca atunci când s-a descoperit că Will Young e homosexual și eu a trebuit să pretind că nu am nimic împotrivă, dar am plâns în timp ce ardeam caietul cu coperte de piele primit la confirmarea[2] mea, în care scrisesem despre viața noastră împreună.

Băieților le place când le spui lucruri răutăcioase și consideră că, dacă te porți prea drăguț cu ei, ești infantilă și nașpa.

Când îmi voi face, în sfârșit, un iubit, nimic altceva nu va mai conta.

Note:

1 Piesă din 1994, aparținând lui Jeff Buckley. În română: „Iubitule, ar fi trebuit să treci pe la mine". (*N. trad.*)

2 Ritual catolic prin care se consolidează harul primit la botez în cazul copiilor trecuți de șapte ani. Cu această ocazie, aceștia primesc un caiet special, legat în piele, în care să facă însemnări proprii sau în care să-și roage rudele ori prietenii să scrie câte un gând în chip de amintire. (*N. trad.*)

Băieții

Pentru unii, sunetul care le-a definit adolescența a fost reprezentat de strigătele pline de voioșie ale fraților lor jucându-se în grădină. Pentru alții, a fost zgomotul lanțului de la mult iubita lor bicicletă, hurducăind pe văi și dealuri. Unii își amintesc trilurile păsărilor în timp ce mergeau spre școală sau râsetele și sunetul mingilor de fotbal la locul de joacă. În cazul meu, e vorba despre sunetul conexiunii de internet prin dial-up de la compania AOL.

Mi-l amintesc și acum, notă cu notă. Bipurile inițiale, metalice, scârțâiturile stridente, întrerupte care semnalau o jumătate de conexiune, nota înaltă care îți spunea că sunt ceva progrese, urmată de două sunete de frecvență joasă, aspre, și de o învălmășeală de zgomote albe. Apoi, tăcerea indica faptul că ai reușit să treci de partea cea mai complicată. „Bine ați venit la AOL", spunea o voce liniștitoare, cu o inflexiune ascendentă la „O". Urmată de anunțul: „Aveți mesaje necitite." Dansam prin cameră pe sunetul dial-up-ului AOL ca să fac acea așteptare chinuitoare mai suportabilă. Îmi alcătuisem o coregrafie cu lucruri pe care le învățasem la balet: o mișcare de *plié* la sunetul bipurilor; un *pas de chat*, la sunetele joase. O reproduceam în fiecare seară când veneam de la școală. Pentru că aceasta era coloana sonoră a vieții mele. Pentru că îmi petreceam adolescența pe internet.

O mică explicație: am crescut în suburbii. Gata; asta a fost toată explicația. Când aveam opt ani, părinții mei au luat hotărârea crudă de a ne muta dintr-un apartament de la subsol din Islington într-o casă mai mare din Stanmore; la ultima stație de pe linia de metrou Jubilee și la cea mai îndepărtată periferie din nordul Londrei. Era un fel de margine albă a paginii tipărite; un observator al distracției, mai degrabă decât un participant la petrecere.

Când crești în Stanmore, nu ești nici urban, nici rural. Eram prea departe de Londra pentru a fi unul dintre acei puști cool care mergeau la Ministry of Sound[3] și care nu pronunțau „g"-ul final și purtau chestii vintage mișto cumpărate de la magazine Oxfam[4] din zona Peckham Rye, surprinzător de

bune. Dar eram și prea departe de dealurile Chiltern ca să fiu una dintre acele adolescente de la țară, rumene-n obraji și necioplite, care purtau pulovere pescărești ponosite, învățau la treisprezece ani să conducă Citroënul lu' tata, mergeau în drumeții și consumau LSD în pădure cu verișorii lor. Suburbiile din nordul Londrei funcționau ca un vid pentru identitate. Erau la fel de bej ca obligatoriile mochete de pluș din fiecare casă de acolo. Nici urmă de artă, cultură, clădiri vechi, parcuri, nici de magazine sau restaurante de familie. Erau cluburi de golf, restaurante Prezzo, școli, alei și sensuri giratorii private, retail park-uri și centre comerciale cu acoperișuri de sticlă. Femeile arătau toate la fel, casele erau construite la fel, mașinile erau la fel. Singura formă de exprimare era să cheltui banii pe bunuri uniformizate – sere, anexe de bucătării, mașini cu sisteme de navigare prin satelit, vacanțe all-inclusive în Mallorca. Dacă nu jucai golf, nu voiai să îți faci șuvițe colorate sau să umbli printr-un showroom Volkswagen, nu exista absolut nimic altceva de făcut.

Acest lucru era valabil mai ales dacă se întâmpla să fii un adolescent la mila disponibilității mamei de a te duce dintr-un loc în altul cu Volkswagenul Golf GTI. Din fericire, eu am avut-o pe cea mai bună prietenă a mea, Farly, care locuia la o distanță de cinci kilometri și jumătate de mers cu bicicleta de la fundătura în care se afla casa noastră.

Farly era, și încă mai este, diferită față de orice altă persoană din viața mea. Ne-am cunoscut la școală când aveam amândouă unsprezece ani. A fost, și rămâne în continuare, opusul meu în toate privințele. Ea e brunetă. Eu sunt blondă. Ea e puțin prea scundă. Eu sunt puțin prea înaltă. Ea planifică și programează totul. Eu amân totul și mă apuc de treabă în ultimul moment. Ei îi place ordinea. Eu sunt înclinată spre harababură. Ei îi plac regulile. Eu urăsc regulile. Ea nu-și dă niciodată importanță. Eu cred că pâinea prăjită pe care o mănânc la micul dejun este suficient de interesantă ca să apară pe rețelele de socializare (pe trei rețele). Ea este foarte prezentă și se concentrează asupra sarcinilor urgente. Eu sunt întotdeauna pe jumătate în realitate, pe jumătate într-o versiune fantastică a acesteia, din capul meu. Dar, cumva, funcționăm împreună. Nu am avut niciodată un noroc mai mare ca în ziua în care Farly s-a așezat lângă mine la o oră de matematică, în 1999.

Cu Farly, ordinea de zi era întotdeauna fix aceeași: stăteam în fața televizorului și mâncam grămezi de chifle și chipsuri (deși numai atunci când

părinții noștri nu erau acasă – o altă trăsătură a clasei de mijloc suburbane e că ține la canapele ca la ochii din cap și există regula strictă ca în sufragerie să nu se mănânce) și ne uitam la sitcomuri americane pentru adolescenți pe canalul Nickelodeon. Când rămâneam fără episoade din *Soro*, *surioară*, *Doi la fel* și *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*, treceam la canalele de muzică, holbându-ne la televizor cu gurile căscate în timp ce schimbam de la MTV la MTV Base și VH1 și înapoi la fiecare zece secunde, căutând un anumit videoclip cu Usher. Când ne plictiseam de asta, ne întorceam la Nickelodeon + 1 și urmăream toate episoadele sitcomurilor americane cu adolescenți pe care le văzuserăm cu o oră mai devreme, de la capăt.

Morrissey[5] și-a descris la un moment dat adolescența ca pe o „așteptare după un autobuz care nu mai vine niciodată"; un sentiment care nu face altceva decât să se exacerbeze atunci când devii adult într-un loc pe care îl percepi ca pe o sală de așteptare vopsită toată în bej. Eram plictisită, tristă, singuratică și foarte nerăbdătoare să scap odată de copilărie. Chiar atunci, ca un cavaler galant în armură strălucitoare, și-a făcut apariția internetul prin dial-up de la AOL pe calculatorul masiv care aparținea întregii familii. Apoi a urmat MSN Instant Messenger.

Când am descărcat MSN Messenger și am început să adaug contacte de e-mail – prieteni de la școală, prieteni ai prietenilor, prieteni de la școlile din apropiere pe care nu îi întâlnisem niciodată –, a fost ca și cum ai bate în peretele unei celule de închisoare și cineva aflat de partea cealaltă ți-ar răspunde. Ca și cum ai descoperi iarbă pe Marte. Ca atunci când cauți o anumită frecvență la radio și, într-un final, auzi pârâitul transformându-se încetișor într-o voce omenească. A fost o evadare din depresia mea suburbană într-o existență de o incredibilă bogăție.

În adolescență, MSN a fost pentru mine mai mult decât o modalitate de a ține legătura cu prietenii; era un loc. Așa mi-a rămas în memorie, ca o cameră în care stăteam ore întregi în fiecare seară și în fiecare weekend până când mi se împăienjeneau ochii de la atâta holbat la ecran. Chiar și atunci când plecam din suburbie și, dintr-un imbold de generozitate, părinții ne luau pe mine și pe fratele meu în vacanțe în Franța, eu tot în cameră îmi petreceam timpul în fiecare zi. Primul lucru când ajungeam la o nouă demipensiune era să mă interesez dacă au computer cu internet – de obicei, vreun desktop antic într-un

subsol întunecat –, mă logam pe MSN Messenger și pălăvrăgeam pe chat ore în șir fără pic de rușine, în timp ce vreun adolescent francez indispus își aștepta rândul în spatele meu, într-un fotoliu. Afară, unde restul familiei stătea la piscină și citea, soarele provensal strălucea cu putere, dar părinții mei știau că nu aveau ce să dezbată cu mine când venea vorba despre MSN Messenger. În jurul lui gravitau toate prieteniile mele. Era propriul meu spațiu privat. Era singurul lucru pe care îl puteam numi al meu. După cum spuneam, era un loc.

Prima mea adresă de e-mail a fost munchkin_1_4@hotmail.com[6], pe care am creat-o când aveam doisprezece ani, în laboratorul de IT al școlii. Am ales numărul 14 presupunând că voi trimite e-mailuri doar vreo doi ani, înainte să devină o activitate copilărească. Mi-aș fi îngăduit bucuria acestui nou moft și a diverselor lui excentricități până când adresa de e-mail și-ar fi pierdut relevanța în momentul în care aveam să împlinesc paisprezece ani. Am început să folosesc MSN Messenger de-abia după vârsta de paisprezece ani și, între timp, am încercat și adresa willyoungisyum@hotmail.com, ca să-mi exprim noua pasiune pentru câștigătorul din 2002 al emisiunii *Pop Idol*. Am încercat și thespian_me@hotmail.com[7], să văd dacă îmi convine, după ce am oferit o reprezentație frenetică în rolul lui Mister Snow din musicalul *Carousel*, pus în scenă la școală.

Am refolosit munchkin_1_4 când am instalat MSN Instant Messenger și m-am bucurat de puzderia de contacte MSN Messenger ale prietenilor de la școală, acumulate de la crearea adresei. Dar crucială a fost și introducerea în listă a băieților. Ei bine, până în acel moment nu cunoscusem niciun băiat. În afară de fratele meu, verișorul meu mai mic, tata și unul sau doi dintre prietenii cu care tata se ducea la crichet, în realitate nu petrecusem deloc timp cu cineva de sex masculin. Dar MSN a adus cu sine adresele de e-mail și avatarurile acelor Băieți Fantome, proaspăt disponibili. Contactele erau donate de mai multe fete mărinimoase de la școala mea – cele care ieșeau cu băieți în weekend și apoi transmiteau adresele de e-mail celorlalte eleve. Acești băieți făceau circuitul MSN; fiecare fată de la școala mea îi adăuga în lista de contacte și toate aveam parte de cincisprezece minute de faimă vorbind cu ei.

În funcție de proveniență, băieții se încadrau, în mare parte, în trei categorii. În prima categorie: vreun fin al mamei unei tipe sau un prieten de familie alături de care copilărise tipa. Acesta era, în mod obișnuit, cu un an sau doi

mai în vârstă decât noi, foarte înalt și deșirat și avea o voce groasă. În această categorie mai intra și vecinul vreuneia dintre eleve. Următoarea categorie era reprezentată de verișorii primari sau verișorii de gradul al doilea ai cuiva. În cele din urmă, categoria cea mai exotică, vreun băiat pe care cineva l-a cunoscut în timpul unei vacanțe petrecute cu familia. Acesta era nici mai mult, nici mai puțin decât Sfântul Graal, având în vedere că putea fi de absolut oriunde, din locuri îndepărtate ca Bromley sau Maidenhead, și totuși, iată-te vorbind cu el pe MSN Messenger de parcă ați fi în aceeași cameră. Ce nebunie; ce aventură.

Am completat rapid un fișier de cărți de vizită Rolodex cu acești hoinari și rătăciți, oferindu-le o rubrică separată în lista mea de contacte, denumită „BĂIEȚI“. Îmi petreceam săptămâni întregi stând de vorbă cu ei – despre examenele pentru certificatul general de învățământ secundar, despre trupele noastre preferate, despre cât de mult fumam și beam și „cât de departe ajunseserăm“ cu sexul opus (întotdeauna o lucrare de ficțiune impresionant de elaborată). Bineînțeles, habar n-aveam sau știam foarte puțin despre cum arăta celălalt; acest lucru se întâmpla înainte de apariția telefoanelor cu cameră foto sau a canalelor de socializare, astfel încât trebuia să te mulțumești doar cu minuscula fotografie și descrierea de la profilul MSN. Uneori mergeam până la a-mi asuma riscul să folosesc scanerul mamei pentru a încărca o fotografie în care arătam frumos la o masă de familie sau în vacanță, apoi, cu atenție, îi decupam pe mătușa sau pe bunicul folosind funcția crop din Paint, dar în general era o agitație inutilă.

Apariția băieților virtuali în lumea prietenelor noastre de la școală a atras după sine un întreg set de noi conflicte și drame. Zvonurile despre cine vorbea cu cine circulau fără oprire. Fetele le jurau credință unor tipi pe care nu-i întâlniseră niciodată introducându-le prenumele în username-ul lor cu stele, inimi și liniuțe jos de fiecare parte. Unele fete credeau că se află într-un dialog online exclusiv cu un băiat, dar acele username-uri care se iveau pe neașteptate spuneau o cu totul altă poveste. Uneori, fete de la școlile învecinate pe care nu le-ai întâlnit niciodată te adăugau în listă ca să te întrebe direct dacă vorbești cu același băiat cu care vorbeau ele. Uneori – și acest lucru se transmitea întotdeauna sub forma unei povești cu rol de avertisment pe holurile școlii –, îți expuneai accidental relația de pe MSN cu un băiat scriind un mesaj destinat

lui în fereastra unui alt prieten. Adevărate tragedii shakespeariene se nășteau în urma unei astfel de greșeli.

Odată cu MSN au apărut reguli de etichetă complicate. Dacă și tu, și un băiat care îți plăcea erați conectați în același timp, dar nu vorbea cu tine, o modalitate de a-i atrage atenția era să te deconectezi, apoi să te loghezi din nou, astfel încât să fie anunțat despre re-logarea ta și să i se reamintească prezența ta, în speranța ca astfel să se ajungă la o conversație. Mai era și trucul de a-ți ascunde statusul online pentru a evita discuțiile cu alții în afară de o anumită persoană. Era un complex dans curtenesc edwardian, la care luam parte cu neastâmpăr și plină de bunăvoință.

Aceste îndelungi schimburi de mesaje duceau rareori la vreo întâlnire în viața reală, iar atunci când se întâmpla, erau aproape întotdeauna o dezamăgire îngrozitoare. Așa a fost în cazul lui Max, care avea numele de familie compus din două nume. Era un Casanova notoriu pe MSN pentru faptul că le trimitea fetelor ceasuri Baby-G prin poștă, iar Farly a fost de acord să se întâlnească cu el lângă un chioșc de ziare din Bushey, într-o sâmbătă după-amiază, după luni întregi de conversații online. Ajunsă acolo și văzându-l, Farly s-a speriat și s-a ascuns în spatele unui coș de gunoi. L-a urmărit cum o tot suna pe mobil dintr-o cabină telefonică, dar nu se putea confrunta cu realitatea unei întâlniri pe viu și a pornit înapoi spre casă. Au continuat să vorbească ore în șir în fiecare seară pe MSN.

Eu am avut două experiențe de acest fel. Prima a fost o *blind date* dezastruoasă, într-un centru comercial, care a durat mai puțin de cincisprezece minute. A doua a fost cu un băiat de la un internat din apropiere, cu care vorbisem aproape un an înainte de a ne întâlni prima dată, la Pizza Express, în Stanmore. În anul următor, am fost cu el într-un fel de relație; dar foarte rar, pentru că era mereu reținut după ore la școală. Mergeam câteodată să-l vizitez, dată cu ruj și cărând o geantă plină cu pachete de țigări pe care le cumpăram pentru el, de parcă eram Bob Hope trimis să distreze trupele în cel de-Al Doilea Război Mondial. Nu avea acces la internet în camera lui de cămin, așa că MSN era scos din discuție, dar am remediat acest lucru cu scrisori săptămânale și apeluri telefonice lungi din cauza cărora tata a îmbătrânit brusc atunci când l-a întâmpinat o factură lunară la telefonul fix compusă din trei cifre.

La cincisprezece ani am început o relație de afecțiune mai mistuitoare decât orice altceva s-a întâmplat vreodată pe ferestrele MSN Instant Messenger atunci când m-am împrietenit cu o fată cu părul vâlvoi, cu pistrui și ochi căprui conturați cu creion kohl, pe nume Lauren. Din copilărie până în acel moment, ne mai văzuserăm din când în când la ciudatele petreceri aniversare de la Hollywood Bowl, dar am făcut cunoștință cum se cuvine într-un final prin prietena noastră comună, Jess, într-unul dintre numeroasele restaurante italiene din Stanmore. Legătura a fost exact ca în filmele romantice pe care le urmăream pe ITV2. Am vorbit până când ni s-au uscat gurile, ne terminam frazele una alteia, râdeam ca apucatele, fără să ne pese de cei din jur; Jess a plecat acasă și noi am rămas pe o bancă în ger după ce am fost date afară din restaurant, doar ca să pălăvrăgim în continuare.

Ea era chitaristă în căutarea unui vocalist pentru a pune bazele unei trupe. Eu urma să cânt într-o seară cu karaoke nu prea aglomerată în Hoxton și aveam nevoie de un chitarist. Am început să repetăm coveruri bossa-
nova ale melodiilor formației Dead Kennedys în ziua următoare, în magazia mamei sale, prima variantă de nume pentru trupa noastră fiind „Raging Pankhurst“[8]. Mai târziu l-am schimbat într-un nume și mai inexplicabil, „Sophie Can't Fly“[9]. Primul nostru concert s-a ținut într-un restaurant turcesc din Pinner, un local aglomerat în care un singur client nu era membru al familiei sau prieten de la școală. Am continuat să cântăm în toate locurile importante: un foaier de teatru din Rickmansworth, o dependință abandonată din grădina unui pub din Mill Hill, un pavilion de crichet aflat chiar la ieșirea din Cheltenham. Am dat spectacole pe orice stradă unde nu era niciun polițist. Am cântat la recepția oricărui bar mitzvah unde aveam permisiunea.

De asemenea, împărtășeam pasiunea pentru metoda inovatoare de a ne transpune discuțiile de pe MSN pe alte suporturi. Încă de la începutul prieteniei noastre, am descoperit că, de când fusese inventat Instant Messenger, ambele copiaserăm într-un document Microsoft Word conversațiile pe care le avuseserăm cu băieții, printându-le apoi și punând foile într-un bibliorаft pentru a le citi înainte de culcare ca pe un roman erotic. Ne închipuiam că suntem un fel de grup Bloomsbury[10] format din două persoane, din primii ani de după 2000 ai MSN Messenger.

Dar exact când a început prietenia mea cu Lauren, am părăsit suburbia pentru a locui la o sută douăzeci de kilometri nord de Stanmore, unde era o școală mixtă cu internat. MSN nu îmi mai putea astâmpăra curiozitatea în privința sexului opus. Trebuia să știu cum sunt băieții în viața reală. Mirosul tot mai slab de Polo Blue de la Ralph Lauren de pe o scrisoare de dragoste nu mă mai satisfăcea și nici notificările și bipurile mesajelor noi primite pe MSN. Am mers la internat ca să încerc să mă familiarizez cu băieții.

(Digresiune: și îi mulțumesc lui Dumnezeu că am făcut-o. Farly a rămas și în clasa a X-a la școala noastră de fete și, când a ajuns la universitate, fiindcă până atunci nu-și petrecuse niciodată timpul printre băieți, se comporta ca un taur de prăsilă într-un magazin de porțelanuri. În prima seară din săptămâna bobocilor a fost un „semafor party", unde cei singuri erau încurajați să poarte ceva verde, iar cei implicați în relații purtau ceva roșu. Majoritatea dintre noi am înțeles prin acest lucru să purtăm un tricou verde, dar Farly a sosit la barul din campus purtând colanți verzi, pantofi verzi, o rochie verde și o imensă fundă verde în părul dat cu fixativ verde. Era ca și cum ar fi avut tatuat pe frunte AM MERS LA O ȘCOALĂ DE FETE. Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru faptul că am stat doi ani în pepiniera interacțiunii mixte din cadrul școlii cu internat, altfel mă tem că și eu m-aș fi dedat fixativului verde în săptămâna bobocilor.)

După cum s-a dovedit, nu aveam absolut nimic în comun cu majoritatea băieților și aproape niciun interes față de ei în afară de situația în care voiam să-i sărut. Și niciun băiat pe care voiam să-l sărut nu voia să mă sărute, așa că la fel de bine aș fi putut să rămân în Stanmore și să continui să mă bucur de relațiile care aveau loc pe terenurile fecunde ale imaginației mele.

Pentru așteptările mele mari față de dragoste sunt de vină două lucruri: primul este că sunt copilul unor părinți înnebuniți unul după altul la modul stânjenitor; în al doilea rând, filmele la care m-am uitat în anii mei de formare. Pe când eram copil, aveam o obsesie destul de neobișnuită pentru musicaluri vechi și, devenind dependentă de filmele cu Gene Kelly și Rock Hudson, m-am așteptat ca băieții să se poarte cu o eleganță și un farmec asemănătoare. Dar școala mixtă a ucis acest gând destul de repede. Să ne gândim, de exemplu, la prima mea lecție de politică. Eram doar două fete într-o clasă de doisprezece elevi, iar eu nu stătusem niciodată cu atâția băieți într-o singură încăpere.

Băiatul cel mai arătos, despre care mi se spusese deja că este un zdrobitor de inimi notoriu (fratele său mai mare, care absolvise în anul precedent, fusese poreclit „Zeus“), mi-a pus o bucată de hârtie pe pupitru, în timp ce profesorul ne explica reprezentarea proporțională. Biletul era împăturit și avea o inimă desenată pe față, ceea ce m-a făcut să cred că este o scrisoare de dragoste. L-am despăturit cu un zâmbet sfios. Când l-am desfăcut, însă, am descoperit imaginea unei creaturi oribile despre care o notiță mă informa că este un orc din *Stăpânul Inelelor*, iar sub creatură scria: „CU ĂSTA SEMENI TU“.

Farly mă vizita în weekenduri și ni se scurgeau ochii după sutele de băieți de toate conformațiile și dimensiunile care împânzeau străzile, cu genți sport și crose de hochei pe umeri. Nu-i venea să creadă cât de norocoasă puteam fi că stăteam în bancă la capelă, în fiecare dimineață, atât de aproape de ei. În ce mă privea, am constatat că faza asta cu băieții era cam dezamăgitoare. Nu erau la fel de amuzanți ca fetele pe care le-am cunoscut acolo, nici pe departe la fel de interesanți sau de amabili. Și, dintr-un motiv sau altul, nu m-am putut relaxa niciodată în preajma vreunuia dintre ei.

La finalul liceului, am încheiat etapa MSN Messenger cu același entuziasm cu care o începusem. Primul meu semestru la Universitatea Exeter s-a desfășurat pe repede înainte și, odată cu el, a început și era Facebookului. Facebookul a fost ca și cum aș fi descoperit o comoară cu băieți online – și, de data asta, ca avantaj suplimentar, aveam la dispoziție toate informațiile vitale despre ei, adunate laolaltă pe o singură pagină. Mă uitam frecvent peste pozele prietenilor mei de la universitate și adăugam noi prieteni care îmi plăceau cum arată. Acest lucru ducea repede la schimburi de mesaje și întâlniri la unul dintre multele cluburi de noapte Vodka Shark sau la petrecerile cu spumă din săptămâna respectivă. Mă aflam în campusul universitar al unui oraș din comitatul Devon, așa că nu era prea greu să ne găsim unii pe alții. Dacă MSN fusese o pânză albă pe care îmi puteam etala fanteziile pline de culoare, mesajele pe Facebook au reprezentat un instrument de aranjare a întâlnirilor, și atât. Era felul în care studenții își identificau noua cucerire; își făceau planurile pentru următoarea noapte de joi.

Când m-am întors în Londra, după terminarea facultății, mă dezobișnuisem deja să-mi caut potențiale iubiri pe Facebook cu agresiva muncă de convingere a unui reprezentant Avon, dar prindea contur un nou obicei. Făceam

cunoștință cu un bărbat prin intermediul unui prieten comun, la o petrecere sau într-o noapte petrecută în oraș, îi reținem numele și numărul de telefon și apoi începeam o relație epistolară cu el prin SMS-uri sau e-mailuri timp de câteva săptămâni înainte de a confirma o a doua întâlnire în viața reală. Poate pentru că acesta era singurul mod pe care îl știam de a mă apropia de cineva, păstrând o distanță între noi, un spațiu în care să-mi produc și să-mi filtrez cea mai bună versiune a mea posibilă – toate glumele bune, cele mai șmechere replici, melodiile despre care știam că îl vor impresiona, trimise, de obicei, de Lauren. În schimb, eu îi transmiteam ei unele pe care să i le trimită prietenului ei de corespondență. A comentat la un moment dat că ne trimitem muzică bună între noi la un preț cu ridicata, apoi o dăm mai departe iubiților, ca și cum e a noastră, cu un „adaos emoțional".

Genul ăsta de corespondență se încheia aproape întotdeauna cu dezamăgiri. Încet, am început să-mi dau seama că este mai bine ca primele întâlniri să aibă loc în viața reală, și nu într-o formă scrisă, altfel discrepanța dintre cel pe care ți-l imaginezi și persoana care este cu adevărat devine din ce în ce mai mare. De multe ori, cel din mintea mea era o pură invenție și cream chimia dintre noi ca și când aș fi scris un scenariu, iar în momentul în care ne întâlneam din nou în viața reală, eram dezamăgită crunt. Era ca și cum, atunci când lucrurile nu mergeau așa cum îmi imaginasem, aș fi presupus că tipului i s-a dat o copie a scenariului scris de mine și că agentul lui a uitat să îi transmită să-l memoreze.

Orice femeie care și-a petrecut anii de formare înconjurată doar de fete vă va spune același lucru: nu renunți niciodată la ideea că băieții sunt creaturile cele mai fascinante, înspăimântătoare, respingătoare și bizare care există pe pământ; la fel de periculoase și de mitologice ca un Sasquatch[11]. De cele mai multe ori, acest lucru înseamnă că rămâi o fantezistă înrăită pentru tot restul vieții. Fiindcă, de fapt, nici nu poți altfel. Ani de-a rândul, tot ce făcusem era să stau cocoțată pe ziduri cu Farly, să lovesc în cărămizi cu tălpile groase de cauciuc, să mă holbez la cer, încercând să visez cât să-mi distrag atenția de la șirul de sute de fete în uniformă care treceau pe lângă noi. Atunci când mergi la o școală de fete, imaginația îți e supusă unui antrenament de atlet olimpic. Este uimitor cum te obișnuiești cu ardoarea fanteziei atunci când evadezi în mrejele ei atât de des.

Am crezut întotdeauna că fascinația și obsesia mea pentru sexul opus se vor diminua după ce termin școala și iau viața în piept, dar habar nu aveam că urma să fiu la fel de neștiutoare în privința modului în care trebuie să mă comport cu bărbații la vârsta de douăzeci de ani precum eram atunci când m-am conectat prima oară pe MSN Messenger.

Băieții erau o problemă. Una care avea să îmi ia cincisprezece ani să o pot rezolva.

Note:

3 Întreprindere londoneză cu mai multe domenii de activitate: casă de discuri, cluburi de noapte, o stație de radio și alte forme de entertainment. (*N. trad.*)

4 Oxfam International este o organizație mondială cu scopuri caritabile. (*N. red.*)

5 Steven Patrick Morrissey, cântăreț, compozitor și scriitor englez, fost membru al formației The Smiths. (*N. trad.*)

6 *Munchkin* – persoană neobișnuit de mică și, de asemenea, o rasă de pisici cu picioare scurte. (*N. red.*)

7 *Thespian* – dramatic, tragic. (*N. red.*)

8 „Pankhurst cea Furioasă“ – aluzie la Emmeline Pankhurst (1858–1928), reprezentantă a mișcării feministe radicale din Marea Britanie. (*N. red.*)

9 „Sophie nu poate să zboare.“ (*N. red.*)

10 Grup de scriitori, filozofi și artiști din prima jumătate a secolului al XX-lea din care au făcut parte nume celebre precum Virginia Woolf, E.M. Forster sau Clive Bell. (*N. trad.*)

11 Alt nume pentru Bigfoot. (*N. trad.*)

Jurnalul întâlnirilor nereușite: douăsprezece minute

Este anul 2002. Am paisprezece ani. Port o fustă kilt de la Miss Selfridge, o pereche de bocanci negri Dr. Martens și un *crop top* portocaliu-neon.

Băiatul se numește Betzalel și e o cunoștință a lui Natalie, o colegă de la școală. S-au întâlnit în tabăra de vacanță evreiască și au vorbit pe MSN și și-au dat reciproc „sfaturi în relații amoroase și de viață". Natalie este în căutare de noi prieteni (după ce tocmai și i-a pierdut pe ai ei răspândind zvonul că o fată din același an cu noi se automutilează, când, de fapt, era vorba doar de o eczemă urâtă), iar eu sunt una dintre țintele ei.

Știe că îmi doresc un iubit, așa că îmi propune să mă pună în legătură cu Betz pe MSN Messenger. Sunt mai mult decât încântată de acordul tacit conform căruia Natalie îmi oferă un băiat nou cu care să vorbesc, și eu, în schimb, iau din când în când prânzul împreună cu ea.

Practic, eu și Betz ieșim la o întâlnire după o lună de vorbit în fiecare zi după școală pe MSN. El e de părere că oricine de vârsta lui este imatur, la fel cum consider și eu, și, de asemenea, și el este înalt pentru vârsta lui, la fel ca mine. Pălăvrăgim constant despre aceste lucruri pe care le avem în comun.

Stabilim să ne întâlnim la Costa, în centrul comercial Brent Cross. Ca să nu mă duc singură, o rog pe Farly să mă însoțească.

Betz își face apariția și nu arată deloc ca în fotografia pe care mi-a trimis-o – și-a ras părul creț și a pierdut șirul kilogramelor în plus depuse de când a fost în tabără. Ne facem cu mâna unul altuia peste masă. Betz nu comandă nimic.

Farly este singura care vorbește, în timp ce eu și Betz ne-am fixat privirea în podea, jenați, tăcuți. Betz are o pungă de cumpărături – zice că tocmai a cumpărat o casetă video cu *Toy Story 2*. Îi spun că e un film pentru copii. El îmi spune că fusta mea mă face să arăt ca un scoțian.

Îi precizez că trebuie să plecăm ca să prindem autobuzul 142 înapoi către Stanmore. Întâlnirea durează douăsprezece minute.

Când ajung acasă și mă conectez la MSN, Betz îmi trimite imediat un mesaj lung pe care știu că îl avea deja scris în Microsoft Word și l-a plasat în fereastra de chat cu fontul lui tipic, Comic Sans italic, mov. Îmi spune că sunt o fată drăguță, dar nu simte nimic pentru mine. Îi spun că este deplasat să pregătească un discurs dinainte și să mă pândească să mă conectez pe MSN, având în vedere că locuiește atât de aproape de Brent Cross, iar autobuzul meu face douăzeci și cinci de minute până acasă, și asta doar pentru că știe că l-am plăcut mai puțin decât m-a plăcut el și nu voia să fiu eu prima care îi spune asta.

Betz mă blochează pe MSN timp de o lună, dar într-un final mă iartă. Nu mai există o a doua întâlnire, dar devenim confidenți în materie de relații până când împlinesc șaptesprezece ani.

Eliberată de obligația mea contractuală, nu mai iau niciodată prânzul cu Natalie.

Cronicile petrecerilor nereușite: căminele UCL, ajunul Anului Nou, 2006

Este prima mea vacanță acasă de când am început facultatea. Lauren, care a venit și ea acasă pentru Crăciun, propune să mergem la o petrecere de revelion la căminele studențești de la UCL[12]. A fost invitâată de Hayley, o colegă de școală pe care nu a mai văzut-o de la festivitatea de acordare a premiilor.

Ajungem la apartamentul comun mare, aflat într-o clădire dărăpănată, pe o străduță dosnică dintre străzile Euston și Warren. Participanții la petrecere sunt o combinație echilibrată între drogați de la UCL, colegi de școală ai lui Lauren și trecători oportuniști care văd ușa deschisă și aud „Ignition" a lui R. Kelly, pusă pe *repeat* în cea mai mare parte a serii. Eu și Lauren avem fiecare câte o sticlă de vin roșu (Jacob's Creek Shiraz, pentru că e o ocazie specială), pe care îl bem din două pahare de plastic (nu direct din sticlă, pentru că e o ocazie specială).

Scanez camera în căutare de băieți cu membre funcționale și un puls detectabil. Am, în acest moment, optsprezece ani, șase luni de viață sexuală activă și mă aflu într-o etapă de sexualitate intensă; o perioadă scurtă, în care sexul reprezintă cea mai mare aventură și descoperire a mea; o perioadă în care sexul este ca tutunul și cartofii, iar eu sunt Sir Walter Raleigh[13]. Nu înțelegeam de ce nu o făceau toți tot timpul. Toate cărțile, filmele și cântecele despre sex la un loc erau insuficiente pentru a exprima plăcerile aduse de el. Cum de găseau unii, seară de seară, ocazia de a face altceva decât sex sau de a căuta un partener pentru sex? (Starea asta de spirit s-a evaporat într-un mod perfid înainte să împlinesc nouăsprezece ani.)

Sesizez figura familiară, surâzătoare a unui tip înalt, lat în umeri și îl identific repede pe un asistent de producție la un sitcom la care am lucrat în regim de internship în liceu. Flirtam și ne plângeam de divele din distribuție în timp ce fumam pe furiș în spatele studioului. Ne apropiem unul de altul cu brațele întinse pentru o îmbrățișare și începem aproape instantaneu să ne sărutăm.

(Așa se întâmpla atunci când hormonii mi-o luau la goană prin sânge; o strângere de mână se transforma într-un sărut, de la o îmbrățișare se ajungea la o partidă de sex. Indicatorii sociali ai intimității săreau cu toții câteva trepte.)

După câteva ore în care împărțim vin Shiraz și ne frecăm unul de celălalt, ne încuiem în baie pentru a încheia afacerea. Începem să bâjbâim, eu la blugii lui, el la fusta mea, ca niște adolescenți beți care încearcă să repare un tablou electric distrus, când se aude un ciocănit în ușă.

– TOALETA NU FUNCȚIONEAZĂ! strig eu, în timp ce Asistentul de Producție îmi adulmecă gâtul cu nesaț.

– Doll, șuieră Lauren. Sunt eu, deschide.

Îmi închei nasturii de la fustă, merg la ușă și o crăp puțin.

– Ce e? spun, scoțându-mi capul prin crăpătură.

Își face loc prin deschidere.

– Deci, m-am mozolit cu Finn…

Îl observă în colțul băii pe prietenul meu, care își trage rușinat fermoarul de la blugi.

– Oh, bună, zice nonșalantă. Deci, mă mozolesc cu Finn, dar mi-e c-o să-mi bage mâna la chiloți.

– Așa, și?

– Sunt chiloți modelatori, spune ridicându-și rochia ca să-mi arate o burtieră de culoarea pielii. Să nu se vadă șuncile.

– Păi, atunci scoate-i. Pretinde că nu purtai nimic pe dedesubt, îi spun, împingând-o spre ușă.

– Unde să-i pun? Camerele sunt arhipline, am fost peste tot și sunt grupuri în toate.

– Pune-i acolo, îi zic arătând către partea din spate a rezervorului mizerabil al closetului. N-o să-i găsească nimeni acolo.

O ajut pe Lauren să și-i tragă în jos, îi îndesăm în spatele closetului și o împing afară din baie.

Din nefericire, din cauza cantității uriașe de alcool băute și a jointului împărțit, Asistentul nu poate presta. Facem mai multe încercări de a remedia situația, dintre care una este atât de frenetică, încât desprindem accidental unitatea de duș din perete, dar toate sunt inutile. Așa că acceptăm într-un final

situația și ne vedem fiecare de ale lui – el se hotărăște să plece la o altă petrecere și ne îmbrățișăm de la revedere. E ușor trecut de miezul nopții.

Eu și Lauren ne reîntâlnim în camera în care este fumată cea mai mare parte a marijuanei pentru a ne recupera restanțele într-ale destrăbălării. Finn a întins-o și el, pentru că i s-a promis o petrecere mai bună în primele ore ca smoala ale noului an. Toastăm pentru prietenie și nesfârșita dezamăgire provocată de băieți, înainte să observăm și să ne împrietenim rapid cu o trupă emo pe care am întâlnit-o în circuitul de karaoke Whetstone. Ea îl ia în primire pe cântărețul cu părul ca al lui Robert Smith, eu îl iau pe basistul cu obrajii ca ai păpușilor Cabbage Patch. Ne sprijinim toți de un șifonier, dăm din mână în mână țigări Silk Cut și jointuri pe linia noastră de producție formată din patru membri și ne băgăm cu rândul iPod-urile în *speaker dock* pentru a cânta un mix echilibrat de John Mayer și Panic! At the Disco. Muzica se oprește brusc.

– Cineva a stricat dușul, anunță Hayley pe un ton autoritar. Trebuie să-l găsim pe cel care a stricat dușul pentru că trebuie să plătească pentru el, altfel vom intra noi în belele mari cu administratorul.

– Da, trebuie să-l găsim, mă bag eu abia articulând cuvintele. Cred că a fost tipul ăla scund cu părul lung.

– Ce tip?

– Era chiar aici mai devreme, spun eu. Cu siguranță el e de vină, a ieșit din baie cu o fată și se hlizeau amândoi. S-a dus afară să tragă câteva fumuri, cred.

Conduc o vânătoare de vrăjitoare din cămin în stradă pentru a-l găsi pe tipul inventat, dar îmi pierd repede interesul pentru cursă când îl văd pe Joel, care caută petrecerea. Joel este un zdrobitor de inimi celebru din nordul Londrei; un fel de Warren Beatty, dar evreu și cu țepi făcuți cu gel și cicatrici de acnee, un Danny Zuko[14] al suburbiilor. Îi ofer o țigară și începem imediat să ne mozolim de parcă am sta la taclale despre transportul în comun din Londra. Migrăm înapoi în apartament, unde mă bucur public de mozolitul cu Joel, câteva puncte bune de faimă în plus față de cât câștigasem cu Asistentul de Producție în vremurile de demult. Sunt doar tristă că nu mai pot coloniza încă o dată baia, ocupată acum de Hayley și de echipa ei de spărgători de petreceri drogați doar pe jumătate, care fac acum pe criminaliștii din serialul *Silent Witness* încercând să deducă cine a stricat dușul și cum. Caut o nouă ascunzătoare, când Christine, o blondă frumoasă (echivalenta lui Sandy[15],

iubita lui Danny), întreabă dacă poate să vorbească o clipă cu el. Binevoitoare, mă retrag, fiindcă, după cum spune vechea zicală, dacă vrei să regulezi ceva, nu te strofoca.

Mă reîntâlnesc cu Lauren pentru o țigară – de data aceasta marca Mayfair.

– O ardeau împreună când eram noi la școală, îmi spune ea. Erau ba împreună, ba despărțiți, foarte intens.

– Oh, zic eu.

Mă uit în colțul celălalt al camerei și îi văd pe Christine și pe Joel ținându-se de mână și părăsind apartamentul. El îmi face cu mâna în semn de scuze în timp ce iese.

– Pa, mimează el din gură.

Lauren este ocupată cu cântărețul emo și vorbesc despre progresia de acorduri; un semn sigur că e dispusă să facă sex. E aproape patru dimineața și trebuie să mă trezesc peste două ore ca să ajung la jobul meu de asistentă de vânzări la un magazin luxos de pantofi de pe Bond Street, unde lucrez pe un comision de unu la sută, pe care nu-mi pot permite să-l pierd. Mă duc să caut un colțișor de covor într-o cameră întunecată, să mă culc și, spre bucuria mea, dau de un pat pentru o persoană gol și îmi setez alarma la șase.

Două ore mai târziu mă trezesc cu cea mai nasoală mahmureală din viața mea; mă simt ca și cum mi s-a întors pe dos creierul, ochii îmi sunt lipiți cu rimel și respirația îmi miroase de parcă un șobolan îmbuibat cu Sauvignon mi-a intrat noaptea trecută în gură, a murit și s-a descompus. Mă uit la fusta mea mini maro de la Topshop, picioarele goale și cizmele de pirat și îmi dau seama că nu mi-am luat la mine uniforma de lucru.

– Hayley, șuier eu, împingând-o cu degetul mare de la picior, în timp ce doarme pe o grămadă de pulovere pe podea, lângă mine. Hayley. Trebuie să împrumut o rochie. O rochie simplă neagră. O s-o aduc înapoi mai târziu astăzi.

– Ești în patul meu, zice ea pe un ton impasibil. N-a fost chip să te urnesc din el astă-noapte.

– Îmi pare rău, îi răspund.

– Și Lauren mi-a spus că tu ai stricat dușul, murmură ea dintre pulovere.

Nu mai zic nimic, ies tiptil și regret altruismul pe care l-am arătat cu doar câteva ore în urmă, când am găsit sub pernă un carnet cu poezioarele jalnice ale

lui Hayley și nu l-am citit din scoarță-n scoarță.

– Arăți de parcă ai fi dormit pe străzi, mârâie Mary, șefa mea cu față de cotoroanță, când ajung la serviciu. Și miroși ca un om al străzii. Mergi în depozit, îmi spune ea, făcând un semn cu mâna de parcă ar alunga o muscă. Nu poți să stai în fața clienților în halul ăsta.

Când ajung acasă, după cea mai lungă zi de lucru din viața mea, intru pe Facebook pentru a examina daunele surprinse în imagini din noaptea trecută. Acolo, în partea de sus a paginii mele personale este un prim-plan cu chiloții enormi ai lui Lauren, poză încărcată de Hayley într-un album numit „Obiecte pierdute". Toată lumea de la petrecere este etichetată. Legenda fotografiei e cât se poate de grăitoare: „AI CUI SUNT CHILOȚII ĂȘTIA?"

Note:

12 University College London. (*N. red.*)

13 Walter Raleigh (cca 1552–1618), scriitor, spion și explorator englez, cunoscut, printre altele, și pentru faptul că a adus cartoful și tutunul în Irlanda. (*N. trad.*)

14 Unul dintre personajele principale din filmul *Grease* (1978), interpretat de John Travolta. (*N. trad.*)

15 Sandy Olsson, din filmul menționat mai sus, personaj interpretat de Olivia Newton-John. (*N. red.*)

O petrecăreață se îndreaptă spre Leamington Spa

Prima dată când m-am îmbătat aveam zece ani. Eram invitată la petrecerea de bar mitzvah a Natashei Bratt, împreună cu alte patru fete norocoase din aceeași clasă cu noi. În cortul inundat de soare din grădina aflată în spatele casei lor din Mill Hill, vinul curgea și somonul afumat ne dădea târcoale; tipele aveau coafuri permanent cu unduiri agresive și buzele date cu un bej mat, uniform. Și din motive pe care nu le voi înțelege niciodată, noi, toate fetele – în mod clar preadolescente în rochiile noastre marca Tammy Girl fără bretele și cu agrafe-fluturi în păr –, am primit pahar de șampanie după pahar de șampanie de la personalul de catering.

La început a fost ca un val de căldură care îmi cuprindea corpul, sângele a început să o ia la goană, epiderma îmi vibra. Apoi, parcă toate șuruburile din toate articulațiile mele au fost slăbite, lăsându-mă sprintenă și ușoară ca aluatul proaspăt dospit. A urmat pălăvrăgitul – poveștile amuzante, imitarea profesorilor și a părinților noștri, glumele grosolane, cele mai bune înjurături. (Și în ziua de azi, această evoluție în trei etape este modul în care trec prin starea de beție inițială.)

Dansul tată–fiică pe melodia „Brown Eyed Girl“ a lui Van Morrison s-a oprit brusc și prematur când una dintre fete, ceva mai amețită decât celelalte, s-a aruncat pe burtă pe ringul de dans și s-a zvârcolit sălbatic sub picioarele celor doi, ca un pește pe uscat. I-am urmat imediat exemplul, înainte ca amândouă să fim luate de acolo și certate de un unchi vexat. Dar seara abia începuse.

Inundată de o încredere proaspăt descoperită, am hotărât că era timpul pentru primul meu sărut, urmat de cel de-al doilea (cel mai bun prieten al tipului de dinainte), apoi de al treilea (fratele primului). Toată lumea mi-a urmat exemplul, făcând schimb de parteneri de sărutat de parcă ar fi fost niște budinci din care se servește fiecare. În cele din urmă, acea orgie de copii suburbană a fost înăbușită și am fost duși în camera din față și ni s-a dat cafea fără zahăr; ușa a fost încuiată și părinții noștri au fost sunați să vină să ne ia

acasă. Atât de lipsit de precedent a fost comportamentul nostru, încât luni am fost mustrate a doua oară de către directoarea școlii și admonestate pentru „punerea școlii într-o lumină proastă“ (acuzație ce mi-a fost adusă de nenumărate ori în anii de școală și pe care am luat-o întotdeauna ca pe un afront neîntemeiat, cu atât mai mult cu cât nu am ales niciodată să reprezint școala; mai degrabă, părinții mei aleseseră școala care să mă reprezinte).

N-am mai fost același om după acea seară, care mi-a furnizat suficient material să umplu nenumărate pagini din jurnalele mele de adolescentă. Prinsesem gustul alcoolului la o vârstă mult prea fragedă. Cerșeam pahare mici de vin diluat la orice eveniment de familie. Sorbeam siropul dulce, care îmi rămânea în gât, din bomboanele de ciocolată cu lichior, la Crăciun, sperând să dau lovitura. La paisprezece ani am aflat în sfârșit unde ascunseseră mama și tata cheia de la dulapul cu băuturi și dădeam pe gât capace de brandy franțuzesc ieftin când nu erau acasă, savurând aburul cald și amețitor care îmi învăluia temele. Câteodată o implicam și pe Farly în chefurile mele suburbane clandestine – ne serveam din ginul Beefeater și turnam în locul lui apă în sticlă, apoi ne așezam turcește pe covorul de pluș și urmăream *Vrei să fii milionar*, certându-ne, amețite de băutură, pe răspunsul corect.

Nu am urât niciodată nimic la fel de mult cum am urât să fiu adolescentă. Niciun alt rol n-a fost mai nepotrivit pentru mine decât cel de adolescentă. Încercam cu disperare să fiu adultă; eram disperată să fiu luată în serios. Aș fi făcut orice să nu depind de nimeni, în niciun fel. Preferam să frec podelele decât să primesc bani de buzunar sau să merg noaptea, prin ploaie, cinci kilometri pe jos decât să mă aducă acasă un părinte. Mă interesam de prețul garsonierelor din Camden pe când aveam cincisprezece ani, ca să știu când să încep să economisesc banii pe care îi luam ca babysitter. Tot pe atunci foloseam rețetele mamei și masa din sufragerie pentru a găzdui „dineuri“, forțându-mi prietenii să servească tagliatelle cu pui fript și rozmarin și pavlova cu zmeură pe muzică de Frank Sinatra, când tot ce voiau să facă era să bage în ei burgeri și să meargă la bowling. Îmi doream propriii prieteni, propriul program, propria casă, propriii bani și propria viață. Adolescența mi se părea o încurcătură fără ieșire, umilitoare, care presupunea vulnerabilitate și dependență emoțională și care nu se mai termina odată.

Alcoolul, cred, a reprezentat micul meu act de independență. A fost singura modalitate în care mă puteam simți ca un adult. Toate produsele secundare ale beției de care prietenii mei erau dependenți – mozolitul, bârfele, rocadele secrete, fumatul și dansul – erau distractive, dar maturitatea adusă de alcool era cea care îmi plăcea cel mai mult. Dădeam viață unor scenete imaginare de viață adultă banală. Intram plină de încredere în magazine locale care vindeau băuturi alcoolice și citeam etichetele de pe spatele sticlelor, în timp ce mă prefăceam că port discuții la telefonul meu Nokia 3310 despre „o băută, sâmbăta asta" sau „o zi de coșmar la birou" sau „unde am lăsat mașina". În vreo zi de vineri, în aglomerația de la ora patru de la școală, după cursuri, mă proțăpeam în mijlocul holului, ținând în mână *Femeia eunuc*[16] (exemplarul meu, cu colțurile îndoite și care, culmea ironiei, avea doar un rol decorativ) și strigam către Farly: „MAI E VALABILĂ CINA DE DISEARĂ, DA? CRED C-O SĂ ADUC O STICLĂ DE VIN ROȘU TARE!" și savuram privirile nedumerite ale celor care treceau pe lângă mine. *Ei bine, să vă ia naiba,* gândeam. *Fac ce faceți și voi. Beau. Sunt adult. Luați-mă în serios odată, în pana mea.*

De-abia când am mers la internat, la șaisprezece ani, mi-am făcut un obicei din îmbătatul la greu. Școala mea mixtă a fost ultima dintre școlile cu internat englezești cu un bar în campus pentru elevii de clasa a X-a. În zilele de joi și sâmbătă, sute de elevi între șaisprezece și optsprezece ani coborau într-un subsol mic, își comandau cele două doze de bere și se frecau unii de ceilalți pe un ring de dans, în întuneric și transpirând din greu, pe ritmurile „Beenie Man and Other Dance Hall Legends". Din fericire, clădirea în care eram cazată se afla chiar vizavi de bar, astfel încât nu-mi lua mult să ajung, împleticindu-mă, acasă când se făcea ora unsprezece și doamna administrator ne aducea cutii de pizza să le înfulecăm împreună în aburii de alcool. Grădina noastră devenea un teren de joacă hedonist după ce era dată stingerea, iar administratoarea își fixa o cască de motociclist pe cap și ieșea printre tufișuri în căutare de elevi semi-îmbrăcați rătăciți. După ce fiecare fată găsită în grădină era trimisă la culcare fără pizza și băiatul înapoi în clădirea lui, urma întotdeauna acel moment minunat când o auzeam sunând-o pe directoarea de la internatul băiatului, în biroul ei.

„L-am găsit pe James al tău în spatele rododendronului meu, cu Emily a mea, iar el era cu pantalonii în vine", spunea cu accentul ei de Yorkshire. „L-am

trimis acasă, ar trebui să ajungă la tine în zece minute.“

Toți profesorii știau că bem înainte să ajungem la bar. În genți aveam vodcă în sticle de șampon golite și clătite bine; aveam provizii nesfârșite de țigări Marlboro Lights sub saltele. Acopeream mirosurile emanate cu parfumuri ieftine și gume mentolate. Când fumam un joint și aveam ochii injectați, îmi udam părul, ca și cum tocmai ieșisem din duș, și dădeam vina pe șampon. Regula generală tacită era: avem încredere în voi că vă știți limitele, așa că nu le depășiți. Beți și fumați, dar să nu vă comportați urât și să nu bateți la ochi. În general, sistemul funcționa. Era întotdeauna câte un puști mai sărit de pe fix care ducea lucrurile prea departe și distrugea vreun scaun sau încerca să încalece vreo profesoară de serviciu mai tinerică, dar restul reușeam să ne controlăm. Profesorii erau, în general, foarte respectuoși cu elevii; ne tratau ca pe niște adulți, nicidecum ca pe niște copii. Singurii ani ai adolescenței mele care mi-au plăcut au fost ultimii doi petrecuți la internat.

Universitatea nu va fi niciodată locul ideal pentru cineva cu o relație nesănătoasă cu alcoolul, dar – Dumnezeule! –, am ales-o pe cea mai naspa posibilă în ziua în care am depus la UCAS[17] o cerere de admitere la Universitatea Exeter. Amplasată pe dealurile verzi din Devon, Exeter a fost mult timp cunoscută drept o universitate pentru filfizoni grei de cap și semianalfabeți. Dacă întâlnești vreodată un bărbat de vârstă mijlocie care încă mai joacă lacrosse, știe fiecare regulă a fiecărui joc de băută și cântă mai bine în latină decât în engleză atunci când e beat, sunt toate șansele să fi studiat la Universitatea Exeter – sau „Green Welly Uni“, cum i se zicea în anii ’80. Am depus cererea de admitere luându-mă după Farly, care făcuse asta știind că universitatea era bună pe partea de filologie clasică și pentru că îi plăcea litoralul. Eu am mers acolo doar fiindcă nu reușisem să mă înscriu la singurul curs pe care mi-l doream cu adevărat, la Universitatea Bristol, și părinții mi-au spus că e musai să fac facultate.

Și în ziua de azi sunt convinsă că cei trei ani petrecuți la Exeter mai rău m-au prostit. Efortul meu a fost minim. Dacă înainte fusesem un șoarece de bibliotecă lacom, acum nu citeam nici măcar o pagină dintr-o carte care nu era în bibliografie (iar dintre textele obligatorii, nu țin minte să fi citit vreunul în întregime). Din septembrie 2006 până în iulie 2009 nu am făcut nimic altceva în afară de băut și sex. Nimeni nu făcea nimic altceva în afară de băut și sex,

întrerupându-se doar cât să înfulece un kebab, să urmărească o ediție a emisiunii-concurs *Eggheads* sau să cumpere o ținută de zile mari pentru un tur al barurilor cu tematica „Să ne facem praf pe melodia «Summer Wine»“. Departe de a fi centrul gândirii radicale și al activismului înflăcărat, așa cum sperasem, era cel mai apatic loc din punct de vedere politic în care fusesem vreodată. De-a lungul întregii perioade petrecute acolo am auzit de doar două proteste: la primul, un grup de studenți se opunea eliminării cartofilor prăjiți în formă de spirală din meniul Student Union Pub. Apoi a fost petiția uneia care voia pistă de călărie în campus, ca să poată veni și pleca de la cursuri pe un ponei.

Aș regreta profund anii pierduți la Exeter dacă nu ar fi fost acel singur lucru care a făcut ca întreaga, deprimanta mea experiență să merite: tipele pe care le-am întâlnit acolo. În prima săptămână, eu și Farly ne-am găsit o gașcă de fete care aveau să devină prietenele noastre cele mai apropiate. Din grup făceau parte Lacey, o blondă guralivă și superbă, de la actorie; AJ, o brunetă inteligentă, venită de la o școală de fete severă, care cânta imnuri când se îmbăta; Sabrina, genul de blondă fermecătoare, plină de viață și de entuziasm naiv. Mai era o fată din sudul Londrei, Sophie, roșcată, amuzantă și băiețoasă, care venea mereu prin apartamentele noastre pentru a repara diverse lucruri. Și mai era și Hicks.

Hicks era capul răutăților – aducea cu personajul principal din *Stig of the Dump*[18], doar că provenea din Suffolk, avea un păr blond-platinat tuns bob și ochi sălbatici, de un turcoaz strălucitor, picioare lungi, sprintene, de adolescentă, și sâni pe care i-aș fi identificat oriunde pentru că și-i etala cam peste tot. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca ea; era îndrăzneață și periculoasă, isteață și tupeistă. Totul părea să fie lipsit de consecințe când te aflai în preajma lui Hicks. Era ca suverana unui regat cu reguli proprii, unde noaptea se termina la unu p.m. și a doua începea în după-amiaza zilei următoare, și un bătrân pe care l-ai întâlnit într-un pub ajungea locatar temporar în casa ta. Era în întregime, total și complet prezentă; imposibil de plină de farmec și cu un stil rock-and-roll de invidiat. Apetitul ei nesăbuit și nelimitat pentru distracție a stabilit tonul pentru următorii trei ani.

Atmosfera de la Exeter era atât de agresiv de masculină, încât mă întreb adesea dacă aceasta nu e cumva o explicație pentru felul în care ne comportam;

de parcă grupul meu de prietene încerca să potrivească acea energie cu felul nostru de a fi. Era o perpetuare a culturii americane a frățiilor din filmele cu care crescuserăm, intersectându-se cu sistemul ierarhic al școlii publice. Ne făcea plăcere să urinăm în spatele tomberoanelor de gunoi (eu și Farly am fost prinse la un moment dat și am fost mustrate că am făcut asta lângă autostradă, în fața unui cimitir, cu fundurile la vedere – din nefericire, una dintre mașinile care treceau pe-acolo s-a întâmplat să fie o mașină de poliție). Furam conuri de trafic, care se adunau în sufragerie. Ne ridicam una pe cealaltă când cădeam, bete, și ne aruncam una pe cealaltă pe ringurile de dans din cluburi. Vorbeam despre sex de parcă ar fi fost un sport de echipă. Dădeam pe-afară de bravadă și fanfaronadă și acționam cu o onestitate nemiloasă și cu zero concurență între noi, adesea plictisind de moarte posibilele cuceriri ale vreuneia dintre noi cu lungi prelegeri, în aburii alcoolului, despre cât de uimitoare era prietena noastră.

În casa dărăpănată cu ușă roșie în care locuiam cu AJ, Farly și Lacey aveam un „registru de vizitatori“, în care „oaspeții care rămâneau peste noapte“ semnau la plecare în dimineața următoare. În grădina din spate era un televizor de prin anii ’80, stricat, lăsat să zacă acolo, fie ploaie, fie arșiță. Mai erau limacșii de pe pereții holului, pe care îi salvam unul câte altul după o noapte în oraș, scoțându-i în grădină și așezându-i într-un anumit colț cu iarbă (Lacey a recunoscut mai târziu că le puneau grăunțe pe jos). A fost o perioadă de depravare intensă, excentrică. O lume în care două dintre prietenele mele stăteau treze și dansau toată noaptea înainte să se îndrepte spre catedrala din Exeter pentru slujba de duminică, unde ciripeau imnurile având pe ele colanți aurii; o lume în care Farly s-a trezit la un moment dat pentru un curs de la nouă dimineața și ne-a găsit pe mine și pe Hicks încă pe jos, bând Baileys cu un taximetrist de vârstă mijlocie pe care îl invitaserăm la noi în seara precedentă. Am fost cel mai rău tip de studente imaginabile. Eram recalcitrante și narcisiste, puerile și iremediabil de lipsite de griji. Eram simbolul unei Mari Britanii degradate – de fapt, o spuneam în gura mare prin puburi. Acum, traversez strada sau cobor cu o stație mai devreme pentru a evita să fiu în imediata vecinătate a fix genului de exhibiționiste zgomotoase, prostănace și arogante care eram noi.

Dacă aș fi fost curioasă să știu ce amploare luase în cazul grupului nostru cultura beției, ar fi fost suficient să mă uit în ochii celor care ne vizitau. Fratele meu mai mic, Ben, a rămas pentru câteva zile la noi când avea șaptesprezece ani și a fost „îngrozit“ de arătările pe jumătate dezbrăcate, semi-conștiente, întâlnite în cluburile în care l-am dus, simțindu-se în mod special jignit într-o zonă a unui bar numită „Colțul Legendelor“ deoarece numai membrii echipei de rugbi aveau voie să stea acolo. Mai târziu, le-a spus părinților că vizita lui de trei zile la Exeter a fost unul dintre principalele motive pentru care a refuzat să se înscrie la universitate și a ales să meargă la școala de teatru.

Lauren s-a dus să studieze engleza la Oxford și de câteva ori am participat împreună la un fel de programe de schimburi interuniversitare. Lua Megabusul până la Exeter și își omora niște neuroni timp de câteva zile cu mine. Mă întorceam la Oxford cu ea și mă plimbam în parcul pentru căprioare Magdalen, imaginându-mi o viață alternativă, în care citeam cărți, scriam eseuri bisăptămânale și locuiam într-o casă cu vârf de clopotniță, fără televizor.

La prima vizită a lui Lauren a fost de parcă aș fi învățat-o eu cum să fie studentă. Într-o noapte în oraș am comandat o sticlă de rosé de 5 lire de la bar.

– OK, mi-a spus ea. Doar pentru noi două?

– Nu, doar pentru mine, i-am răspuns în timp ce Lauren se uita primprejur la diverșii mei prieteni, fiecare cu sticla lui de vin și un pahar de plastic luat de la bar.

– Luăm câte una de fiecare.

În ziua următoare, întinsă pe canapea, mâncând o pizza foarte scumpă, dulce și cu blat pufos, a urmărit primul ei episod din *America's Next Top Model*. În după-amiaza aceea s-a întâlnit cu un jucător de lacrosse din campus, faimos pentru faptul că și-a scris disertația la geografie umană în pub, la ora două p.m., în ziua în care trebuia predată. Lauren mi-a spus că întotdeauna se întorcea la Oxford relaxată și refăcută după o binemeritată pauză de la epuizanta sa experiență universitară de grandomanie intelectuală. După câteva zile petrecute în Oxford, eu mă întorceam la Exeter un pic demoralizată și pregătită să las totul baltă.

Când încerc să ilustrez comportamentul urât rămas nepedepsit pe care l-a reprezentat experiența mea universitară, mă întorc adesea la o anumită întâmplare care a implicat-o pe Sophie – acum o jurnalistă de succes și

respectată care abordează probleme cruciale legate de comunitatea LGBTQ și de femei –, pentru a-mi reaminti cât de departe ajunsesem. Într-o noapte, după ce a plecat de la o petrecere thailandeză de lună plină dintr-un club din vecinătatea debarcaderului – îmbrăcată ca un pescar thailandez –, s-a așezat pe mal lângă un prieten care urina, gândindu-se că nu mai are mult și vomită, având în vedere că tocmai băuse o găletușă cu opt shoturi de Vodka Shark. Alături, o prietenă a unei prietene, pe jumătate în comă, zăcea întinsă pe spate ca o stea de mare. Sophie a sesizat o oportunitate atât de a salva o tânără ducând-o într-un loc sigur, cât și de a avea ea însăși parte de ceva acțiune. Însă, odată ajunsă la căminul fetei, i-a fost clar că nu va găsi ce caută, așa că a luat alt taxi, înapoi până la club, unde a comandat o nouă găletușă de Vodka Shark. Apoi a dat peste un tip care i-a spus că se duce la un restaurant local de curry să ia o comandă acasă. Sophie a mers cu el și a cântat „PASANDA[19], PASANDA" bătând ritmul în tejgheaua magazinului. Și-au comandat mâncarea, s-au dus la el acasă și au mâncat un munte de curry. Sophie a vomitat într-un bol de plexiglas din dormitorul băiatului, apoi a leșinat în patul lui, s-a trezit în dimineața următoare în costumul ei de pescar, a aruncat o privire bolului cu vomă, dar l-a lăsat unde era și apoi a luat miniscuterul tipului și s-a îndreptat plină de veselie spre casă.

„Încercam doar să adunăm povești să le spunem celorlalte", îmi zice acum ori de câte ori o întreb cum de am putut fi atât de infantile și inconștiente. „Era capitalul nostru. Nu era ca să facem pe grozavele cu alții, ci între noi."

Era evident că, în timp ce tuturor doar le plăcea să bea, eu adoram această îndeletnicire. Dădeam pe gât alcoolul cu o viteză amețitoare. Un motiv era că pur și simplu iubeam gustul băuturii, dar în studenție beam pentru același motiv pentru care beam de una singură la paisprezece ani: să-mi torn alcool în creier era ca și cum ai turna apă într-un terci. Totul se dilua și se înmuia. Trează, fetița era doldora de neliniști, convinsă că toată lumea pe care o iubea urma să moară, și o frământa ce gândeau ceilalți despre ea. Când era beată, fuma o țigară cu degetele de la picioare, „de distracție", și făcea tumbe pe ringurile de dans.

Am absolvit Universitatea Exeter cu o lună înainte să împlinesc douăzeci și unu de ani și în septembrie deja eram masterandă la jurnalism, în Londra. Aceasta a fost, că sunt sau nu crezută, perioada în care distracția a atins punctul

culminant. Fusesem părăsită brutal și fără urmă de menajamente, astfel încât m-am aruncat într-o goană a pierderii în greutate, am băut și am fumat ca să uit de necazuri.

Încă nu pierdusem gustul pentru toate astea. Era la fel de incitant la douăzeci și unu de ani cum fusese la petrecerea de bar mitzvah a Natashei Bratt cu unsprezece ani în urmă. Îmi aduc aminte că stăteam în metrou într-una dintre multele nopți de sâmbătă din acel an și contemplam luminile orașului în timp ce călătoream din suburbii spre centrul Londrei pe linia metropolitană, care înainta pe șine ca un cal la galop mărunt. *Toată Londra e-a mea*, mă gândeam. *Orice este posibil.*

Hedonismul meu din acel an a ajuns la cote maxime într-un mod deosebit de ne-rock-and-roll: în timpul unei lungi curse într-un mini-taxi. În apărarea mea, pot să spun că totul a pornit de la Hicks. În al treilea an universitar, devenise o figură ilustră printre studenții de la Exeter după ce, într-o noapte, a plecat dintr-un bar de pe High Street, s-a urcat într-un taxi și l-a rugat pe șofer să o ducă la Brighton. Și-a cheltuit ultimul bănuț să ajungă acolo și a stat pe podeaua unui apartament de hotel cu prietenii ei căsătoriți, aflați acolo într-o escapadă romantică. S-a întors la Exeter săptămâna următoare, teafără și nevătămată.

Petrecerea a început când eu și Helen, noua mea prietenă, o creață inteligentă de la masteratul de jurnalism, am mers acasă la Moya pentru un pahar de vin și să vorbim despre o recapitulare dinaintea unui examen important. Am stat la soare și am băut sticlă după sticlă, îmbătându-ne criță, și ne-am cărat la miezul nopții.

Eu am decis că noaptea abia începuse și că vreau o petrecere serioasă, așa că am urcat într-un autobuz de la West Hampstead ca să merg până la Oxford Circus. Însă, în clipa în care autobuzul s-a pus în mișcare, eram și mai beată, iar călătoria a durat incredibil de mult din cauza unui accident rutier, așa că la un moment dat am reușit să mă conving că nu suntem într-un autobuz spre Oxford Circus, ci într-un autocar spre centrul Oxfordului. Helen, în aceeași stare ca mine, mi-a acceptat teoria. Lauren tocmai absolvise Universitatea Oxford, așa că n-avea rost s-o sun. În schimb, le-am dat mesaje câtorva dintre prietenii ei pe care i-am întâlnit în timpul vizitelor mele acolo și despre care știam că sunt în ultimul an. Mesajele, de-abia inteligibile, sunau

cam așa: „Eu și prietena mea Helen ne-am urcat din greșeală într-un autocar spre Oxford. Aproape că am ajuns – unde e OK să ne petrecem noaptea și ai vrea să ni te alături?“

Am coborât lângă magazinul Topshop, despre care am remarcat că era mai mare decât îmi aminteam de ultima dată când vizitasem Oxford. Stăteam lângă magazin, în timp ce sunam neîncetat pe oricine am întâlnit vreodată de la Universitatea din Oxford – încă nerealizând că eram în Londra –, dar fără folos. Eu și Helen ne-am dat seama că planul nostru se dusese de râpă, însă era prea târziu să iau ultimul metrou până acasă la ai mei, în suburbie. Așa că am luat un alt autobuz, înapoi până la parcul Finsbury, unde era apartamentul pe care Helen îl împărțea cu iubitul ei și mi-a spus că pot dormi pe canapeaua lor.

Chiar și odată ajunsă în apartament, am continuat să mă agăț de iluzia provocată de beție, și anume că mă aflam într-unul dintre căminele de la Universitatea Oxford; că o prietenă de-a lui Helen era, poate, încă studentă aici. Helen s-a dus la culcare, iar eu am tot căutat în agenda telefonului să văd dacă dau peste vreo cunoștință cu chef de petrecere. L-am sunat pe prietenul meu Will – un canadian înalt, sălbatic și vânos, cu părul lung și buclat, cu ochii de o culoare deschisă ca a opalelor. Fusesem dintotdeauna înnebunită după el.

– Bună, scumpo. I se încurca limba în gură de la atâta vodcă.

– Vreau o petrecere, i-am spus eu.

– Atunci, hai încoace.

– Unde ești? l-am întrebat. Nu mai ești la universitate în Birmingham?

– La Warwick. Locuiesc în Leamington Spa, mi-a spus el. O să-ți trimit adresa.

Am ieșit din apartamentul lui Helen și am căutat o firmă de taxiuri. După zece minute de hoinărit pe străzi – încet, alcoolul îmi părăsea organismul, în timp ce, în sfârșit, mi-am dat seama că sunt în Londra, nu la Oxford –, am găsit o firmă mică de mini-taxiuri. Am anunțat că vreau o mașină până la Leamington Spa și că banii nu reprezintă o problemă – cu excepția faptului că trebuie să fie 100 de lire sterline sau mai puțin, deoarece asta e tot ce am în cont și sunt la limita overdraftului. Unul dintre cei trei bărbați derutați s-a dus în spatele geamului despărțitor și a scos dintr-un sertar o hartă prăfuită a Angliei. A desfășurat-o cu mișcări teatrale și a întins-o pe două mese puse una

lângă alta, spre marele amuzament al colegilor. S-au adunat în jurul hărții. Unul planifica traseul cu o linie întreruptă făcută cu un pix roșu, ca și cum ar fi fost căpitan de corabie și plănuia un atac asupra piraților. Chiar și așa beată cum eram, mi s-a părut că totul e puțin prea exagerat.

– Două sute cincizeci de lire sterline, a declarat el în cele din urmă.

– Dar e RIDICOL, am spus eu cu indignarea emfatică a unui reprezentant al clasei mijlocii care invocă drepturile clienților; de parcă, dintre noi doi, el, taximetristul, era cel care ridica pretenția cea mai absurdă.

– Domnișoară, vreți să mergeți la trei comitate distanță la ora trei dimineața. Două sute cincizeci de lire este un preț rezonabil.

L-am convins să lase la 200 de lire. Will mi-a spus că va plăti el cealaltă sută.

Am început să mă trezesc din beție pe autostrada M1, pe la patru dimineața (este o propoziție pe care sper că niciunul dintre voi nu o va spune sau scrie câte zile o avea). Dar era prea târziu să dau înapoi – gândul pe care îl aveam adesea în toiul acestor aventuri de la ore târzii, când mă convingeam că tocmai asta înseamnă să-ți trăiești tinerețea. Un citat din Margaret Atwood atârnă peste această perioadă din viața mea ca un abajur din tavan.

Când te afli în mijlocul unei povești, nu este o poveste deloc, ci doar un talmeș-balmeș; un răsunet întunecat, o orbire, cioburi de sticlă spulberată și lemn despicat; o casă înfruntând un uragan, o corabie gata să se izbească de ghețari ori spulberată de vârtejuri, și nimeni aflat la bord nu are puterea să o oprească. De-abia după aceea, totul se transformă într-o poveste. Când o spui, ție însuți sau altcuiva.

În final, *o să merite totul*, m-am gândit eu și am scos capul pe fereastră în timp ce eram încă pe autostradă, iar cerul lăsa la iveală zorii. *Kilometrajul anecdotic în acest caz va fi inepuizabil.*

Am ajuns la cinci și jumătate dimineața. Will m-a întâmpinat în ușă cu cinci bancnote de douăzeci de lire. M-am simțit ca o învingătoare că am reușit să ajung acolo. Călătoria și destinația reprezentau povestea; detaliile de pe parcurs erau aproape irelevante. Am rămas treji și am băut, am vorbit și am stat în pat pe jumătate îmbrăcați, fumând iarbă, și am ascultat albumele formației The Smiths, oprindu-ne doar pentru câteva giugiuleli în dorul lelii. Ne-a luat somnul la unsprezece dimineața.

M-am trezit la ora trei după-amiaza cu o durere de cap teribilă și cu îngrozitorul gând că poanta glumei nu era la fel de amuzantă precum credeam noaptea trecută. Mi-am verificat contul bancar: zero. Mi-am verificat telefonul: zeci de mesaje îngrijorate de la prieteni. Uitasem că i-am trimis lui Farly o fotografie cu mine, zâmbind bucuroasă pe bancheta din spate a taxiului, la ora patru dimineața, în timp ce goneam pe autostradă, însoțită de mesajul: „O CĂLĂTORIE RAPIDĂ ÎN WEST MIDLANDS!!“

Mi-am făcut un plan. Iubitul meu din adolescență, cu care păstrasem o prietenie vagă, făcea medicina la Universitatea Warwick. Aș fi putut să rămân la el câteva zile până când primeam niște bani restanți de la jobul meu de weekend de activități promoționale și să iau trenul spre acasă la timp ca să ajung la examenul de la masteratul de jurnalism, de marți. Dar când i-am trimis un mesaj, mi-a spus că e plecat în vacanță.

Mi-a sunat telefonul – era Sophie.

– E adevărat că ești în Leamington Spa? m-a întrebat când am răspuns.

– Da.

– De ce?

– Pentru c-am vrut să mă distrez în continuare, și Will dădea o petrecere, iar el locuiește în Leamington Spa.

Will, încă pe jumătate adormit, a zâmbit cu ochii închiși și a ridicat degetul mare în sus în semn că-și recunoaște vina.

– OK, dar nu are nicio logică, mi-a spus ea. Cum o să te întorci acasă?

– Nu știu. Urma să rămân la un fost iubit, dar nu e aici și nu am bani de tren.

A urmat o pauză lungă și auzeam cum îngrijorarea lui Sophie se transformă în iritare.

– Bine, atunci o să-ți rezerv un bilet de autobuz, mi-a spus. Ai telefonul încărcat?

– Da.

– O să-ți trimit detaliile după ce aranjez totul.

– Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, i-am spus. O să-ți dau banii înapoi.

Sophie mi-a rezervat un loc în cea mai lungă cursă cu autocarul pe care a găsit-o – considerând că am nevoie de ceva timp să mă trezesc și să rămân un pic singură cu gândurile mele, să cuget la consecințele propriilor acțiuni. Spre

disperarea ei, în autocarul cu destinația Londra în care am urcat avea loc o petrecere zgomotoasă de burlăcițe. Cât a durat drumul, am băut nenumărate shoturi de tequila și mi-au dat să pun pe cap un sombrero. A doua zi, când am sunat să-i mulțumesc lui Sophie că m-a scos din impas, am întrebat-o dacă este supărată pe mine.

– Dolly, nu sunt supărată pe tine, îmi fac griji pentru tine.

– De ce?

– Pentru că te-ai îmbătat în asemenea hal, încât ai crezut că ești în centrul orașului Oxford, când, de fapt, erai lângă magazinul Topshop de pe strada Oxford. Conștientizezi cât de vulnerabilă este o persoană într-o astfel de stare? Să hoinărești prin Londra în halul ăla de beată?

– Îmi pare rău, m-am bosumflat eu. Mă distram și eu.

– Câți dintre prietenii noștri trebuie să ajungă la sapă de lemn din cauză că plătesc taxiuri care străbat Marea Britanie înainte ca toată această nebunie să se oprească?

(Răspunsul la această întrebare este: încă unul – Farly, câteva luni mai târziu, din sud-vestul Londrei către Exeter. Era într-un taxi, în drum spre casă la plecarea din club, când a primit un mesaj de la un băiat care-i plăcea din timpul facultății și l-a întrebat pe șofer dacă poate să întoarcă și să meargă către Devon. Chiar și în ziua de azi rămâne impasibilă la acuzațiile de extravaganță și spune că întreaga călătorie a costat „90 de lire sterline și un pachet de țigări". Suma a tot crescut de câte ori am încercat să o descoasem.)

Dar erau povești bune, și asta este cel mai important. La douăzeci de ani, era un fel de *raison d'être*. Eram un detector uman de un metru optzeci și trei care depista potențiale fragmente de anecdote, târându-se pe pământul existenței, adulmecând prin iarbă în speranța că va găsi ceva interesant de scos la iveală.

În altă noapte, cu 20 de lire sterline între noi, eu și Hicks ne-am dus la un hotel londonez luxos, ea promițând-mi că este un cuib pentru „milionari plictisiți care au găleți de băutură și și-ar dori compania unor tinere puse pe distracție". Ce-i drept, am găsit doi bărbați de vârstă mijlocie din Dubai care dețineau un restaurant de curry pe Edgware Road și, respectiv, una dintre acele „universități" de limba engleză aflate deasupra vreunui magazin de telefoane mobile de pe Tottenham Court Road. Hicks și cu mine ne-am dedat vechii noastre rutine de a ne împărtăși flamboaiant povestea inventată și îndelung

repetată despre momentul în care ne-am cunoscut într-o croazieră. Eu cântam cu trupa mea, soțul ei se aruncase peste bord și, uite-așa, am început să ne vorbim într-o zi când stăteam amândouă singure pe puntea de sus, fumând și privind marea.

Ne-au întrebat dacă ne-ar face plăcere să mergem acasă la prietenul lor Rodney, despre care ne-au asigurat că „se dă în vânt după petreceri" – eufemismul universal pentru „generos cu alcoolul și drogurile". Ne-am înghesuit în mașina lor, care aștepta afară, iar șoferul ne-a dus la un bloc-turn de pe Edgware Road, care nu avea nici în clin, nici în mânecă cu promisiunea de exces și strălucire în genul Studio 5420 care ne fusese făcută. Eu și Hicks ne țineam de mână în timp ce ne îndreptam spre intrare, iar în lift i-am trimis lui Farly un mesaj cu adresa respectivă pentru cazul în care ni s-ar fi întâmplat ceva, un ritual destul de morbid cu care se obișnuise deja.

Ne-a deschis ușa un cipriot, trecut de șaptezeci de ani, îmbrăcat în pijamale cu dungi. Când a dat cu ochii de noi, a exclamat:

– Dumnezeule mare! Nu se vine la ora asta!

Și-a aruncat mâinile în aer într-un gest de disperare.

– Sunt prea bătrân pentru chestii d-astea!

Cei doi noi prieteni i-au promis că nu va fi o petrecere prea lungă și că vrem doar câteva pahare. Rodney ne-a invitat înăuntru galant și ne-a întrebat ce vrem să bem. Ne-a spus, gesticulând spre vitrina din anii '70 ticsită de sticle, că specialitatea lui sunt cocktailurile. I-am cerut un Martini sec.

Eram de-a dreptul fascinată de Rodney; în special de zecile de fotografii cu nepoți împrăștiate pe fiecare suprafață disponibilă. Am făcut turul apartamentului cu paharele de Martini în mână, el încă în pijamale, și mi-a spus numele, vârsta și tipul de personalitate ale tuturor celor din poze. Între timp, Hicks făcea ce făcea mereu în nopți ca aia – vorbea pe un ton serios despre filozofie cu unul dintre milionarii din Dubai, gesticulând teatral în timp ce monologa despre existențialiștii francezi, cu ochii ieșiți din orbite, ca niște flori de nu-mă-uita răsărite din crăpături în trotuar.

Eu și Rodney ne-am așezat pe canapea și el mi-a prezentat mitologia trecutului său: mi-a povestit despre eșecurile din afaceri, despre barul pe care l-a deținut și care făcea parte acum din lanțul de supermarketuri Waitrose, despre modelele care i-au frânt inima. La un moment dat s-a oprit din povestit,

a rulat o bancnotă de 5 lire pentru liniuța de cocaină pe care o făcuse pe măsuța de cafea și s-a dat pe spate să se uite la mine.

– Știi ce-i interesant? Că îmi amintești mult de o femeie pe care am întâlnit-o de câteva ori în anii ’70. Părul lung și blond; avea ochii exact ca ai tăi. A ieșit pentru o vreme cu un prieten de-al meu.

– Oh, da? am întrebat, aprinzându-mi o țigară. Cum o chema?

– Barby. Cred că numele ei era Barby.

Am înghițit în sec, amintindu-mi de o poveste spusă de mama la un moment dat despre porecla amuzantă, dar oribilă care îi fusese pusă pe când avea douăzeci de ani.

– Barbara, am zis. Barbara Levey.

– Exact! a strigat el. O știi?

– E mama mea, i-am răspuns eu.

M-am gândit la ea, cum stătea în patul ei din suburbii, și mi-am imaginat ce-ar fi gândit despre fiica ei care trage pe nas cu un cipriot de șaptezeci și cinci de ani pe care ea îl cunoscuse prin anii ’70. Am mers în cealaltă cameră, i-am întrerupt lui Hicks salonul de literatură încropit cu auditoriul ei deopotrivă înamorat și plictisit și i-am spus că trebuie să plecăm imediat. M-a anunțat că va fi un „after-party“ la restaurantul de curry pe care unul dintre tipi îl deținea pe Edgware Road. I-am spus că suntem deja la „after-party“, nu mai e nevoie de altul. M-am întrebat dacă nu cumva căzusem accidental în hinterlandul nefast al petrecerii de după petrecere și acum eram pur și simplu blocată acolo pentru vecie. M-am întrebat dacă nu cumva am nevoie de o scară pe care să ies afară.

Dar nu pot spune că a fost totul tragic, pentru că nu a fost. Eu și prietenele mele am continuat să credem că ceea ce făceam era un mare act de autoafirmare și emancipare. Mama mi-a spus de multe ori că, de fapt, era un act de feminism gândit greșit; că emularea celui mai golănesc mod de a se comporta al bărbaților nu era un semn al egalității („Zoë Ball[21] a făcut foarte mult rău cauzei“, a comentat ea odată). Dar eu încă mai cred că au existat momente din acei ani de chefuri peste chefuri care au reprezentat un act de sfidare, de triumf și plin de forță; refuzul de a-mi folosi corpul în felul în care se așteptau ceilalți. Mare parte dintre momente s-au redus la a ne distra după regulile stabilite de noi – multe dintre amintiri se învârt în jurul meu și al

uneia dintre celelalte fete cărându-ne dintr-un loc în care ne plictiseam sau nu ne plăcea, doar pentru a petrece timp una cu cealaltă. Îmi potoleam setea de experiențe noi alături de alte aventuriere cu care împărtășeam aceleași idealuri. Și acest lucru a creat o mentalitate de gașcă de care niciuna nu a scăpat niciodată.

Unele amintiri sunt pline de veselie, altele sunt triste, pentru că așa a fost realitatea. Uneori dansam rânjind prostește până în zori alături doar de cele mai apropiate prietene, uneori alergam după autobuzul de noapte, în ploaie, și cădeam lată pe asfaltul umed. Uneori mă loveam de vreun stâlp de iluminat și apoi umblam cu bărbia învinețită zile întregi. Alteori, însă, mă trezeam în vreo grămadă de fete mahmure, relaxată și fericită. Din când în când întâlnesc oameni din acei ani ușor începețoșați care îmi spun că au petrecut o seară cu mine, bând în colțul vreunei case unde se dădea o petrecere, și intru în panică pentru că nu-mi amintesc de asta. Cam cu un an în urmă m-am cutremurat de rușine când șoferul unui taxi de lux m-a întrebat dacă mă cheamă „Donny“, fiind sigur că m-a luat cu mașina odată, prin 2009, când m-a văzut rătăcind pe o stradă londoneză, desculță și „foarte agitată“.

Dar, în general, toate astea au însemnat o distracție magnifică, lipsită de griji. Au fost o aventură, prin orașe, comitate, în care am strâns povești și am cunoscut oameni, cu o gașcă de aventuriere în colanți în culori neon și, în cazul meu, prea mult creion negru în jurul ochilor.

Și cel puțin, gândeam eu, în cele din urmă le dovedisem tuturor că sunt adultă. În sfârșit, puteam fi luată în serios.

Note:

16 Carte scrisă în 1970 de Germaine Greer și apărută în limba română la Curtea Veche Publishing în 2007. (*N. red.*)

17 The Universities and Colleges Admissions Service este organizația neguvernamentală din Marea Britanie care se ocupă cu organizarea procesului de admitere la universitățile britanice. (*N. trad.*)

18 Carte scrisă de Clive King în 1963. (*N. trad.*)

19 Preparat indian tradițional printre ale cărui ingrediente se numără și curry. (*N. trad.*)

20 Fost club de noapte american frecventat de celebrități. (*N. red.*)

21 Personalitate britanică din lumea televiziunii și susținătoare a mișcării feministe. De-a lungul carierei s-a confruntat cu dependența de alcool. (*N. trad.*)

Rețetă: macaroane cu brânză pentru mahmureală

(pentru 4 porții)

Pentru o experiență totală, luați masa în pijamale, urmărind *Maid in Manhattan* sau un documentar despre un ucigaș în serie.

- 350 g de paste – macaroanele sau *penne*-le sunt cele mai indicate
- 35 g de unt
- 35 g de făină albă
- 500 ml de lapte integral
- 200 g de brânză Cheddar, rasă
- 100 g de brânză Red Leicester, rasă
- 100 g de parmezan, ras
- 1 lingură de muștar englezesc
- 1 legătură de ceapă verde, tocată
- puțin sos Worcestershire
- 1 bilă mică de mozzarella, ruptă în bucăți
- sare și piper negru, pentru asezonare
- ulei de măsline, pentru stropit

Într-o oală mare cu apă clocotită, fierbeți pastele timp de opt minute, astfel încât să fie puțin *al dente* – vor continua să se gătească atunci când le puneți la copt. Strecurați pastele și lăsați-le deoparte, stropindu-le cu puțin ulei de măsline și amestecându-le, astfel încât să nu se lipească între ele.

Într-o altă cratiță mare, topiți untul. Puneți făina și lăsați pe foc timp de câteva minute, amestecând până în momentul în care amestecul se transformă

în rântaș. Adăugați laptele puțin câte puțin și gătiți la foc mic timp de zece până la cincisprezece minute. Continuați să amestecați până când obțineți un sos fin și lucios care se îngroașă treptat.

Luați cratița de pe foc, adăugați în sos trei sferturi din brânza Cheddar, Red Leicester și parmezan, împreună cu muștarul, puțină sare și piper, ceapa tocată și puțin sos Worcestershire și continuați să amestecați până când totul devine omogen.

Preîncălziți grătarul la temperatură maximă. Turnați pastele în sos și amestecați totul într-un vas de copt, adăugați mozzarella, presărați restul de Cheddar, Red Leicester și parmezan. Puneți vasul pe grătar (sau într-un cuptor încălzit la 200° C timp de cincisprezece minute), până când amestecul capătă o culoare aurie și fierbe, formându-se o crustă crocantă.

Jurnalul întâlnirilor nereușite: un hotel la marginea autostrăzii din Ealing

Este primul meu Crăciun acasă de când sunt studentă și am o slujbă cu normă întreagă ca agent de vânzări la L.K. Bennett, pe Bond Street. Mă pregătesc pentru o întâlnire importantă, iar Debbie, fermecătoarea studentă de la facultatea de modă, care strânge mereu cel mai mare comision, mă dă cu un ruj roșu Vivien Leigh în cabina de probă.

Tipul se numește Graysen și l-am întâlnit, cu o lună înainte, la Universitatea York, pe când eram în vizită la o prietenă din școală. Așteptam la barul sindicatului studenților să cumpăr două vodci și cola fără zahăr, când cineva m-a apucat de mână. Graysen – slăbuț, palid, interesant, cu ochi ca ai lui Elvis, învăluiți într-un nor de creion de ochi – mi-a întors palma.

– Trei copii. O să mori la nouăzeci de ani.

M-a cercetat din priviri.

– Ai mai fost aici înainte, mi-a șoptit pe un ton teatral.

N-am mai întâlnit pe nimeni de vârsta mea care să nu vrea să fie pe Facebook. Graysen e primul. Cred că e Sartre în persoană.

Ne întâlnim sub un gigantic brad de Crăciun și mă duce la un bar unde se servește Martini fiindcă își amintește că am spus că este băutura mea preferată (sunt încă în faza în care mă chinui să-mi placă Martini-ul, așa că-mi fac griji că îmi va vedea grimasa de după prima înghițitură, dar reușesc să păstrez aparențele). Apoi, mergem la cel mai vechi pub din Londra, unde beau bere de căpșuni. Îmi arată un set de chei – șeful său i-a rezervat o cameră de hotel pentru noaptea respectivă. Nu îmi explică de ce.

După ce schimbăm două autobuze, timp în care îmi ține o prelegere despre cum „Londra mi-a fost mai părinte decât părinții mei“, ajungem la un hotel sordid dintr-o clădire suburbană modificată de pe autostrada din Ealing.

Nu vreau să mă culc cu el pentru că vreau să-l cunosc mai bine, așa că ne petrecem toată noaptea stând în pat, holbându-ne la tavanul albicios și vorbind

despre cei optsprezece ani pe care-i avem. Este fiul unui domn foarte în vârstă, foarte elegant, foarte bogat, care a fost „ultimul colonizator“ și a descoperit o specie rară de pești în călătoriile sale, a scris o carte despre asta și, din acel moment, a trăit doar din banii obținuți de pe ea. Rămân cu gura căscată de uimire. Adormim la cinci.

Devreme în dimineața următoare, Graysen trebuie să meargă la lucru. Mă sărută, îmi spune la revedere și îmi lasă un foitaj cu piersici pe noptieră. Este ultima dată când ne mai vedem.

Îmi voi petrece următorii cinci ani întrebându-mă întruna dacă Graysen nu era cumva un actor care căuta un auditoriu ușor de păcălit și o evadare din propriul eu pentru o noapte. Dacă nu cumva cititul în palmă, hotelul, specia de pești, conturul de ochi, dacă nu cumva toate fuseseră premeditate.

Apoi, mulți ani mai târziu, mă voi îndrăgosti de un doctorand la biologie, care va deveni marea iubire a vieții mele. Într-o duminică seară, voi sta întinsă pe patul lui, îmbrăcată în puloverul lui și el va scoate o carte de citit înainte de culcare, o carte despre un tip care a descoperit o specie de pești. I-o voi smulge din mâini și mă voi uita pe clapa interioară a supracopertei, unde e fotografia unui bărbat pe nume Graysen, cu o moacă pe care o recunosc imediat. Iubitul meu mă va întreba de ce râd. „Pentru că totul a fost pe bune“, voi răspunde. „Și părea o poveste total ridicolă.“

Cronicile petrecerilor nereușite: Cobham, Anul Nou, 2007

„Sigur găsim *ceva*“, îi spun lui Farly în timp ce ne uităm la al treisprezecelea episod din *Prietenii tăi*, lăfăindu-ne pe canapeaua din casa mamei mele, la ora cinci p.m., în ajunul Anului Nou. „Avem nouăsprezece ani, nu se poate să nu găsim o petrecere pe undeva.“ Trimit un mesaj, aparent personal, tuturor celor din agenda telefonului. Prietenul nostru Dan sugerează o petrecere nebună într-un depozit din Hackney, dar Farly e speriată de adunăturile care consumă droguri și nu a fost niciodată mai la est decât strada Liverpool.

Exact când suntem pe punctul de a ne pierde speranța, cineva mușcă momeala. Felix – un prieten de la școală, cu un an mai mic, pentru care avusesem dintotdeauna o pasiune gigantică – zice ceva de-o „petrecere nebună, de zile mari, în Cobham“ și că nu e una pe care vreau să o ratez. Mă roagă să mai aduc niște prietene. Farly este de acord să mergem, având în vedere că e singura noastră opțiune și știe cât de mult îmi place Felix. Face un sacrificiu pentru echipă și îmi devine parteneră de distracție, mergând la petrecere pentru binele vaginului meu. E un sistem de ajutor reciproc, echitabil și de succes pe care îl folosim de mult timp, fiindcă niciuna dintre noi nu are partener – eu îmi sacrific noaptea ca să o ajut să se dea pe lângă un băiat, trec în evidență acest act de bunăvoință și pot să-mi primesc răsplata în orice moment, când ea va face același lucru pentru mine. Este o democrație într-ale regulatului. Fiecare are ceva de câștigat.

Ajungem în Surrey, la o casă unifamilială mare, în genul celei din serialul *Footballer's Wives*, unde găsim orice altceva în afară de petrecere nebună, e mai degrabă una sedentară, la care se servește pizza la cuptor, sunt zece cupluri care se știu bine și un zdrahon îmbrăcat într-un tricou de rugbi, care se joacă cu labradorul familiei.

– Salut! spun eu cu titlu de încercare. Felix e pe aici?

– A plecat la magazin să ia vodcă, răspunde plictisit rugbistul, fără să-și ridice privirea de la câine.

– Tu n-ai fost la aceeași școală cu noi, dar într-un an mai mare? mă întreabă o fată cu figură cabalină și cârlionți spiralați.

– Ba da, îi răspund, mușcând cu prudență dintr-o felie de pepperoni.

– Niciuna dintre prietenele tale nu era liberă în seara asta?

Își face și Felix apariția, cu o pungă de supermarket care zdrăngăne.

– Bună! strigă el, întinzându-și brațele să primească o îmbrățișare.

– Bună! îi răspund, dându-i o îmbrățișare. Ea este Farly. Toți de aici sunt cuplați? bombăn eu în colțul gurii.

– Cam da, zice Felix. Ne așteptam la o mulțime mai diversă, dar o groază de oameni care au spus că vor veni nu au mai ajuns.

– Înțeleg.

– Dar lăsați, că o să ne distrăm și așa! spune el, cuprinzându-ne pe după umeri pe amândouă. Cei trei muschetari.

Următoarele câteva ore trec într-o atmosferă de beție relaxată, prietenească; suficient cât să mă facă să cred că poate a meritat drumul lung până acolo. Eu, Felix și Farly mergem în seră, unde încercăm mai multe jocuri ce implică alcool, vorbim și râdem. La un moment dat, Felix își pune brațele în jurul meu și al lui Farly, iar eu îi arunc o jumătate de zâmbet lui Farly și am cu ea cel mai scurt schimb de priviri. Exact cât s-o facă să plece pretinzând că dă un telefon sus, la etaj, ca să ne lase singuri-singurei. O ador pe fata asta.

– Pot să vorbesc cu tine undeva, într-un loc liniștit? mă întreabă el.

– Sigur, îi zic zâmbind.

Mă ia de mână și mă duce în grădină.

– Ce situație naspa, îmi spune el în timp ce mă așez pe un scaun de plastic.

Își lasă greutatea de pe-un picior pe altul.

– De ce? Spune-mi și gata.

– Îmi place mult prietena ta Farly, spune el. Este singură?

Într-o nanosecundă, evaluez cât de bună sunt ca om.

– Nu, îi răspund eu, hotărând că o să am suficient timp în viață pentru a mă perfecționa ca om. Nu, nu e singură.

– La naiba, zice el. E într-o relație?

– Da, una foarte serioasă, zic eu pe un ton grav, dând din cap. Cu un băiat pe nume Dave.

– Dar de ce am avut senzația că a lăsat de înțeles că e singură?

– Păi, nu mai sunt împreună *oficial*, improvizez eu rapid. Dar sunt încă implicați. Implicați serios. De fapt, cu el vorbește la telefon acum. Știi cum e de Anul Nou. Când te gândești la toate regretele și la lucrurile rămase nespuse și așa mai departe. Oricum, ceea ce este sigur e că nu-i pregătită să treacă peste toată chestia alături de altcineva.

Farly se întoarce la masă veselă, cu o sticlă de vin în mână. Dezumflat, Felix se scuză să meargă până la toaletă.

– L-ai sărutat? întreabă ea entuziasmată. Am întrerupt ceva?

– Nu, i s-a pus pata pe tine și m-a întrebat dacă ești singură și i-am spus că nu, pentru că sunt o persoană rea și nu vreau ca tu să îți faci de cap cu el, așa că i-am spus că ești într-o relație complicată, cu întreruperi, cu un băiat pe nume Dave și totul e foarte supărător și nu ești pregătită să o iei de la capăt cu nimeni altcineva.

– OK, îmi răspunde.

– Serios?

– Bineînțeles că este OK, spune ea. Oricum, nu e genul meu.

Auzim pașii lui Felix, care se întoarce.

– I-am spus că vorbești la telefon cu Dave, îngaim eu în șoaptă.

– Da, ridică ea vocea în timp ce Felix se așază iar. Deci, oricum, am vorbit cu Dave la telefon, continuă ea mecanic și cu subtilitatea nuanțată a unui personaj din *Acorn Antiques*. Din nou!

– Și ce ți-a spus?

– Ei, știi, vechea poveste, nimic nou. Că mă vrea înapoi, că el crede că putem face ca relația să meargă. La care eu îi zic: „Dave, am mai trecut prin asta.“ Am simțit ceva, totuși, chiar dacă nu suntem împreună. Este cât se poate de evident că nu sunt pregătită să o iau de la capăt cu nimeni altcineva, a repetat ea papagalicește.

Felix își mușcă agresiv buza, apoi dă pe gât restul de vin.

– E aproape miezul nopții, spune el și pleacă îndreptându-se spre casă.

În timp ce strigăm numărătoarea inversă, în sufrageria crem, încărcată de mobilă, plictisitoare, aparținând familiei acestui băiat pe care nu l-am cunoscut

niciodată, îmi jur că absolut niciodată nu voi mai planifica o seară în jurul unei potențiale cuceriri. Ne uităm la televizorul cu ecran plat, la reportajul BBC cu oameni îmbujorați și amețiți, cu fulare, care se veselesc în South Bank, dorindu-mi să fiu printre ei. Big Benul anunță miezul nopții. Începe melodia „Auld Lang Syne". Apoi, în timp ce-mi dau seama că nu voi putea vreodată să înțeleg așa ceva, toată lumea începe să danseze lent, ca și cum ar fi ultima melodie de la discotecă. În afară de Felix, care se află în cealaltă parte a camerei, încruntându-se la un joc pe telefon. Răsucesc mânerul de alamă al barului de mahon și iau dinăuntru o sticlă de whisky. Mă uit la Farly, care ține labradorul negru de labele din față. Și ei dansează lent pe ritmurile funebre ale „Auld Lang Syne".

Am pierdut ultimul tren spre Londra, așa că stau în fața casei și sun la câteva companii de taxi locale să aflu tariful până acasă, dar sunt prea scumpe. Suntem prizoniere în Surrey timp de cel puțin opt ore, într-o casă plină de cupluri și un băiat pentru care am făcut o obsesie, dar care nu mă place – toți din aceeași școală, cu un an mai mici decât mine. Mă întorc în cel de-al șaptelea cerc al infernului suburban și îi văd pe Farly și pe rugbist mozolindu-se lângă frigider înainte de a se strecura în uscătorie. Mă duc în grădină să fumez singură, țigară de la țigară.

– Farly unde e? mă întreabă Felix, care are aceeași intenție.

Nu mă mai sinchisesc să continui șarada.

– E în uscătorie cu tipul ăla care joacă rugbi, spun cu nonșalanță și iau o dușcă din sticla de whisky.

– Ce? Și cum rămâne cu Dave?

– Habar n-am, spun eu, aprinzându-mi țigara și scoțând fumul în aerul rece, încă de noapte. Ea și Dave sunt foarte complicați, Felix, și cu cât înțelegi mai devreme asta, cu atât mai bine. E de actualitate, e de domeniul trecutului, sunt împreună, nu mai sunt împreună.

– Dar cu o oră în urmă *ea* a spus că sunt împreună, replică el indignat.

– Păi, da, dar cred că probabil a sunat-o din nou și probabil s-au certat iar și probabil că și-a dat seama că, de fapt, vrea s-o ia de la capăt cu altcineva.

– Minunat, spune el, așezându-se lângă mine, pe canapeaua de grădină, și-și scoate o țigară. Este cel mai naspa revelion din viața mea.

– Cam da. Este, spun eu.

Urmărim ultimul foc de artificii din Surrey în tăcere.

Toți cei pe care v-am întâlnit vreodată și aceia, câțiva, pe care nu v-am întâlnit niciodată, dragii mei,

Iertați-mi e-mailul de grup pe care nu-l regret absolut deloc. Scuzați-mi autopromovarea nerușinată față de care nu simt absolut nicio rușine. Vă trimit acest e-mail pentru că lucrez de două săptămâni la un plan al deșertăciunilor și sunt de părere că toți îi datorați timp, bani și atenție.

Găzduiesc o serată de muzică, literatură și film, un eveniment numit Salonul Literar al Lanei, care are loc într-un parc auto abandonat din Leytonstone. Ideea este că seara va evoca revelatoarele tradiții conversaționale ale Oxford Union[22] în atmosfera emisiunii *Noel's House Party*.

În deschidere vor fi recitate poezii de India Towler-Baggs pe subiecte precum tunsoarea sa recentă, care i-a schimbat viața, dificila alegere a browserului ei web și regăsirea de sine printr-o combinație de ceremonii pe bază de ayahuasca[23] și ore de zumba. Întreaga ei prestație avea un accent ușor jamaican, în ciuda studiilor ei de la Liceul de Fete Cheltenham.

După cum mulți dintre voi știu deja dintr-un flux de spamuri de pe Facebook, Ollie și-a înființat propriul partid politic, Tinerii Liberali Habarniști, așa că își va citi manifestul, apoi va urma o discuție pe scenă cu jurnalistul Foxy James (T4, MTV News) despre cele trei obiective principale ale partidului său: programul „Prima casă", taxele de facultate și redeschiderea clubului de noapte Fabric. Veți putea să vă înscrieți în partid la fața locului.

Apoi, capul de afiș: scurtmetrajul meu. *Nimănui nu-i pasă că Ulrika Jonsson este imigrantă* explorează temele identității culturale, ale cetățeniei și suveranității într-un viitor distopic. După terminarea filmului de trei minute, Foxy mă va intervieva pe scenă despre film timp de două ore – vom vorbi despre echipa de producție (compusă în principal din familia mea) și despre film ca și cum ar fi vorba despre o reușită recunoscută universal și vom vorbi pe tonul camaraderesc specific showbizului, cu dat ochii peste cap și glume care se vor amuzante despre lucruri din culise, ca și cum aș fi Martin Scorsese comentând în calitate de regizor despre *Băieți buni*.

Se va servi bere artizanală, preparată de colega mea de apartament în balconul noii noastre locuințe din Penge. „Moartea Hackney-ului" are gust de pastă Marmite acidulată și miroase ca o infecție urinară și poate fi a voastră pentru prețul de 13 lire sticla. Să aveți poftă!

Va circula o găleată în care veți putea să donați cu mărinimie oricât de puțin sau de mult vreți pentru o cauză cu adevărat merituoasă: eu. Continuarea filmului *Ulrika* este în prezent în pre-producție și vreau s-o finalizez cât mai curând posibil, dar nu vreau să-mi iau un loc de muncă plictisitor ca toți ceilalți (Ca Jack Kerouac, pur și simplu nu sunt o persoană matinală).

Vă mulțumesc mult pentru sprijinul acordat. Îl voi iubi literalmente pe fiecare dintre voi care va veni – cu excepția celor pe care nu-i cunosc prea bine, pe care îi voi saluta în treacăt, după care le voi spune prietenilor: „Doamne Dumnezeule, ce o căuta aici? Practic, nu ne-am mai văzut din școala primară. Cred că e obsedat de mine."

Fie ca arta să vă însoțească la tot pasul!

10 noiembrie Lana xxx

Note:

22 Organizație studențească de dezbateri, ai cărei membri provin, în principal, din rândurile studenților de la Universitatea Oxford. (*N. trad.*)

23 Un amestec de ierburi folosit în ritualuri religioase și șamanice în vederea unei presupuse comunicări cu lumea spiritelor. (*N. trad.*)

Când ai un pic prea multe sau prea puține kilograme

– Mă mai iubești? l-am întrebat.
– Nu, mi-a răspuns el. Nu, nu cred că te mai iubesc.
– Măcar mă placi un pic?
A urmat un moment de tăcere.
– Nu cred.
Am închis telefonul.

(De atunci, îi sfătuiesc pe toți să mintă în legătură cu asta dacă îi dau cuiva papucii.) Partea cu „nu te mai iubesc“ este suficient de urâtă. Partea cu „nu te plac“ este criminală.

Aveam douăzeci și unu de ani și trecuse o lună de când terminasem facultatea. Și primul meu iubit adevărat tocmai îmi dăduse papucii la telefon.

Eu și Harry fuseserăm împreună puțin mai mult de un an, în ciuda faptului că eram total și absolut nepotriviți unul pentru celălalt. El era conservator, obsedat de sport, făcea o sută de flotări înainte de culcare în fiecare noapte, era secretarul responsabil cu organizarea evenimentelor sociale la clubul de lacrosse al Universității Exeter și avea un tricou cu textul, non-ironic: „Lash Gordon“. Îi displăceau manifestările emoționale exagerate, femeile înalte care poartă tocuri sau cele prea gălăgioase. Așadar, cam tot ceea ce reprezentam eu la acea vreme. El mă considera pe mine un dezastru, eu pe el un anost.

Ne-am petrecut întreaga relație certându-ne, mai ales pentru că eram mai tot timpul împreună. Practic locuia în apartamentul pe care îl împărțeam cu Lacey, AJ și Farly și se mutase în casa părinților mei vara, pe perioada stagiaturii.

Unul dintre momentele noastre cele mai urâte a fost la sfârșitul acelui august lung, fierbinte, agitat, fără niciun pic de spațiu între noi, când ne-am urcat într-un tren spre Oxford pentru a ajunge la a douăzeci și una aniversare a lui Lacey. După felul principal am plecat de la masă și am dat de o piscină, care arăta ademenitor. Așa că mi-am scos toate hainele și am intrat în apă să mă

răcoresc nițel, și când câțiva prieteni au venit să mă caute, i-am încurajat să facă același lucru. Noaptea s-a transformat într-un *pool party* de proporții și eu am devenit un fel de Maestru de Ceremonii în pielea goală, dirijând totul de pe marginea piscinei. Harry a luat-o razna. A doua zi dimineață, ascunse în spatele unui copac, Farly și AJ chicoteau incontrolabil în timp ce îl priveau cum urla la mine „NU O SĂ MĂ MAI FACI DE RÂS
ÎN HALUL ĂSTA NICIODATĂ!“, eu fiind cu atât mai rușinată cu cât, din cauză că apa din piscină avusese prea mult clor în ea, părul meu vopsit blond-platinat prinsese culoarea verde-închis, ca de sticlă.

Nu aveam absolut nimic în comun. Dar și-a dorit să fie primul meu iubit în adevăratul sens al cuvântului, iar la nouăsprezece ani, acesta era un motiv suficient pentru a ieși cu cineva.

În noaptea în care m-a sunat, eram în perioada când începusem cursurile de jurnalism și locuiam într-un apartament din estul Londrei, al unei prietene, ca să evit naveta din Stanmore. Vreo oră mai târziu, pe la unu, și-a făcut apariția Farly, care străbătuse drum lung cu mașina, de la casa mamei sale, și mi-a spus că mă duce acasă.

Pe drumul de întoarcere am fost de neconsolat și încercam să-i reproduc lui Farly convorbirea noastră, dar nu-mi aminteam mare lucru. Mi-a sunat telefonul – era el. I-am spus lui Farly că nu sunt în stare să vorbesc. A oprit mașina și a răspuns ea, cu telefonul lipit de ureche.

– Harry, de ce ai făcut una ca asta? s-a răstit.

Nu reușeam să înțeleg ce spunea el la celălalt capăt al liniei.

– Bine, bine, dar de ce să-i faci una ca asta la telefon? Nu puteai să vii s-o vezi și să o faci față în față? s-a rățoit ea din nou.

A urmat iar ceva nedeslușit. Farly asculta.

– AȘA, DECI? ÎN CAZUL ĂSTA, DU-TE-N MĂ-TA, i-a strigat ea, închizând și aruncând mobilul pe bancheta din spate.

– Ce-a zis?

– Nimic, de fapt.

Farly a dormit în patul meu în acea noapte. Și în noaptea următoare. Până la urmă a rămas două săptămâni. Nu m-am întors la apartament. Era prima oară când aveam inima frântă și nu-mi închipuisem până atunci că acel sentiment copleșitor avea să fie însoțit de o stare de confuzie atât de greu de suportat; era

ca și când nu mai aveam niciun motiv să mă mai încred în cineva vreodată. Nu știam exact ce anume se întâmplase sau de ce. Tot ceea ce știam era că nu fusesem suficient de bună.

De asemenea, nu puteam să mănânc nimic. Mai auzisem de această reacție după o despărțire, dar nu îmi imaginasem niciodată că voi avea chiar eu parte de ea. Am fost dintotdeauna o mâncăcioasă. Poate cea mai mâncăcioasă fată. Nu reușisem niciodată să țin o dietă mai mult de două zile. Toți din familia mea erau gurmanzi, eu și Farly eram gurmande. Mama, o bucătăreasă înnăscută care a crescut cu bunici italieni, a început să mă învețe să gătesc pe când aveam cinci ani, așezându-mă lângă ea pe un scaun, în fața blatului de bucătărie, ca s-o ajut să frământe aluatul sau să bat ouăle. Mi-am gătit toată adolescența și am gătit pentru toată lumea în timpul facultății. Prima mea mențiune în jurnal, când aveam șase ani, a fost o prezentare entuziastă a ceea ce mâncasem în ziua respectivă. Îmi aminteam de fazele din viața mea în funcție de ceea ce aveam pe masă: cartofii copți cu coajă crocantă din vacanțele de pe litoral în Devon, tartele cu gem roșu-întunecat și lipicios de la a zecea mea aniversare, puiul fript din fiecare seară de duminică, felul cum scăldam în diferite sosuri fricile adunate de-a lungul săptămânii de școală. Indiferent de cât de groaznică devenea viața, ori durerea de intensă, întotdeauna știam că mai e loc și pentru felul doi.

Nu m-am considerat niciodată supraponderală, dar tipul meu de corp era deseori descris ca al unei „fete masive“. Provin dintr-o linie lungă de giganți. Fratele meu, dragul de el, a fost un adolescent de peste doi metri, fiind nevoit să cumpere haine din magazine cu nume gen „Magnus“ și „Mare și Tare“. Eu la paisprezece ani aveam un metru cincizeci și cinci de centimetri. La șaisprezece ani, aveam un metru optzeci și trei. Dar nu eram una dintre acele adolescente adorabile, înalte și subțirele, o parte mânz, o parte fată, aveam umeri lați, sâni și șolduri mari. Eram opusul fetelor din paginile revistei *Bliss* și descrise în seria de cărți *The Baby-Sitters Club*. Așa cum mintea mea n-a fost niciodată construită din chestiile care definesc o adolescentă, nici fizicul meu nu era potrivit.

În adolescență, mi s-a părut întotdeauna dificil să fiu atât de înaltă – nu am știut niciodată cât de mult ar trebui să cântăresc fiindcă restul fetelor erau pe jumătate cât mine și vorbeau despre „procentul“ lor mic de „grăsime

corporală“, pe care eu nu-l mai aveam din copilărie, lucru ce dădea naștere unui imens sentiment de rușine. Acest lucru, împreună cu mâncatul din plictiseală și țesutul adipos infantil, a însemnat să port mărimea 44 când încă nu împlinisem șaisprezece ani. Eram conștientă că sunt mai corpolentă decât prietenele mele și uneori mi se spunea că sunt grasă, dar am sperat întotdeauna că, de-ndată ce nu voi mai fi copil, fizicul meu va avea o noimă. Singurul moment cu adevărat umilitor a fost pe când aveam cincisprezece ani, la o petrecere cu grătar, iar Tilly, prietena părinților mei, extrem de beată și impresionant de supraponderală, m-a apucat de mânerele dragostei ca și cum ar fi ținut cârma unei corăbii și a anunțat să se audă în toată grădina că „noi, fetele plinuțe, trebuie să ne susținem între noi“ și mie mi-a spus fără niciun fel de șovăială că „bărbaților le place ceva cărniță la o fată“, după care soțul ei, care, de altfel, era de lățimea unui Opel Zafira, mi-a făcut cu ochiul, conspirativ.

Am dat jos fără grabă câteva kilograme când am mers la internat și, deja când eram la facultate, purtam decenta măsură 42 – și nu mă deranja că nu eram foarte subțirică. Încă mă mai sărutam cu băieții cu care voiam să mă sărut. Puteam purta haine de la Topshop. Și adoram mâncarea și gătitul. Am înțeles că acesta era compromisul pe care trebuia să-l fac.

Și totuși, iată-mă în această nouă situație. În cele din urmă, neputând mânca nimic. Din cap până în picioare, eram inundată de un sentiment de greață bolnăvicioasă, și apetitul meu – cea mai strălucitoare calitate a mea – dăduse bir cu fugiții. Îmi simțeam intestinele într-o continuă mișcare. Aveam constant un nod în gât. Mama îmi dădea seara boluri de supă, spunându-mi că supa e mai ușor de înghițit, dar nu reușeam să iau decât câteva linguri și aruncam totul în chiuvetă când nu era acolo.

După două săptămâni, m-am urcat pe cântar. Pierdusem șase kilograme jumate. M-am pus în fața oglinzii dezbrăcată și am văzut, pentru prima dată în viața mea, începuturile a ceea ce fusesem învățată să cred că sunt adevăratele atribute ale feminității. O talie mai mică, oasele șoldurilor, clavicula și omoplații. În fața acestei noi priveliști, am înțeles de ce băiatul cu care împărțisem o casă și viața mai bine de un an simțise repulsie față de mine și am fost cuprinsă de fiorul a ceva ce în sfârșit avea un sens. Încetasem să mai mănânc, prin urmare corpul meu se schimba. Funcționa. Găsisem, în acea

situație nefericită, o formulă simplă pe care urma să o perfecționez. Era ceva ce puteam controla, care avea să mă ducă într-un loc nou, într-un loc unde puteam fi altcineva. Găsisem răspunsul în reflexia mea din oglindă: gata cu mâncatul.

Mi-am pus la punct proiectul noii misiuni. Mă cântăream în fiecare zi, îmi număram pașii, îmi număram caloriile, făceam abdomene în dormitor în fiecare dimineață și noapte, îmi notam măsurătorile săptămânal. Trăiam din cola dietetică și morcovi. Dacă mă răzbea foamea, mergeam la culcare sau făceam o baie fierbinte. Am scăpat de și mai multe kilograme. Slăbeam văzând cu ochii și nu păream să mă mai opresc. Acest lucru m-a umplut de o energie care inițial a acționat ca un substitut al mâncării. Mă simțeam ca un tren de mare viteză care funcționează fără combustibil.

Și uite așa a mai trecut o lună, am mai pierdut vreo șase kilograme. Mi-a întârziat menstruația, ceea ce m-a înspăimântat și m-a încurajat deopotrivă. Cel puțin asta însemna că ceva se schimba atât în interior, cât și în exterior; cel puțin, eram mai aproape de a fi o nouă persoană.

În acest timp, când nu eram la cursuri, mă piteam în fundul casei. Mă simțeam încă fragilă după despărțire și nu voiam să socializez. Prima care a observat că ceva e în neregulă a fost Alex, sora lui Harry, de care devenisem foarte apropiată cât am fost cu el și care, din fericire, mi-a rămas alături și după momentul despărțirii. Tocmai se mutase la New York și ne vedeam pe Skype zilnic. Într-o zi, în mijlocul unei conversații, m-am ridicat în timp ce vorbeam și mi-a văzut corpul în întregime pentru prima dată după câteva luni.

– Unde-ți sunt țâțele? m-a întrebat, făcând ochii mari în timp ce mă măsura de sus în jos, apropiindu-se de camera web.

– Sunt aici.

– Nu, nu sunt. Și stomacul tău e ca o masă de călcat. Dolls, ce s-a întâmplat cu tine?

– Nimic, am pierdut câteva kilograme.

– Of, draga mea, mi-a spus, încruntându-se. Nu pui nimic în gură, nu-i așa?

Alții nu au avut un spirit de observație la fel de bun. Am început să ies mai mult în oraș și să mă întâlnesc cu prieteni de la universitate. Îmi spuneau că au auzit despre ce s-a întâmplat cu Harry și că le pare rău. Și că și-a făcut o iubită

nouă. Primeam complimente pentru felul în care arătam, din nou și din nou. Fiecare compliment era pentru mine ca o masă copioasă.

Ieșeam în oraș și beam în mod constant pentru a încerca să-mi distrag atenția de la suferința pricinuită de foame. Mama, din ce în ce mai îngrijorată, lăsa farfurii cu mâncare pe masa din bucătărie să am ce mânca atunci când mă întorceam după o noapte în oraș. Erau mai multe șanse să mănânc atunci, și avea dreptate să creadă asta. Am învățat să mă duc direct în pat când ajungeam acasă.

Până în decembrie, pierdusem nouăsprezece kilograme. Nouăsprezece kilograme în trei luni. Îmi era din ce în ce mai greu să apelez la gândurile și ritualurile stricte care mă ținuseră departe de mâncare până în acel moment. Eram epuizată, părul mi se subțiase și frigul îmi intrase în măduva oaselor. Stăteam sub duș încercând să mă încălzesc, iar apa era atât de fierbinte, încât mă ardea pe spate, lăsându-mi semne. Părinții erau îngrijorați, iar eu îi mințeam mereu cu privire la cât mâncasem în acea zi sau când urma să iau următoarea masă. Visam că înfulec munți și munți de mâncare, iar când mă trezeam, mă bușea plânsul fiindcă tocmai spulberasem vraja.

Hicks era la Exeter pentru un an suplimentar după ce noi, celelalte, absolviserăm. Într-un weekend, eu, Sophie și Farly am decis să mergem cu mașina până acolo și să ne petrecem weekendul cu ea și să pierdem vremea prin toate locurile pe care le bântuiam cu ceva timp în urmă. De asemenea, mai însemna și că puteam da cu ochii de Harry, care era în ultimul său an acolo, lucru pe care l-am interpretat ca fiind sinonim cu închiderea unui cerc, o aparență de finalitate. I-am spus că trebuie să ne dăm lucrurile înapoi unul altuia, iar el a fost de acord să se vadă cu mine.

Fetele m-au dus cu mașina până la el acasă mai devreme în seara de sâmbătă și au parcat afară.

– IUBITA, SUNTEM CHIAR AICI DACĂ E CEVA, a urlat Hicks pe geamul mașinii, cu picioarele și o țigară scoase afară.

Am ajuns la ușa principală și am sunat.

– Dumnezeule, a spus când a deschis ușa. Arăți…

– Bună, Harry, am spus, trecând pe lângă el, și m-am dus la etaj.

M-a urmat. Stăteam în părți opuse ale dormitorului, holbându-ne unul la celălalt.

– Arăți grozav.

– Mulțumesc, i-am spus. Îmi dai lucrurile?

– Da, da, sigur, a zis el buimac.

Mi-a dat o pungă de plastic în care erau hainele și cărțile mele. I-am scos din geantă puloverul marinăresc făcut sul și i l-am aruncat pe pat.

– Asta-i tot ce am găsit la mine acasă.

– OK, mulțumesc, mi-a spus el. Cât timp stai pe-aici?

– Doar weekendul ăsta. Eu, Farly și Soph stăm cu Hicks.

– Aaa, tare. Vorbea nefiresc de încet pentru el. Păi, transmite-le complimentele mele. Deși probabil nu vor să audă de mine. A urmat o scurtă tăcere în timp ce continuam să ne fixăm cu privirea unul pe celălalt. Îmi pare rău pentru…

– Nu e cazul, i-am tăiat-o eu.

– Chiar îmi pare rău. Îmi pare rău pentru modul în care am procedat.

– Sincer, nu e cazul, mi-ai făcut cea mai mare favoare, am îngăimat. Ia uite, chiar mi-am lăsat unghiile să crească, nu mi le mai rod, am fost pentru prima oară în viața mea la manichiură, dacă poți crede așa ceva, și costă doar 5 lire, am spus întinzându-mi agresiv mâinile spre el.

Am auzit claxonul mașinii. Sophie și Hicks beau bere la cutie și amândouă claxonau, în timp ce Farly se agita încercând să le potolească.

– Trebuie să plec, i-am spus.

– Sigur, a răspuns el.

Am coborât în tăcere treptele și a deschis ușa.

– Ești bine? Arăți foarte…

– Slabă? am întrebat eu.

– Da.

– Sunt bine, Harry, am spus, înainte să-l îmbrățișez în treacăt. La revedere.

Fetele m-au scos în oraș la un curry pentru a sărbători ceea ce au perceput ca marele deznodământ al blestematei ăleia de povești. Am ciugulit puțin orez și am băut halbă după halbă. M-am simțit mai agitată, mai umilită, mai nervoasă și mai lipsită de control decât oricând altcândva. Indiferent de ceea ce vrusesem să obțin văzându-l, n-a mers. Nu mi-a reușit.

Am luat pierderea în greutate și mai în serios, și într-un ritm accelerat. Furia mă alimenta. Greutatea a început să stagneze – semn că rotițele

metabolismului meu erau confuze și încetineau –, așa că mâncam chiar și mai puțin. Prietenele au început să mă certe – Farly era de părere că mă lăsasem prinsă în ghearele unei obsesii. A încercat să mă facă să mă destăinui, dar i-am evitat întrebările cu umor. În general, mi-am dat seama că o bună tactică pentru a-i determina pe ceilalți să nu mai stea cu gura pe mine era să fac mereu glume despre cât de puțin mănânc. Aduceam asta în discuție înaintea oricui altcuiva, astfel încât să știe că nu e o problemă, ci doar o dietă. Și, în plus, cum tot insistam, purtam măsura 38, nu era mare scofală. Nu devenisem subponderală, ci doar începusem de la o măsură mare.

Am ținut-o tot așa pentru că era singurul lucru pe care îl puteam controla. Fiindcă îmi doream pur și simplu să fiu fericită și toată lumea știe că atunci când ești mai slab, ești mai fericit. Am continuat deoarece, la fiecare pas, societatea mă recompensa pentru chinul pe care mi-l pricinuiam singură. Primeam complimente, primeam invitații, mă simțeam acceptată de oameni pe care nu îi știam, aproape toate hainele arătau extraordinar pe mine. Mă simțeam ca și cum aș fi câștigat în sfârșit dreptul de a fi luată în serios ca femeie; aveam certitudinea că tot ce făcusem înainte era inutil. Că avusesem naivitatea să cred că fusesem vreodată vrednică de afecțiune. Am pus semnul de egal între iubire și o siluetă de silfidă și, spre groaza mea, confirmări ale acestei convingeri veneau din toate direcțiile. Sănătatea îmi era la pământ, acțiunile de la bursă îmi crescură.

În plus, o femeie nu va fi niciodată îndeajuns de subțire, asta e problema. Să îți fie foame tot timpul sau să renunți la un întreg grup de alimente sau să petreci patru seri pe săptămână în sala de fitness nu sunt percepute ca sacrificii prea mari. Practic, pentru a fi o tânără atrăgătoare, trebuie doar să ai un zâmbet frumos, o greutate medie (plus sau minus șase kilograme), ceva păr și să porți un pulover potrivit. Pentru a fi o femeie râvnită – nu există nicio limită. Să îți epilezi tot corpul. Să mergi la manichiură săptămânal. Să porți tocuri în fiecare zi. Să arăți ca un „înger“ de la Victoria's Secret chiar dacă lucrezi într-un birou. Nu e suficient să fii o femeie cu o greutate medie, cu ceva păr și un pulover potrivit. Nu rezolvi nimic așa. Ni se spune că trebuie să arătăm ca femeile care sunt plătite să arate așa și fac din asta o meserie.

Și cu cât mă străduiam mai mult să fiu perfectă, cu atât descopeream la mine mai multe imperfecțiuni. Fusesem mai încrezătoare în corpul meu când

purtam măsura 42 decât după ce slăbisem mai mult de nouăsprezece kilograme. Când mă dezbrăcam în fața unui partener nou, voiam să-mi cer scuze pentru ceea ce aveam de oferit și să enumăr o serie de lucruri pe care le-aș schimba, ca o gazdă din clasa mijlocie care le spune invitaților: „Vai, nu vă uitați la covor, e pur și simplu îngrozitor, promit că îl voi schimba."

Unele dintre grijile prietenelor mele au început să se combine cu iritarea. Ajungeam la petreceri pe jumătate dezbrăcată, fără să mănânc nimic zile întregi înainte și mă deplasam ca în transă, incapabilă să spun mare lucru. Sabrina și AJ urmau să plece în străinătate, iar eu mi-am făcut apariția la petrecerea de rămas-bun târziu, m-am simțit prea slăbită ca să stau de vorbă cu careva, am inventat o scuză și am plecat după o jumătate de oră. Simțeam cum renunț tot mai mult la viața mea și deveneam din ce în ce mai absorbită de un fals sentiment de control total.

Și apoi m-am îndrăgostit pentru prima dată.

Mă fâțâiam în jurul unei case mizerabile din zona Elephant and Castle, unde se dădea o petrecere, când l-am întâlnit pe Leo. Nu văzusem niciodată un bărbat mai perfect. Înalt și zvelt, cu părul negru și zburlit, un maxilar puternic, ochi strălucitori, un nas cârn și o mustață à la anii '70; un chip pe jumătate Josh Brolin, pe jumătate James Taylor și – acum vine partea cea mai grozavă – total inconștient de propria frumusețe. Era un doctorand hippy, obsedat de o idee și cu sprâncenele unite într-una singură.

Am început să ne vedem curând după acea noapte. Știam că ce este între noi e serios pentru că nu m-am culcat cu el timp de două luni întregi, dorindu-mi cu disperare ca totul să decurgă bine, să savurez fiecare clipă cu el – să nu grăbesc în niciun fel lucrurile. Locuia în Camden și, la sfârșitul fiecărei nopți împreună, de obicei pe la patru dimineața, mă conducea la stația de autobuz de lângă Chalk Farm și așteptam N5, să mă ducă șaisprezece kilometri spre Edgware. De acolo, mergeam pe jos patruzeci și cinci de minute spre vest, către Stanmore, luând-o pe străzile întortocheate și pustii, împânzite de Volkswagenuri, privind cum răsare soarele deasupra caselor de cărămidă roșie, lipite una de alta, și eram mai fericită decât mi-aș fi imaginat vreodată că aș putea fi.

Într-o noapte, pe când ne plimbam prin acele locuri familiare din Camden, s-a oprit să mă sărute și și-a trecut mâinile prin părul meu, simțindu-mi

clipsurile de la extensiile de păr. Mi-a îndepărtat părul greu de pe față și mi l-a ținut în spatele capului.

– Ți-ar sta foarte bine cu părul scurt, a zis.

– Habar n-ai ce spui, i-am răspuns. Am avut o tunsoare bob în adolescență și arătam ca un călugăr.

– Nu, vreau să spun foarte scurt. Ar trebui să încerci.

– Nu, am zis. Nu am față pentru așa ceva.

– Ba da! Nu fi mâță bleagă. E doar păr.

Habar nu avea că „doar părul" acela era tot ce credeam că e bun la mine. Doar păr, doar clavicule, doar exercițiile pentru abdomen.

Pentru acel „doar" îmi consumasem energia în cea mai mare parte a anului și în el credeam că stă toată valoarea mea.

O lună mai târziu, am dus o fotografie cu fotomodelul Twiggy la coafor, am dat pe gât un shot de vodcă și am lăsat să mi se taie patruzeci de centimetri de păr. Odată cu el s-a dus și o parte din obsesia mea legată de felul în care arăt. S-a desprins și a căzut pe podea.

Leo nu și-a dat seama de secretul meu, pentru că nu voiam să creadă că sunt nebună, dar după câteva luni de întâlniri, a pus câteva lucruri cap la cap. Până atunci reușisem să evit orice situație în care era implicată mâncarea. După ce ne despărțeam dimineața, îi spuneam mereu că o să mănânc micul dejun mai târziu. În cele din urmă, o prietenă i-a spus că e de părere sunt bolnavă.

– Ce se întâmplă? m-a întrebat.

– E în regulă, i-am spus, umilită și speriată că voi pierde cea mai bună persoană pe care o cunoscusem vreodată.

– Pentru că îți pot fi alături în timp ce treci prin asta. Te pot ajuta. Dar nu mă pot îndrăgosti de tine dacă nu vorbești cu mine.

– În regulă, a fost o problemă până acum, i-am spus. Dar mă voi schimba. Îți promit.

Aș fi făcut orice pentru a-l păstra pe acel om în viața mea. Dragostea pe care o simțeam era agresivă și tensionată – îl iubeam cu panică și cu pasiune. Nu mă îndrăgostisem, ci dragostea mă luase cu asalt. Căzuse peste mine ca o tonă de cărămizi, de la o înălțime mare. Nu aveam ce altceva să fac decât să renunț la o obsesie care era pe cale să distrugă totul.

Așa că am făcut-o. Am citit toate cărțile recomandate. Am fost la doctor. Încet, kilogramele au început să se întoarcă. Încet, m-am reobișnuit să mănânc normal. M-am însănătoșit. Am încercat chiar să merg la întâlnirile unor grupuri de sprijin la centre comunitare, unde, pe bune, primul lucru pe care îl fac e să pună un platou cu biscuiți în mijlocul camerei și să se agite al cui este rândul să aducă gustările săptămâna următoare, lucru care mi se părea la fel de util ca așezatul unei sticle de Jack Daniel's în mijlocul unei întâlniri a alcoolicilor anonimi.

M-am reîndrăgostit de gătit. M-am reîndrăgostit de mâncare. Îmi petreceam fiecare weekend făcându-le pe amândouă alături de Leo. Urmăream împreună cu mama vechi episoade din emisiunile lui Fanny Cradock și ale Nigellei. Toți îmi spuneau că arăt „sănătoasă" de fiecare dată când mă vedeau și am încercat să ignor gândul că asta însemna că eram iar grasă. Războiul luase sfârșit; începea recuperarea. Eram din nou stăpână pe viața mea.

Hipiotul meu m-a eliberat din sclavia față de perfecțiune. Ne-am îmbătat și mi-am tăiat părul și mai scurt. Tăia ditamai șuvițele cu foarfeca de bucătărie, în timp ce eu stăteam la masă storcând limete în beri. În cele din urmă, mi-am ras părțile laterale, rămânând doar cu o creastă mohawk. Stăteam în tenișii și în puloverele lui și îmi petreceam zile întregi cu el fără să mă ating de trusa de machiaj sau de lamă – o premieră absolută. Ne petreceam weekendurile pe coastă și ne spălam fețele, trupurile și vasele în mare. Am instalat un cort în dormitorul lui în nopțile de duminică în care ne plictiseam. O viață pură, liberă, perfectă.

Dar știam în adâncul meu că încă îmi construiam imaginea după bunul-plac al privirii masculine. Doar că mersesem la capătul opus al spectrului. Lui Leo nu-i plăcea machiajul excesiv, așa că îl ștergeam în autobuz, pe drum spre el, după vreo petrecere. Îmi scoteam tocurile și îmi puneam bascheții.

Kilogramele care se puseseră înapoi nu erau idealul meu. Dacă nu l-aș fi întâlnit pe Leo, cred că aș fi continuat să slăbesc, dar, cu un pic de noroc, el m-a condus către recuperarea totală. Pe măsură ce înaintam în vârstă și deveneam mai conștientă de cât de prețios este un corp funcțional, sănătos, m-am simțit rușinată și uluită că am putut să-l tratez pe al meu atât de rău. Dar aș minți dacă aș spune că mă voi elibera complet de ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă, și nimeni n-ar recunoaște că e un lucru imposibil. Îți poți restabili

sănătatea fizică; poți exersa o atitudine rațională, echilibrată, grijulie față de greutate, poți deprinde obiceiuri zilnice bune. Dar nu poți uita câte calorii sunt într-un ou fiert sau câți pași ard câte calorii. N-ai cum să uiți ce greutate aveai în fiecare săptămână a fiecărei luni din acea perioadă. Poți încerca oricât să nu te mai gândești la asta, dar, în unele zile foarte dificile, te simți de parcă nu vei mai fi niciodată la fel de euforică precum erai la zece ani, când lingeai gemul ăla roșu-întunecat de pe vârful degetelor. Niciodată în viața asta.

Tot ce știam despre dragoste la douăzeci și unu de ani

Bărbații iubesc femeile nebunatice, dezmățate. Să faceți sex de la prima întâlnire, să îi ții treji toată noaptea, să fumezi hașiș în patul lor dimineața, să ignori apelurile pierdute, să le spui că îi urăști, să apari la ușa lor îmbrăcată într-o costumație de asistentă medicală de la Ann Summers, să fii oricum altcumva decât o tipă obișnuită. Așa le păstrezi interesul.

Dacă îi ignori suficient de mult timp pe iubiții celor mai bune prietene ale tale, aceștia vor pleca în cele din urmă. Tratează-i ca pe o răceală banală sau ca pe o aftă care nu-ți face mari probleme.

Nicio despărțire nu va fi niciodată la fel de grea ca prima. În lunile următoare, vei pluti fără țintă, simțindu-te pierdută și derutată ca un copil, punând la îndoială toate lucrurile pe care le considerai adevărate până atunci și cugetând la toate lucrurile pe care trebuie să le înveți din nou.

Peste noapte, rămâi întotdeauna acasă la el, astfel încât să poți pleca la cât vrei dimineața.

Bărbatul perfect are ten măsliniu, ochi căprui sau verzi, un nas mare, puternic, o barbă deasă și păr negru, cârlionțat. Are tatuaje care nu sunt penibile și cinci perechi de blugi Levi's vintage.

Dacă nu faci sex, poți să ai acolo jos un tufiș cât un arbust de iederă care crește în voie. Nu are rost să-ți irosești timpul și banii și să înduri mirosul neplăcut al cremei depilatoare decât în cazul în care va fi cineva care să vadă rezultatele.

Când vei fi suficient de slabă, vei fi mulțumită de tine însăți și vei fi vrednică de iubire.

Nu ieși cu cineva care nu te lasă să te îmbeți și să flirtezi cu alții. Dacă astea fac parte din identitatea ta, ar trebui să te accepte cu bune și cu rele.

Orgasmul e ușor de simulat și asta face ca ambele părți să se simtă mai bine. Fă o faptă bună astăzi.

Vei fi echilibrată sufletește și calmă și te vei simți importantă când te vei îndrăgosti de bărbatul potrivit.

Cel mai nașpa sentiment din lume este atunci când ți se dau papucii.

Nu trebuie să ai încredere în bărbați, în general.

Cea mai bună perioadă a unei relații sunt primele trei luni.

Pentru o prietenă bună vei avea întotdeauna întâietate în fața unui bărbat.

Când nu poți să adormi, visează la toate viitoarele povești de dragoste cu bărbați cu tenul măsliniu și părul creț.

Cremă de agrișe:
cum am fost a cincea roată la căruță

Totul a început cu o călătorie cu trenul. Dintotdeauna mi-am închipuit că, la un moment dat, mi se va întâmpla ceva minunat într-un tren. Acea stare tranzitorie din timpul unei călătorii mi s-a părut întotdeauna cea mai romantică și mai magică în care te poți afla; izolat în coconul confortabil al propriilor cugetări, suspendat în zbor, călătorind printr-un teanc de foi goale, tăcute, între două capitole. Un spațiu în care telefoanele își pierd și își recapătă cunoștința și ești forțat să-ți petreci timpul cu gândurile tale, disecând ce trebuie să fie remodelat și reordonat. Am avut parte de uriașe reverii în timp ce am călătorit cu trenul. Cele mai clare momente de revelație sau de recunoștință au survenit pe când îmi adânceam privirea în vreo zonă rurală englezească neidentificabilă, în vreun câmp auriu de rapiță, gândindu-mă la ceea ce las în urmă sau mă așteaptă în viitor.

În 2008, m-am urcat la Paddington într-un tren care mi-a schimbat viața pentru totdeauna, dar nu așa cum anticipasem. Nici vorbă de ceva ca în filmele *Înainte de răsărit*, *Unora le place jazzul* sau *Crima din Orient Express*. Nu m-am îndrăgostit, nici nu am fost protagonista vreunei interpretări frenetice, acoperite de aburii alcoolului a melodiei „Runnin' Wild"[24], la ukulele, și nici nu am fost implicată în vreo crimă învăluită în mister. În schimb, am declanșat un lanț de evenimente care urmau să se desfășoare pe îndelete în următorii cinci ani, până când, într-un final, povestea a devenit atât de frustrant de îndepărtată, încât nu am mai putut să o ating, cu atât mai puțin să anulez ceea ce începusem. Povestea călătoriei cu trenul care mi-a schimbat viața, de fapt, de-abia dacă mă implică în vreun fel.

Era cea mai geroasă iarnă pe care mi-o amintesc (probabil din cauza pasiunii mele de la momentul respectiv pentru rochia mulată bodycon) și, în timp ce mă aflam în ultimul tren de duminică noapte din Londra înapoi la Universitatea Exeter, a început să ningă. Trenul s-a defectat chiar în afara

orașului Bristol și, pe când ceilalți pasageri se plângeau, oftau și tropăiau mânioși, mie totul mi se părea din cale-afară de romantic. Am cumpărat o sticlă de vin roșu ieftin din vagonul-restaurant al companiei First Great Western și m-am întors la locul meu să contemplu terenurile negre ca smoala și mute pe care se așternea uniform un strat gros de zăpadă asemănător cu glazura de pe un tort de Crăciun.

Pe unul dintre scaunele de vizavi ședea un băiat cam de o vârstă cu mine și cu cel mai frumos chip pe care îl văzusem vreodată. Încercase să-mi surprindă privirea în timp ce mă uitam pe fereastră, visând, în acest tren defect, la un bărbat care încearcă să-mi surprindă privirea. În cele din urmă, a reușit, s-a prezentat ca Hector și m-a întrebat dacă poate să-mi țină companie la un pahar de vin.

Avea genul acela de încredere ciudată, neclintită, atât de evident cultivată într-o școală publică. Este o încredere care vine odată cu primirea unui blazer cu ecuson la vârsta de treisprezece ani, a unui set de culori pentru casă, a unui pseudonim tâmpitel și a unui motto pe care ți-l amintești din cântece chiar și după cinci halbe. Este încrederea în sine arogantă pe care ți-o dă faptul că participi la un club de discuții la treisprezece ani, care în cele din urmă își croiește drum spre cel mai înalt nivel al guvernului; genul care te face să crezi că ai dreptul de a fi aici și de a spune anumite lucruri. Din fericire, la Hector, aroganța se compensa cu trăsăturile lui de heruvim: ochi de un albastru scânteietor, cu irisuri ca albăstrelele și un nas în vânt ca al unui băiat dintr-o reclamă la săpun din anii ’50. Avea părul curat și neglijent al unui Hugh Grant tânăr, o voce profundă, studiată și jucăușă. Am vorbit două ore, timp în care trenul nu s-a urnit din loc, râzând, bând și mâncând tartele pe care mi le pusese mama la pachet.

Acum, știu la ce te gândești: *numai de-ar fi fost* totul mai romantic. Ei bine, asta trecea și prin creierul meu de nouăsprezece ani. Așa că, inspirată de numeroasele comedii romantice difuzate la televiziune duminică seara, am decis să provoc providența nefăcând schimb de numere de telefon și sperând să ne întâlnim din nou din pură întâmplare. Așa că a coborât, în noaptea rece, la Bristol, lăsându-mă cu suficient material de scris pe blogul meu anonim de „aventuri ale unei fetei singure“, pentru cel puțin trei articole.

Doi ani mai târziu, în aceeași lună și la câteva luni după ce mă despărțisem de Harry, stăteam la bar într-un pub de pe Portobello Road, când a intrat el. Se maturizase un pic în cei doi ani, iar expresia ironică de pe chipul lui de heruvim era foarte sexy în combinație cu costumul și paltonul de adult și tunsoarea mai puțin dezordonată.

– Dintre toate puburile din lumea asta mare…, a spus în timp ce se apropia de mine și m-a sărutat pe ambii obraji.

După cum a fost să fie, ne-am petrecut noaptea bând vin roșu ieftin în timp ce afară ningea din greu și, odată cu ultimele comenzi, ne-am trezit din nou într-un impas. Se așternuse un strat prea mare de zăpadă ca să pot lua autobuzul spre casă și eram prea beată pentru a-mi aduna toată energia să fac pe inabordabila. Neputând să înfrunt zăpada într-o pereche de pantofi cu tocuri, ieftini și instabili, m-a aruncat pe umăr ca pe un covor persan făcut sul și m-a dus la apartamentul lui.

La patru dimineața eram încă treji, dezbrăcați pe podea, fumând una după alta țigări American Spirits și scuturând scrumul într-o cană care stătea în echilibru pe stomacul meu. Mi-a scos creionul de ochi din geantă și a scris pe perete niște versuri dintr-o poezie de Ted Hughes („Ochii ei nu voiau să le scape nimic,/ Privirile ei i-au țintuit mâinile, încheieturile, coatele.“). Cuvintele stăteau, dezlânate și pătate de la creionul kohl, lângă numeroasele desene în cărbune ale unei femei goale. („Eu le-am făcut. Sunt cu fosta“, s-a lăudat el, în timp ce eu, goală pușcă, noul lui proiect artistic, mă holbam la artefactele înfățișând futaiurile de demult. „O dulceață de fată, păcat că era căsătorită.“) Lângă pat era o agendă telefonică din piele neagră cu trei cuvinte aurii în relief pe copertă: BLONDE, BRUNETE, ROȘCATE. Ce era al lui era al lui – o fi fost el un futangiu, dar măcar era un futangiu cu imaginație, fără îndoială.

Hector era caraghios, neserios, copilăros, necuviincios, aventuros, vicios; toate calitățile pe care le-ai folosi pentru a descrie un bărbat dintr-o piesă de Noël Coward. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca el până atunci. Totul la el avea un aer de odinioară: familia lui avea titluri nobiliare, el purta o haină de blană de lup din Rusia, lungă până la pământ, care îi aparținuse bunicului său, iar tricourilor sale aveau etichete de la internat. În camera lui, toate lucrurile erau uzate în ultimul hal sau căpătate de la alții. Chiar și cariera lui era de căpătat; șeful lui fusese gigoloul mamei sale, pe când era mondenă, și din adorație

pentru ea, îi dăduse acestui absolvent catastrofal un loc de muncă în centru. Plecam de la Hector dimineața și mă întrebam ce Dumnezeului o lucra el la birou, având în vedere că se fâțâia în lenjeria mea intimă, pe care și-o punea pe sub pantalonii lui (necălcați) și îmi trimitea toată ziua e-mailuri porcoase de pe contul lui de la serviciu.

Relația noastră era în întregime nocturnă, pentru că el era în întregime nocturn, ca o fiară mitică a nopții, ca lupul rătăcitor, vânat pentru blana sa. Ieșeam în oraș și ne îmbătam în baruri sordide, aveam întâlniri care începeau la miezul nopții. La un moment dat, am apărut la el acasă goală pușcă pe sub un trenci. Aveam douăzeci și unu de ani și trăiam un roman de Jackie Collins, alături de un Just William[25] maturizat înainte de vreme și lasciv.

Nu mi-a întâlnit niciodată prietenii, și eu nu i-am întâlnit niciodată pe ai lui – lucru care nu-l deranja pe niciunul dintre noi. Nici măcar nu am știut că are un coleg de apartament până într-o dimineață, pe la șase, când, goală-goluță fiind, m-am împleticit până în bucătărie, ca să dau peste un tip pe nume Scott. Când am izbit ușa de perete și am aprins lumina, era acolo, îmbrăcat în costum, mânca cereale și citea ziarul înainte de a pleca la muncă. Lui Hector, ideea de a fi văzută în toată goliciunea de colegul lui de apartament i s-a părut nu doar amuzantă, ci de-a dreptul excitantă. Ne-am certat pentru prima oară.

Câteva zile mai târziu, făceam omletă la el în bucătărie, când Scott a reapărut, îmbrăcat în halat. Mi-a zâmbit ca și cum se scuza.

– Bună, mi-a spus fluturând mâna într-un fel penibil.

– Bună, i-am răspuns. Îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a întâmplat acum câteva dimineți. Hector mi-a spus că nu e nimeni acasă. M-am supărat foarte tare pe el.

– E în regulă. Sincer, e în regulă.

– Nu e în regulă, e îngrozitor, îmi pare rău, am murmurat. Ultimul lucru pe care ți-ai dori să-l vezi înainte de muncă.

– A fost… ăăă… o surpriză plăcută, a spus el.

I-am oferit niște ouă și pâine prăjită pe post de ramură de măslin.

Ne-am așezat și am pornit o conversație politicoasă care a alunecat rapid către subiectul întâlnirilor amoroase. Se vedea cu cineva? Nu. Aveam niște prietene drăguțe cu care s-ar putea întâlni? Da, aveam fata perfectă. Cea mai bună prietenă a mea, Farly.

– Dar cu siguranță nu caută o relație în acest moment, e fericită să fie singură, așa că ar fi mai mult o chestie fără implicații serioase, l-am avertizat.

– Sună perfect.

– Minunat! Îți dau numărul ei. Măcar atât pot să fac și eu pentru tine, i-am spus.

I-am tastat numărul în telefonul lui. De ce nu? Părea un tip OK – atrăgător, politicos. M-am gândit că Farly n-ar fi refuzat o mică distracție cu el. I-am spus despre el în treacăt și am dat uitării subiectul.

Cred că este important să fac o pauză aici pentru câteva explicații, astfel încât să știi de unde asemănarea dintre rolul jucat de mine în restul acestei povești și filmul *Anunț periculos* [26].

Prietenia noastră nu a fost instantanee – Farly și-a petrecut primul an la școală strâns legată de un grup de Prințese Power. Reprezentau tipologia fetei de cartier din nordul Londrei și erau cele mai tari din școală. Aveau șuvițe blonde, bijuterii Tiffany și schimbau bârfe de la Brady, un club social și sportiv din Edgware pentru adolescenții evrei; un fel de club Chinawhite al suburbiilor. Eu, pe de altă parte, purtam o groază de negru la sfârșit de săptămână și îmi petreceam timpul punând în scenă piese de teatru la școală, încercând să descriu trauma unui accident aviatic folosind doar o figurină de lemn. Dar am fost plasate în aceleași clase la matematică și franceză și am descoperit în curând că aveam în comun simțul umorului, pasiunea pentru filmul *Sunetul muzicii* și balsamul de buze cu aromă de pepene.

Prietenia noastră în afara orelor a început timid, după câteva luni de stat una lângă cealaltă la lecții. Eu am invitat-o prima la mine acasă și mama a gătit friptură de pui. Tatăl meu a făcut ce face cu toți prietenii mei când, din dorința de a găsi un limbaj comun, insistă pe un lucru legat de ei și îl aduce în discuție la fiecare a doua propoziție. Cu Farly, este vorba despre orice ține de evrei sau de iudaism, temă pe care a tot insistat timp de aproape zece ani, spunând lucruri precum „Ai văzut că Sir Alan Sugar a trebuit să reducă personalul la Amstrad? Mare păcat“ sau „Am văzut recent un anunț pentru zboruri cu reducere către Tel Aviv. Cred că e o vreme frumoasă și caldă acolo“. Dar, după un început șovăitor, am devenit inseparabile. La școală ne petreceam împreună fiecare moment în care puteam, iar când ajungeam acasă, ne înfulecam repede cina, apoi ne sunam una pe cealaltă pentru a discuta orice alt lucru pe care

uitaserăm să-l discutăm de-a lungul zilei. Atât de înrădăcinat era acest ritual, încât chiar și acum îmi amintesc numărul de telefon fix al mamei lui Farly din intervalul 2000–2006 mult mai repede decât îmi amintesc PIN-ul cardului meu de credit.

Uram școala și intram adesea în belele. La doisprezece ani, după o suspendare, o ceartă de zile mari cu directorul adjunct și, după o perioadă în care am fost reținută după ore, m-am întors la lecțiile de geografie predate de o profesoară care mă antipatiza. Ni s-a cerut să ne scoatem caietul de exerciții, pe care îl uitasem, așa cum uitam totul pe atunci. Eram un dezastru. La petrecerea anuală de Crăciun, un sac de gunoi era acordat ca „Premiul Dolly Alderton pentru Dezordine". Elevul ales trebuia să meargă prin școală și să-și adune toate lucrurile lăsate ici și colo. Uram din răsputeri asta.

– Unde ți-e caietul de exerciții? m-a întrebat profesoara, aplecându-se asupra băncii mele, cu respirația ei duhnind a Nescafé și țigări.

– L-am uitat, am mormăit.

– Oh, ce surpriză, a spus ea, ridicându-și vocea la volumul unui anunț public și măsurând cu pasul sala de clasă. L-a uitat. A fost vreo zi în viața ta când *nu* ai uitat ceva? Este un caiet, *un* caiet, nu e nimic complicat.

A trântit buretele de șters tabla pe birou.

Sângele mi-a năvălit în obraji și am simțit cum mă apucă amețeala din cauză că îmi rețineam lacrimile fierbinți. Farly mi-a strâns mâna pe sub masă de două ori, rapid și tare. Știam ce însemna asta. Un mesaj codificat universal și silențios pentru *Sunt aici, te iubesc*. În acel moment, mi-am dat seama că totul se schimbase: etapa de tranziție se încheiase. Ne aleseserăm una pe alta. Eram o familie.

Eu și Farly ne-am fost una alteia pereche în fiecare zi a vieții celeilalte. Stăteam cot la cot la fiecare cină de familie, fiecare sărbătoare, fiecare petrecere. Nu ne-am certat niciodată în adevăratul sens al cuvântului, dacă nu punem la socoteală vreo noapte în oraș când ne-am făcut mangă. Nu ne-am mințit una pe cealaltă niciodată. În mai bine de cincisprezece ani, nu au trecut mai mult de câteva ore fără să mă gândesc la ea. Doar cu ea alături sunt pusă în valoare, și invers. Fără iubirea lui Farly, sunt doar o grămadă de gânduri zdrențuite și pe jumătate neterminate; de sânge și mușchi, piele și oase și visări deșarte, și un teanc de poezii adolescentine de rahat ascuns sub pat. Haosul meu capătă o

formă decentă doar cu acea parte familiară și preferată din viața mea care mi-e alături.

Știm numele tuturor bunicilor și ale jucăriilor noastre din copilărie și putem reproduce exact cuvintele care, atunci când sunt puse într-o anumită ordine, ne pot face să râdem, să plângem sau să strigăm. Nu există nicio pietricică pe plaja istoriei mele pe care ea să nu o fi cercetat. Știe unde se găsește fiecare lucru din ființa mea, iar eu pe ale ei. Ea este, pe scurt, cea mai bună prietenă a mea.

Ziua Îndrăgostiților, 2010. Ziua în care Scott și Farly au decis să iasă la prima lor întâlnire. Serios – cine face una ca asta? De ce și-au bătut capul cu o întâlnire? Trăiam cu impresia că băutul e doar o formalitate; și că, de fapt, ceea ce făceau cu adevărat era să se întâlnească pentru o aventură de-o noapte.

– Știu că sună ciudat, a început ea să-mi explice. Dar ne-am trimis mesaje de ceva timp deja și este singura zi în care suntem disponibili amândoi.

– Unde mergeți?

– Nu știu. O să mă ia de la serviciu și mi-a spus că e un loc frumos în Notting Hill în care putem să luăm cina.

– CINA? am vociferat eu. De ce naiba vă duceți la CINĂ? Parcă era vorba doar de o tăvăleală!

– Păi, nu pot pur și simplu să mă duc la el acasă, și gata, Doll, trebuie mai întâi să vorbim.

– Da, dar de ce la cină, nu e ca și cum am avea… patruzeci de ani. Ce risipă de bani! Și, în plus, de ce de Ziua Îndrăgostiților?

– Ți-am spus. Dacă nu ar fi acum, ar trebui să așteptăm până la Paștele cailor, amândoi suntem foarte ocupați.

– Amândoi suntem foarte ocupați, am maimuțărit-o eu. Vă comportați de parcă ați fi căsătoriți.

– Hai, mai taci odată.

– Nu crezi că va fi ciudat când el – un tip pe care nu l-ai întâlnit niciodată – va veni să te ia de la serviciu, apoi te va scoate la CINĂ de ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR, cu MII DE CUPLURI în jur? Nu crezi că o să-ți distorsioneze judecata și n-o să mai știi dacă-l placi cu adevărat sau nu?

– Nu. Va fi ceva total fără implicații.

Cina a decurs bine. Cina nu a fost deloc fără implicații. Scott a luat-o pe Farly de la Harrods, unde lucra la un magazin de bijuterii, pe ploaie (pe ploaie

– Hristoase, se putea mai romantic de atât?), au luat taxiul spre Notting Hill, au mers la restaurant și au avut cea mai mișto întâlnire din viața lui Farly. Mi-am dat seama că a fost cea mai mișto întâlnire din viața lui Farly pentru că nu a făcut cum făcea de obicei, să pălăvrăgească încontinuu cum că a fost cea mai fainã întâlnire din viața ei. Când am întrebat-o despre Scott, a fost rezervată. Reținută. Vorbea cu o doză de maturitate.

De fapt, maturitatea exasperantă a ritualului de apropiere dintre Farly și Scott m-a făcut să-mi dau seama ce glumă devenise relația mea cu Hector. „Calitățile“ inițiale ale lui Hector s-au dus pe apa Sâmbetei și acum mi se părea doar egoist, grosolan, dezgustător. Era un dezastru ambulant și spectacolul oferit nu mai era deloc distractiv. Nu mai voiam să beau o sticlă de vin alb la micul dejun sau să încerc să-i nimeresc capul cu un mocasin într-o bătaie în joacă sau să pretind că sunt o zână obraznică în narațiunea excentrică și supra-complicată a fanteziilor lui sexuale. De două ori în aceeași săptămână s-a îmbătat, și-a pierdut cunoștința și m-a ținut închisă pe dinafară, în ploaie, aproape o noapte întreagă. Încrederea de sine, demnă de invidiat, de șef de grupă venea la pachet și cu altceva – avea nevoie de o infirmieră-șefă. Și nu eram făcută pentru acel job.

– Te rog, Dolly, m-a implorat Farly într-o seară de vineri petrecută în oraș. Te rog, mai întâlnește-te cu el încă o noapte, te rog.

– Nu, am spus ferm. Nu-mi mai place.

– Of, dar eu și Scott nu am ajuns în punctul în care să pot apărea pur și simplu la apartamentul lui – aș arăta ca o hărțuitoare.

– Dar asta nu te-a deranjat niciodată. (Farly i-a dat la un moment dat unui tip 20 de lire sterline să-și încarce telefonul și l-a pus să-i promită că îi va trimite mesaje – nu i-a trimis nici măcar unul.)

– Da, dar vreau să fiu normală cu el, a spus ea, sinceră. *Sunt* normală cu el, totul e foarte frumos. Te rog, scrie-i lui Hector. Ne putem întâlni în patru, nu va fi ciudat.

Nu eram convinsă.

– Te rog, eu am făcut asta pentru tine.

La naiba, chiar făcuse.

I-am scris lui Hector și am spus că vine și Farly. Ne-am urcat într-un autobuz de noapte care mergea spre Notting Hill.

Așa cum mă așteptam, după ce toți patru am băut în sufragerie, Hector pălăvrăgind despre istoria clemelor de sfârcuri cu vocea lui enervantă, de Nigel Havers beat, în timp ce Farly n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să se joace cu părul și să îi zâmbească timid lui Scott, perechea ne-a lăsat singuri. Hector m-a condus până în dormitor pentru că voia „să-mi arate ceva". Era neobișnuit de afectuos și de dornic de afecțiune, așa cum sunt bărbații ca el atunci când simt că te-ai îndepărtat (nu-i mai răspunsesem la e-mailurile cu poeme pornografice de mai bine de două săptămâni). M-am așezat pe patul lui și am băut vin alb cald direct din sticlă.

– Ce voiai să-mi arăți? l-am întrebat.

A luat în brațe o chitară. Of, nu. Nu asta – *orice altceva* în afară de asta. Dormitorul pe care-l visasem luni întregi, în care îmi dorisem să fiu, devenise deodată o peșteră a coșmarurilor mele personale. Dintr-odată, i-am văzut mizeria boemă prin prisma realității: șosete murdare peste tot pe podea, un miros slab de mucegai ca într-un pavilion vechi de crichet într-o zi umedă, o pătură cu găuri de la țigările fumate una după alta în stare de inconștiență. Frumoasele portrete în cărbune cu femei goale se transformaseră în niște garguie respingătoare și atotștiutoare care mă sfredeleau cu privirile. *Noi am fost nevoite să trecem prin asta, acum ți-a venit și ție rândul*, șuierau ele.

– Vreau să asculți ceva, a bălmăjit el și a scos două acorduri violente, încercând să-și acordeze chitara.

– Oh, Doamne – nu, e în regulă, nu trebuie să faci asta.

– Dolly Alderton, a anunțat el ca și cum am fi fost la o noapte de karaoke. Îs *îndlăgoștit* până *pesti* cap. Am *scriș* asta pentru tine.

A zdrăngănit trei acorduri pe care deja mi le cântase de prea multe ori înainte.

– Am văzut-o într-un tren, bolborosea cu un accent americănesc. Viața nu va mai fi la fel. După prima noapte, noi…

– Hector, i-am spus ursuză când am simțit cum vinul mă lovește cu toată forța. Cred că ar trebui să nu ne mai vedem.

Am plecat cu Farly devreme în dimineața următoare și așa s-a terminat totul. Nu l-am mai văzut de atunci. Farly și Scott m-au asigurat că i-am frânt inima și, cel puțin trei săptămâni după acea noapte, geanta Mulberry Bayswater a unui anumit oaspete nu și-a mai făcut apariția pe masa din bucătărie.

(Notă: Hector este acum un antreprenor de succes și s-a căsătorit cu o actriță de la Hollywood. Am aflat asta dintr-un articol din *MailOnline*, în timp ce eram în pijamale și mâncam de una singură un tort-buturugă de ciocolată: ca să vezi și să nu crezi.)

Note:

24 Melodie interpretată de personajul Sugar Kane Kowalczyk (jucat de Marilyn Monroe) din *Unora le place jazzul*. (*N. red.*)

25 *Just William* (scrisă de Richmal Crompton în 1922) este prima dintr-o serie de cărți având-l ca protagonist pe școlarul neastâmpărat William Brown. (*N. red.*)

26 În original: *Single White Female*. (*N. red.*)

Lucrurile de care mă tem

– Moarte

– Moartea cuiva drag

– Moartea vreunuia pe care îl urăsc, astfel încât m-aș simți vinovată pentru toate lucrurile rele pe care le-am spus despre el

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că sunt înaltă

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că sunt grasă

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că sunt sexy

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că sunt urâtă

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun să fiu mai veselă

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că vor să mi-o tragă

– Bărbați beți de pe stradă care îmi spun că nu mi-ar trage-o niciodată

– Persoane bete care îmi „probează“ (fură) pălăria la petreceri

– Să nu-mi pierd bijuteriile

– Să nu cad de la fereastră

– Să nu omor din greșeală vreun bebeluș

– Jocurile de societate

– Să vorbesc despre istoria politicii americane

– Să declanșez incendii peste tot

– Să nu mă descurc cu mașina de spălat

– Cancer

– Bolile cu transmitere sexuală

– Să nu mușc din bețișoarele de lemn pentru înghețată

– Accidentele aviatice

– Mâncarea din avion

– Munca într-un birou

– Să fiu întrebată dacă eu cred în Dumnezeu (puțin)

– Să fiu întrebată dacă eu cred în horoscop (puțin)

– Să fiu întrebată de ce cred în cele de mai sus

– Overdrafturile neplanificate

– Că nu voi avea niciodată un câine

Pe post de Björn Again

După ce nu m-am mai văzut cu Hector, am presupus că va fi doar o chestiune de timp înainte ca lucrurile să se răcească între Farly și Scott. Eu fusesem lipiciul dintre ei, iar când am părăsit blocul ăla soios din Notting Hill, am presupus că nu prea mai aveau lucruri în comun. Dar, după câteva săptămâni, Farly s-a dat de gol că merg împreună într-o minivacanță la Cambridge. Gelozia îmi pompa prin sânge și tot corpul mă înțepa de parcă era oțet. *Eu* eram cea care avusese întotdeauna un băiat în peisaj și, totuși, acum *ea* era cea care avea un iubit în adevăratul sens al cuvântului și mai în vârstă. Nu unul care să îi poarte chiloții la lucru, nu unul care s-o pună să poarte un body de plasă sau care să nu-i știe numele de familie sau doar să îi trimită un mesaj o dată pe săptămână. Farly avea un iubit care își petrecea cu ea mai mult timp treaz decât băut, care o ducea în minivacanțe și o suna în loc să-i trimită mesaje și își dorea să aibă conversații reale cu ea.

– Și ce e de văzut în Cambridge, mă rog? am întrebat-o retoric și plină de amărăciune pe AJ. Un fel de Bella Italia? Ei bine, mult noroc! Distracție plăcută!

– Cum e tipul? m-a întrebat AJ.

Adevărul e că nu prea știam.

– O piază rea, am spus eu grav. Prea bătrân, prea serios pentru ea.

Apoi, după fix trei luni, i-a spus că o iubește. Ea ne-a dat vestea la o cină cu noi, fetele. Am ținut cu toatele câte un toast și am țipat de bucurie – am scris un solilocviu trist despre asta în fișierul cu note de pe iPhone-ul meu, în autobuzul de noapte care mă ducea spre casă.

Deși nu suportasem s-o văd pe Farly tratată groaznic de adolescenți idioți de-a lungul anilor – amăgită, ignorată, părăsită –, am înțeles că asta îmi dădea o anumită siguranță. Atât timp cât băieții nu-i acordau o atenție serioasă, era toată numai a mea. În clipa în care un bărbat adult, dotat cu creier, și-a arătat interesul față de ea, eram pe cale să devin istorie. Cum putea să nu se

îndrăgostească de ea? Era frumoasă, amuzantă. Cel mai bun om pe care-l știam – ani întregi îmi împrumutase bani să ies din belele și mă lua la trei a.m. cu mașina, când nu mai circula autobuzul. Era plămădită din aluatul din care este făcută partenera perfectă: se gândea mai întâi la alții; asculta; își amintea ceea ce i se spunea. Îmi lăsa bilețele în cutia în care îmi țineam prânzul înainte de a merge la muncă și îmi trimitea vederi doar ca să-mi spună cât de mândră e de mine.

Eu îi făceam pe băieți să mă placă prin intermediul scamatoriilor care deturnau atenția de la realitate, al exagerării și bravadei; al machiajului exagerat și al cantității mari de alcool. În ceea ce o privea pe Farly, nimic nu ținea de jucat teatru sau minciuni – dacă un băiat ajungea să o iubească, îi iubea fiecare celulă de la prima întâlnire, indiferent dacă era conștient de acest lucru sau nu. Ea era comoara mea ascunsă, iar acum fusese descoperită.

În anul următor, am avut prima ceartă din adolescență și până atunci. S-a întâmplat la petrecerea de Crăciun, acasă la prietena noastră Diana. Eu eram acolo cu Leo. A venit târziu, cu Scott, și era prima dată când o vedeam după o lună. Nu am făcut niciun efort vizibil să îi salut, dar i-am urmărit cu coada ochiului. Am încercat dinadins să râd foarte tare la lucruri deloc amuzante ca să știe că sunt acolo și că mă distrez fără ea la un nivel deloc de neglijat.

Când a venit la mine, conversația a fost pretențioasă și cât se poate de scurtă.

– De ce m-ai ignorat toată seara? m-a întrebat în cele din urmă.

– De ce m-ai ignorat tot anul? i-am întors-o.

– Despre ce vorbești, ți-am dat un mesaj chiar ieri.

– A, da. Mi-ai trimis un mesaj. Te pricepi de minune la mesaje. Mesajele sunt cartonașul tău de Monopoly cu „ieși din închisoare“ și înseamnă că nu trebuie să mă vezi luni întregi și poți să mergi la apartamentul lui Scott în fiecare noapte și, când cineva te întreabă de mine, spui: „A, dar îi scriu. Îi trimit mesaje în fiecare zi.“

– Putem face asta sus? a șuierat printre dinți.

Mi-am umplut paharul de plastic cu vodcă Glen's și un strop de cola și am pornit tropăind spre dormitorul Dianei. Am strigat una la alta timp de două ore. Am început foarte tare, apoi ne-am calmat puțin, până când, în final, prea supărate și obosite să continuăm, ne-am împăcat. I-am spus că m-a abandonat.

Am creat o figură de stil complicată despre cum mi-am dat seama că m-a perceput întotdeauna ca pe un Björn Again[27].

– CE MAI ÎNSEAMNĂ ȘI ASTA? a strigat ea.

– Björn Again. Formația care a cântat în deschiderea concertului Spice Girls la care am mers împreună. Erau praf și de-abia așteptam să-și termine numărul. Tocmai mi-am dat seama că ți-am cântat în deschidere timp de unsprezece ani până când ai devenit cap de afiș. Tu n-ai fost NICIODATĂ în deschiderea mea, tu ai avut ÎNTOTDEAUNA rolul celor de la Spice Girls și mi-aș dori să fi știut mai devreme, poate așa aș fi putut să te pun pe factură și să TE TRANSFORM ÎN BJÖRN AGAIN.

Mi-a spus că sunt melodramatică și că și ea are voie să aibă un iubit, pentru prima oară. I-am spus că are voie, doar că nu mi-am dat seama că-i va acorda prioritate în detrimentul tuturor ceilalți. Am ieșit din cameră cu fețele ca niște pânze împroșcate de Jackson Pollock cu o găleată de rimel. Scott și Leo stăteau ca mielușeii la capătul treptelor, tăcuți – evident, rămăseseră fără subiecte de conversație legate de fotbal și evenimente curente banale. I-am luat de-o aripă, ne-am cules hainele și am plecat separat. Câțiva ani mai târziu, Diana mi-a spus că dăduseră muzica mai încet, ca întreaga petrecere să poată auzi cearta.

– E iubitul ei, mi-a spus iubitul meu pe un ton exasperant de rațional și pretențios, în timpul plimbării lungi înapoi spre apartamentul lui din Stockwell, printre înghițituri din berea la cutie. Sunt îndrăgostiți, ea s-a schimbat. E în regulă, face parte din procesul de maturizare.

– Tu ești iubitul *meu*, m-am răstit. *Eu* sunt îndrăgostită. Eu nu m-am schimbat. Ea este în continuare cea mai importantă persoană din viața mea. Ea este în continuare persoana pe care vreau să o văd cel mai mult. *Eu* nu fac o prioritate din relația mea.

A luat o înghițitură din cutia lui de bere.

– Păi, poate că asta nu e normal, mi-a răspuns el.

După doi ani împreună, eu și Leo ne-am despărțit. Am încercat din răsputeri să fac relația să funcționeze, dar se schimbaseră multe de când ne cunoscuserăm, pe când eram niște studenți care își căutau locul la o petrecere din zona Elephant and Castle. Ne maturizaserăm amândoi și deveniserăm foarte diferiți.

Timp de nouă luni după ce am terminat cursurile de jurnalism, trecusem, sub pretextul unui stagiu de pregătire, de la revistă la ziar, pe un post inutil și neremunerat. Fusesem refuzată ca stagiar la *Tatler*, ca redactor junior la revista *Weight Watchers* și chelneriță la un restaurant Pizza Express local. Mi-am reluat vechea slujbă în vânzări ca să mă pot întreține, străbătând Old Brompton Road alături de o grămadă de dansatoare și însoțitoare de zbor din West End rămase fără joburi, împărțind fluturași pentru un restaurant care avea ca specialitate costițele. Am demisionat în ziua în care m-au pus să mă îmbrac într-un costum de porc și am fost atacată de niște activiști pentru drepturile animalelor, în față la Harrods.

Îmi căutam cu disperare o slujbă. Doar la asta mă gândeam de când mă trezeam până în momentul în care mergeam la culcare, în același dormitor din copilărie. Îmi doream un loc de muncă la douăzeci și un pic de ani cu aceeași ardoare cu care tânjeam să am primul meu iubit în adolescența timpurie – gândindu-mă obsesiv pe cine cunoșteam care avea unul; încercând să smulg de la ele, în interogatorii enervante, detalii despre cum au ajuns să aibă unul. Stând întinsă în pat noapte după noapte, gândindu-mă câți ani vor mai trece până ce situația se va schimba.

În sfârșit, într-o zi, pe înserat, stăteam pe un peron în gară, când am primit un apel de la un număr necunoscut. Tim era producător pe partea de scenarii la proaspăt restructuratul reality-show de pe E4 – *Made in Chelsea*. Scrisesem o serie de recenzii online despre primul sezon (din nou, plătită în aceeași monedă, pentru absolvenți, numită „expunere“ – doar că de data aceasta chiar a funcționat), pe care casa de producție le-a citit și le-a găsit amuzante.

M-a invitat la biroul lor din estul Londrei pentru a vorbi despre un posibil job de creație în cadrul reality-show-ului.

M-au intervievat Tim și mititica Dilly, producător executiv, proaspăt câștigătoare a premiului BAFTA, trecută puțin de treizeci de ani. Mi-au explicat că mi-au citit recenzia despre episodul final, care inclusese niște sfaturi date pe un ton ironic producătorilor show-ului cu privire la cum să facă un următor sezon mai bun. Proprietarul companiei, Dan – care cunoscuse faima în anii ’90 ca producător și coprezentator al unui talk-show de noapte cu un succes uriaș –, a parcurs fiecare recenzie de pe internet. Când a găsit-o pe a mea, a scos la imprimantă cópii pentru toți producătorii, care au citit-o pe drum spre o

întâlnire cu reprezentanții postului TV – și surprinzător, au fost întru totul de acord cu ce scrisesem.

Am plecat de la primul meu interviu de o jumătate de oră cu Dilly și Tim cu gândul senin că era foarte posibil să nu mai aud niciodată de ei. Nu reușeam să înțeleg deloc ce își doreau de la mine și ne-am petrecut cea mai mare parte a interviului disecând obiceiurile oamenilor din înalta societate și psihanalizând distribuția. Nu am prea vorbit despre calificările mele, experiența în câmpul muncii sau despre cerințele postului. Habar nu aveam atunci că o psihanaliză precisă reprezintă 90% din procesul realizării unui reality-show de succes. Și că anii mei de observare a obiceiurilor celor din înalta societate, în timp ce mă simțeam exclusă din ea – așteptând la coada magazinașelor de la internat și în zonele de fumat ale cluburilor de noapte de pe King's Road –, o să-mi ofere, o dată în viață, o supercalificare pentru o slujbă.

Am primit cel de-al doilea apel de la producătorul show-ului trei zile mai târziu, când eram la un festival de muzică împreună cu Leo. Deveniserăm Aplicatorii de Sclipici Oficiali ai petrecerii noastre date în camping; un rol pe care ni l-am asumat cu aplomb. Un băiat care se trezea după LSD a auzit un sunet repetitiv venind din cortul meu și a crezut că este grupul Kraftwerk, prestând un concert-surpriză. În realitate, era Dilly. Mi-a spus că am obținut jobul de scenaristă și să mă prezint la prima ședință din ziua următoare.

Am ajuns la birou direct de la festival, nespălată de patru zile, cu nasul ars de soare, cu părul meu blond-platinat, tuns de obicei pixie, acum încâlcit într-o creastă mohawk. Leo m-a așteptat la recepție cu rucsacurile și cortul nostru, în timp ce eu m-am prezentat la prima mea ședință având ca temă scenariile. Rămăsesem fără haine curate, așa că purtam tricoul uriaș al lui Leo pe post de rochie, jacheta lui din denim, dresuri sfâșiate și o pereche de balerini. Ținuta era potrivită pentru o despărțire: marca ultima zi de copilărie și prima mea zi ca adult.

M-am îndrăgostit de creativitatea, distracția și intransigența de la noul meu loc de muncă, de noii mei colegi și noii mei șefi aproape la fel de feroce cum mă îndrăgostisem de Leo. Când nu eram în birou sau pe platoul de filmare, am început să preiau proiecte de jurnalism independente, astfel încât să pot scrie seara și în weekend, rămânându-mi, prin urmare, puțin timp sau chiar deloc pentru orice altceva, spre frustrarea lui Leo. S-a simțit cam trădat. Se

îndrăgostise de o fată care nu stătea locului și nu își dorea nimic altceva decât să-și bage într-o geantă tenișii și blugii și să-l urmeze în orice aventură o lua; care și-a brodat inițialele lui pe pulovere și, pe toată durata unei petreceri, s-a închis în baie cu el, a stat în cada goală, fixându-i chipul cu ochii cât farfurioarele. Și a sfârșit prin a fi cu o femeie cu o identitate adultă proprie și absorbită de munca ei.

Știam că relația noastră fusese una dintre cele mai bogate experiențe din viața mea și că el va reprezenta întotdeauna o parte imensă a celei care devenisem, dar ne-am maturizat diferit. Știam că trebuia să-l las să plece, ca să poată fi cu cineva care dorea într-adevăr să se implice cu toată dragostea și devotamentul pe care el le merita.

Într-un final, eu, Farly și AJ ne-am mutat din casele suburbane ale părinților noștri în prima noastră casă din Londra. AJ era și ea singură de ceva vreme. Farly era în continuare cu Scott.

O parte din mine a sperat că, locuind cu două femei singure, Farly își va da seama ce-a pierdut de-a lungul acestor ani și se va despărți de Scott. În schimb, traiul cu AJ și cu mine doar a făcut-o să-l prețuiască și mai mult. La un moment dat, m-a urmărit cum mă pregăteam cu înfrigurare pentru o primă întâlnire, cum am scurtat niște gene false noi, le-am aplicat, ca mai apoi să țip de disperare când mi-am dat seama că folosisem foarfeca de bucătărie cu care tăiasem ardei iute, să pun peste pizza, în urmă cu o seară. A găsit o pungă de cartofi înghețați în formă de *smiley*-uri și mi i-a ținut pe ochi, în timp ce eu îi scriam un mesaj tipului să anulez întâlnirea. „Dumnezeule, nu duc dorul întâmplărilor de genul ăsta“, a oftat ea.

Într-o seară, când Scott era plecat în interes de serviciu, eu, Farly și AJ am fost să dansăm în bodega noastră preferată din Camden. Ne-am întors acasă și am deschis o sticlă de lichior Tia Maria expirat și, ușor-ușor, au început confesiunile, cum se întâmplă adesea după plăcuta senzație pe care ți-o lasă o seară în oraș.

– Mi-e dor de Scott, a anunțat Farly după ce a dat pe gât ultimul ei pahar de Tia Maria.

– De ce? am scheunat eu. AJ m-a fixat cu privirea. Adică… voiam să spun că au trecut doar câteva zile.

– Știu, dar tot mi-e dor de el când nu e lângă mine. Și mă entuziasmez de fiecare dată când îl văd. Chiar dacă se duce doar până la magazinul din colț, aștept cu nerăbdare să aud ușa deschizându-se din nou. M-a surprins încruntându-mă. Știu că sună siropos, dar ăsta e adevărul.

– Cred că-l iubește cu adevărat, am spus a doua zi.

– Bineînțeles că-l iubește, a replicat AJ, în timp ce zăcea pe canapea și mușca îngândurată dintr-un sendviș cu bacon. De ce crezi că sunt împreună de trei ani?

– Nu știu. Mă gândeam că poate voia doar să vadă cum este să ai un iubit.

AJ a scuturat din cap că nu e de acord.

– Fii serioasă.

După revelația asta, am început în sfârșit să observ mici semne peste tot. Părinții lui Scott au făcut cunoștință cu părinții lui Farly. Farly își petrecea din ce în ce mai multe weekenduri cu prietenii lui adulți, îndeletnicindu-se cu treburi de adulți, precum „petreceri de weekend în Cotswolds pentru cea de-a treizecea aniversare“ și degustări de vin în timpul săptămânii. Scott era aproape nelipsit, lucru pe care nu îl suportam. Dar mă deranja și să nu fie acolo. Nu putea câștiga. Nu voiam să câștige.

Note:

27 Sub această denumire activează mai multe trupe muzicale care se vor parodii ale grupului ABBA. (*N. red.*)

Cele mai enervante lucruri pe care le spun oamenii

- „Eu n-o să servesc aperitiv, dar tu?“
- „Sunt genul de tipă care o arde mai degrabă cu băieții decât cu fetele.“
- „Sunt un agent de vânzări înnăscut.“
- „M-am logodit!“
- „Mereu întârzii.“
- „Erai beată criță astă-noapte.“
- „Mi-ai mai spus o dată povestea asta.“
- „El spune lucrurilor pe nume.“
- „E foarte arătoasă.“
- „Cred că ai nevoie de un pahar de apă.“
- „Sufăr de tulburare obsesiv-compulsivă.“
- „Avem o relație foarte complicată.“
- „Semnează și tu felicitarea pentru ziua de naștere a lui Alison.“
- „Să mergem în grup.“
- „Hai să ne întâlnim și să ne-aducem aminte de vremurile bune.“
- „Pricepi?“
- „Marilyn Monroe avea măsura 44.“
- „Ai sărit peste vizita la dentist.“
- „Când a fost ultima dată când ți-ai făcut cópii de rezervă?“
- „Cum de ai timp să postezi atâta pe Twitter?“
- „Scuze, a fost o nebunie.“
- „A venit vacanța cu trenul din Franța.“

Fetele plictisitoare din plictisitorul Camden

Când aveam douăzeci și patru de ani, în primul an de locuit în Londra, împreună cu Farly și AJ, am ieșit la un pahar cu o prietenă într-o seară de marți, după muncă. În ciuda încercărilor mele de a o ține în oraș până la ultimele comenzi, a trebuit să încheiem seara la opt și jumătate fiindcă a doua zi, devreme, avea o întâlnire. Le-am trimis mesaje tuturor celor din agenda mea telefonică despre care știam că ar fi prin preajmă și îi credeam dispuși să-și continue noaptea cu mine, dar toată lumea era fie ocupată, fie în pat sau obosită. Îmbufnată, m-am urcat în autobuzul 24 – armăsarul meu de încredere care mă ducea din centrul Londrei până în dreptul ușii mele în douăzeci de minute – și eram neliniștită și dezamăgită că nu mai puteam să stau măcar încă o oră și la încă un pahar de vin. Era o senzație cu care mă obișnuisem – de panică, venită din gât; sentimentul că toată Londra se distra, mai puțin eu; că la fiecare colț de stradă se ascundeau vase cu aur, și eu nu eram în stare să le găsesc; că într-o zi aveam să mor, așa că de ce să curm prematur o zi potențial perfectă și glorioasă culcându-mă devreme.

Am ieșit din starea mea de îmbufnare când autobuzul 24 a oprit la stația la care trebuia să cobor, chiar în fața unui pub. Era o șandrama NW5, un local cu muzică altcândva renumit, transformat într-o cârciumă sinistră pentru bețivii de la nouă a.m. din Camden. Am coborât din autobuz și am intrat. Era prima dată când reveneam din ziua în care, după ce tocmai ne mutaserăm, ni s-a spus că Farly a intrat în istorie ca primul client din ultimii patruzeci de ani care a comandat o cafea. Proprietarul s-a dus vizavi, la magazinul din colț, și a cumpărat niște Nescafé Gold Blend și lapte și i-a cerut 26 de penny-i pe cafea.

Am comandat o bere și am pălăvrăgit cu barmanul, care nu părea deloc surprins să servească încă un client solo. De alături, un bărbat care se apropia de șaptezeci de ani, dotat cu o barbă sură de Yeti, m-a întrebat dacă am avut o zi plină și eu m-am plâns că n-am un partener de băută cu care să-mi petrec

noaptea. Mi-a spus că îmi stă la dispoziție. În timp ce beam pahar după pahar, mi-a povestit toată viața lui, petrecută în acel cartier: chiulurile din anii de școală, cum se schimbaseră lucrurile, despre crâșmele care se închiseseră; despre concertul lui John Martyn de la Palatul Camden, la care fusese înainte de a mă naște eu, a cărui înregistrare o ascultasem obsesiv. Am plecat la miezul nopții, după ce mi-am notat numărul lui de telefon pe spatele unui suport de pahar și ne-am promis unul altuia că ne vom petrece o după-amiază împreună ascultând înregistrarea aia, dar știind că niciodată nu voi mai lua legătura cu el. Reprezenta doar „ceva de-o noapte", de genul cărora îmi doream multe. O experiență de povestit la o șuetă, o față nouă, o amintire. Un sfat, niște povestioare și o întâmplare care și-au făcut loc în mintea mea amețită și confuză, doar pentru a fi regurgitate mai târziu ca fiind ale mele. *De unde ai auzit asta?* mă va întreba cineva. *Nu am nici cea mai mică idee*, voi răspunde.

A doua zi, când m-am întors de la serviciu, încă mahmură, și le-am găsit pe Farly și pe AJ pe canapea, le-am spus cum am ajuns într-un pub sordid de lângă casă cu o seară înainte.

– Ce naiba a fost în mintea ta? a întrebat AJ uluită.

– Păi, era marți seara, i-am răspuns. Și nu am avut altceva mai bun de făcut.

Îmi sunt recunoscătoare că, în adolescență, mi-am reprezentat cu atâta precizie detaliile vieții de adult, măsurate, cum ar spune T.S. Eliot, în „lingurițe de cafea", încât, ajunsă la maturitate, nimic nu mi s-a părut a fi o povară prea mare. Îmi plăcea faptul că-mi plăteam singură chiria. Adoram să-mi gătesc în fiecare zi. Chiar și faptul de a aștepta pe hol la medicul de familie mă entuziasma, pentru că mă înscrisesem și ajunsesem acolo fără ajutorul altcuiva. În primul meu an de plată a facturilor, practic mi se înmuiau picioarele când primeam vreo scrisoare de la compania de apă Thames Water. Prefer oricând să-mi asum apăsătoarele responsabilități care vin odată cu statutul de adult în schimbul certitudinii că voi avea întotdeauna libertatea de a merge pe cont propriu la bar și de a mă împrieteni cu un bătrân în oricare zi a săptămânii.

Nici până în ziua de astăzi nu am reușit să trec peste faptul că nu mai e nevoie să beau gin din sticle de șampon; că nu se mai dă stingerea; că pot să stau să mă uit la filme sau să scriu până la ora patru a.m. și în timpul săptămânii, dacă vreau. Mă simt eliberată, energizată, întărită de ideea că pot să mănânc la micul dejun ce se mănâncă de obicei la cină, să ascult muzică foarte

tare și să fumez pe fereastra mea. Încă nu îmi vine să cred cât de norocoasă sunt. După vârsta de douăzeci de ani m-am simțit ca Macaulay Culkin în *Singur acasă 2 – Pierdut în New York*, când se trezește cazat la The Plaza și comandă munți și munți de înghețată prin room-service și se uită la filme cu gangsteri. Dau în întregime vina pentru acest lucru pe educația mea strictă. Aproape niciunuia dintre adulții pe care i-am întâlnit și care au fost la internat nu-i vine să creadă că acum poate să meargă la un pub de bătrâni din Kentish Town într-o noapte de marți fără să se aleagă cu ore de stat în școală după program, cu vreo suspendare sau exmatriculare. Dacă universitatea fusese terenul propice pentru fanteziile de adult, casa mea din Londra și salariul propriu au fost o adevărată nirvana.

Am căutat timp de trei luni până să ne găsim prima locuință de adulți din Londra. Bugetul nostru era mic și apartamente cu trei dormitoare duble erau greu de găsit. Descoperiserăm în Finsbury Park o casă care în fotografii arăta ca una dintr-un vechi ansamblu rezidențial din Notting Hill, iar, la sosire, am constatat că semăna mai degrabă cu o aripă a penitenciarului Pentonville („Tot ce am putea face aici este să stăm în casă și să ne uităm la *X Factor* în timp ce mâncăm macaroane de la Sainsbury's", a comentat AJ). A mai fost și oribila experiență a vizitării unui apartament de pe o moșie din Brixton, unde Farly și AJ s-au așezat la o coadă alcătuită din reprezentanți de succes ai generației Y, atât de lungă de-ai fi zis că sunt la Muzeul „Madame Tussauds". Agentul imobiliar uitase cheile, așa că au așteptat o jumătate de oră, iar după ce s-a terminat în sfârșit turul de trei minute al dărăpănăturii și au plecat, au trebuit să se arunce la pământ cu toții fiindcă undeva, lângă proprietate, poliția urmărea un individ înarmat. În cele din urmă, când aproape că ne pierduserăm orice speranță, Farly a găsit, pe site-ul Gumtree, o locuință cu trei dormitoare, care se încadra în bugetul nostru și aparținea unui proprietar privat.

Era imediat după o stradă curbată, din cale-afară de nesigură, care lega capătul lui Chalk Farm din Camden Town de capătul lui Kentish Town. Avea o piață de modă veche, deschisă de două ori pe săptămână, unde se vindeau papuci cu 5 lire și lenjerii de pat cu desene animate; mai erau un magazin cu fructe și legume și un supermarket care accepta doar numerar și vindea iarbă de sub tejgheaua cu sendvișuri. Era un loc dubios, de prost gust și superb.

Casa era de o minunată lipsă de sens. Una dintr-un șir de *maisonettes*[28] ale fostului consiliu orășenesc din anii ’70, făcută din cărămizi de un galben ca de Lego, cu ferestre și uși în poziții și cu proporții bizare care te făceau să te gândești că a fost construită în grabă de către un adolescent care se juca *The Sims*. Grădina din față avea două tufișuri crescute haotic, ceea ce însemna că vara nu puteai să-ți croiești drum până la poarta de lemn putred din față fără să dai viguros din brațe. Faianța din bucătărie era pictată cu peisaje rurale englezești. Grădina din spate era o pădure de buruieni. Pe peretele din hol puteai observa niște dâre ciudate, care, după o îndelungă examinare, n-am putut decât să presupunem că erau pipi. Totul în jur mirosea a igrasie. Apartamentul de deasupra noastră era ocupat de locatari ilegali.

Proprietarul, Gordon, era un bărbat arătos pe la patruzeci de ani, cu o geacă de piele pătrățoasă, ca pentru criza vârstei a doua, și un păr zburlit și suspect de închis la culoare. Era prezentator de știri la BBC și îi plăcea ca toți să știe asta: avea o voce puternică și distinsă, dar felul lui de a se purta era ciudat de tăios și neprotocolar.

– Deci, acesta este holul, a răcnit Gordon. După cum puteți vedea, o mulțime de spațiu de depozitare.

Am deschis una dintre ușile mari albe, prăfuite. În mijlocul rafturilor goale zăcea o cutie neagră, împodobită cu litere galbene groase, ca niște însemne heraldice: „ȘOBOLANI – ATAC!“

– Oh, n-o luați în seamă, a spus, ridicând-o. S-a rezolvat acum.

A avut loc un scurt schimb de priviri între noi.

– Știți ce? a spus el, încrețindu-și ușor nasul. Cred că cel mai bine ar fi… Nu o să vă mai stau în cale și o să vă las pe voi să aruncați o privire prin jur. Să mă anunțați când ați terminat de văzut totul.

Era prăpădită, paradită și bizară, dar am știut că era o primă casă perfectă nu numai pentru noi, ci și pentru familia noastră de prieteni, pe care am planificat să îi invităm în fiecare weekend. Ne-am întors jos să-i spunem lui Gordon că o vrem – era în mijlocul unei convorbiri telefonice.

– Da… da… bine. Aia s-ar putea întâmpla în cel mai rău dintre cazuri, a spus el, fluturându-și mâna spre noi nepăsător. Mda. Păi, pentru moment, să încercăm să n-ajungem la tribunal. Nu vreau să mă întorc acolo IAR. S-a uitat la noi și și-a dat ochii peste cap. Bine, bine, voi trece mâine pe la zece să văd

acoperișul. OK. Dap. OK. Da, da. OK. Pa. Și-a băgat telefonul în buzunarul din spate de la blugi. Ai naibii chiriași, a încheiat el. Deci, o vreți sau nu?

Am strâns cureaua ca să putem acoperi suma pentru avans, astfel încât prima noastră lună a fost una entuziasmant, exaltant și nebunesc de cumpătată. De-abia dacă ne-a mai rămas ceva pentru casă în sine, așa că Farly a cumpărat bilețele adezive ca să le lipească pe diverse suprafețe și pe care a scris chestii precum: „AICI VA FI TV-UL“ sau „AICI VA FI PRĂJITORUL DE PÂINE“. Am mâncat pastă Marmite și sendvișuri cu castravete în fiecare seară la cină. Două seri după ce ne-am mutat în noua noastră locuință, când am ajuns acasă, le-am găsit pe fete alergând prin sufragerie în cizmele lor de cauciuc: văzuseră primul șoarece și nu voiau să-l calce cu picioarele goale în timp ce încercau să-l prindă. Farly a cumpărat un calup de brânză Pilgrims Choice Cheddar de la magazinul Nisa Local, l-a pus în gentuța ei pentru farduri, golită, pe care a agitat-o de-a lungul carpetei, încercând să atragă șoarecele înăuntru, unde ar fi trebuit să fie în siguranță.

De asemenea, am făcut cunoștință rapid cu managerul magazinului din colț, un tip de vârstă mijlocie pe nume Ivan, care avea constituția unui infanterist marin. La prima noastră vizită, ne-a spus pe un ton sinistru că, „dacă dăm de necazuri cu vreo bandă“, să venim la el imediat și „treaba va fi rezolvată“. Farly purta un colier de perle la acea vreme. Dar, în mod ciudat, mă simțeam în siguranță știind că Ivan era la zece secunde de mers pe jos de casa noastră, iar când treaba cu șoarecii a devenit o problemă recurentă, sărea întotdeauna să ne salveze. Deseori, alergam doar în pijamale și desculță din casă direct în magazin, strigând „IVAN, S-A ÎNTORS! S-A ÎNTORS!“ pe un ton isteric à la Blanche DuBois[29].

„În regulă, scumpete, în regulă“, spunea el. „Vin acum. Să aduc și pistolul?“ Nu eram de acord cu arma, cerându-i în schimb să-și aducă lanterna, iar el se băga sub fiecare pat, frigider și canapea, căutând șoarecele.

(În cele din urmă, Gordon a angajat un deratizator. Un individ din East End care, ironia sorții, se numea Mouser[30]. Când a pus niște capcane, l-am întrebat dacă nu există vreo modalitate mai umană de a rezolva problema.

– Nu, mi-a spus, încrucișându-și brațele, consternat.

– OK. Problema e că eu sunt vegetariană.

– Păi, nu trebuie să-l mănânci, mi-a răspuns el.)

Camden părea locul potrivit pentru noi: era central, era aproape de cele mai frumoase parcuri și, marele lui avantaj, era periculos și fără de speranță de plictisitor. Niciunul dintre prietenii noștri nu locuia acolo; de fapt, nimeni de vârsta noastră nu locuia acolo. Când ieșeam pe Camden High Street, dădeam de roiuri de adolescenți spanioli aflați în vreo excursie cu școala sau bărbați de patruzeci și ceva de ani cu tunsori à la Paul Weller[31] și pantofi cu botul ascuțit, care încă așteptau să se întoarcă anii de glorie ai stilului *britpop* din Camden. Era ceea ce AJ numea „Rondul Gogomanilor". Mergeam pe High Street într-o sâmbătă seara și îmi bolborosea în ureche „gogoman, gogoman, gogoman" arătând către trecători. În primele câteva luni de locuit acolo am avut un iubit muzician fermecător, dar din cale-afară de obsedat de sine, care locuia în estul Londrei și a refuzat să mă viziteze pentru că în Camden se simțea „prea ca în 2007".

Uneori, de-a lungul anilor cât am locuit acolo, mergeam la vreun party sau ne petreceam noaptea în estul Londrei și ne înconjuram de tineri la modă și superbi și ne întrebam dacă era cu adevărat locul potrivit vârstei noastre. Dar, de îndată ce plecam, epuizate, eram mai degrabă recunoscătoare că locuiam undeva unde nu trebuia niciodată să ne prefacem că suntem mai mondene decât în realitate; căci, de fapt, nici eram. Puteam merge la magazin în colanți și hanorace, fără sutien, și fără să dăm de cineva cunoscut. La câte o beție puteam acapara un ring de dans făcând un cancan, comic, și tot ne simțeam de departe cele mai neplicticoase persoane din bar. Puteam să ieșim în oraș și să ne petrecem întreaga seară absorbite una de cealaltă, fără să încercăm să impresionăm pe nimeni. Pur și simplu, nu mai rămăsese nimeni de impresionat în Camden.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am cumpărat pentru casă a fost o oală de gătit de dimensiuni industriale, care ar fi fost mai nimerită pentru o cantină a săracilor. Prietenii noștri au avut întotdeauna un apetit mare și eram încântată să am un aragaz și o masă de bucătărie proprii. În primii ani în care am locuit împreună, aveam invitați la cină cam de trei ori pe săptămână. Am identificat mâncărurile care ne costau mai ieftin – oală după oală de *dhal* [32], tavă după tavă de *parmigiana*[33]. Vara, organizam cine la lumina lumânărilor în grădina noastră năpădită de buruieni; din care cauză, un copac a luat foc într-

un mod ciudat de biblic și toți, beți mangă, am aruncat în el crăticioare de apă și pahare de Sauvignon Blanc dubios, de 5 lire, de la Ivan.

Exista o senzație de libertate în conștiința faptului că locuința noastră era în mod fundamental prea dărăpănată pentru a putea fi reparată. Gordon era și el relaxat în legătură cu asta – ne-a lăsat să vopsim toți pereții în culori strălucitoare și n-a comentat atunci când vopseaua s-a oprit într-o linie tremurândă pe casa scărilor, în momentul în care am ajuns la fundul cutiei de vopsea Dulux. Însemna că era o casă în care puteam locui fără probleme; o casă față de care nu ne purtam cu mănuși.

După ce, într-o seară de sâmbătă, o întorceam cu susul în jos, în dimineața următoare nu aveam nevoie de mai mult de zece minute de curățenie pentru a o face din nou acceptabilă. Puteam da casetofonul la maximum și să stăm treze până la șase a.m. fără ca vecinii să se plângă – jur că toate casele din anii ’70 au fost construite astfel încât gălăgia petrecerilor să nu răzbată prin pereți, pentru că atâta vreme cât am locuit acolo nu am primit niciodată vreo reclamație cu privire la zgomot. De fapt, vecinul mi-a spus că nu ne-a auzit niciodată. Din acest motiv, casa noastră a fost și locul în care toată lumea putea veni să se drogheze.

În primii mei ani de locuit în Londra, am renunțat să mai experimentez noi droguri. În primul rând, m-am împrietenit cu un traficant simpatic pe nume Fergus. Fergus nu era genul de dealer prost dispus care stă în mașină și îți dă o punguță pe sub mână. Venea uneori vineri seara, când aveam prieteni la cină, și rula jointuri la masă și ne plictisea cu bancuri kilometrice în timp ce scormonea în mâncarea rămasă, înainte să-l trimit într-un final la plimbare, cu o caserolă de spaghete carbonara în brațe. Farly, care a fost întotdeauna mult mai rațională decât mine și era în pat înainte de miezul nopții când aveam invitați la cină, nu a avut niciodată plăcerea de a-l întâlni pe Fergus, dar era mereu uimită că vorbeam despre el de parcă ar fi fost „un văr sau un prieten de familie“. Odată, s-a trezit la patru a.m. din cauza zgomotului pe care îl făceam în timp ce îi ofeream lui Fergus turul casei, ca un adevărat agent imobiliar, în timp ce el mă sfătuia cu privire la feng shui-ul fiecărei camere.

A doua zi, a venit în camera mea și m-a găsit gâfâind și pufnind în timp ce îmi mutam patul lângă peretele opus.

– Ce faci? m-a întrebat.

– Îmi mut patul. Fergus spune că nu este într-o poziție bună în acest moment.

– De ce?

– Capul patului este prea aproape de calorifer. Spune că nu e bine să ții capul aproape de o sursă de căldură – mai ales pentru sinusurile tale.

– Ce să zic, tipul îți vinde droguri de clasa A, Dolly, mi-a spus Farly. Nu e în măsură să dea sfaturi de sănătate.

Fergus a întrerupt brusc legătura, după cum mi s-a spus că fac dealerii adesea, așa că mi-a fost recomandat CJ – care era un dezastru ambulant. CJ era cunoscut ca fiind cel mai incompetent traficant de droguri din Londra. Întârzia mereu, aducea de obicei „comanda greșită" „clientului greșit" și, o jumătate de oră mai târziu, apărea la ușa ta cerând „produsul" înapoi. Nu avea niciodată telefonul încărcat. GPS-ul i se strica tot timpul. S-a ajuns la punctul în care a trebuit să-l aștept o oră și jumătate și m-am trezit că-i spun la telefon, pe tonul unui profesor dezamăgit, că își este „cel mai mare dușman". Picătura care a umplut paharul a fost într-o joi înainte să plec din Londra la un festival, când l-am sunat să-l întreb dacă poate să-mi vândă niște MDMA.

– Ce e aia? m-a întrebat.

– MDMA, am răspuns. Mandy.

– Cine e Mandy?

– Ecstasy. Haide, mă. MDMA.

– N-am auzit niciodată de așa ceva, mi-a spus.

Indiferent de cum le obțineam sau de la cine, procurarea era aproape întotdeauna mai interesantă decât drogurile în sine. Cum vorbeam despre ce ar trebui să luăm, cum sunam la telefon, cum scoteam banii; cineva aștepta în apartament, în timp ce altcineva mergea să găsească mașina, apoi se întorcea cu o punguță de plastic în care erau ierburi sau praf; promisiunea a ceea ce urma să întâmple – era partea care îmi făcea inima să bată mai repede. La un moment dat, Farly a fost martoră la efortul pe care îl presupuneau cumpăratul, împărțitul și prizatul cocainei și nu i-a venit să creadă cât de îngrozitor de mult timp iroseam; „Ca și cum ai face plăcinta ciobanului[34]", a observat ea. Dar pierdutul vremii cu făcutul de liniuțe și rulatul jocurilor este, de fapt, însăși esența desfătării pentru cineva care nu vrea ca seara aia să se mai termine – este o distragere a atenției, o prelungire garantată a nopții. Este blocarea rațiunii,

care îți spune *Mergi la culcare la unsprezece, am vorbit despre tot ce am fi putut să vorbim acum*, și înlocuirea ei cu dorința artificială ca petrecerea să continue la nesfârșit. Pentru mine, cocaina a fost întotdeauna doar o modalitate în care să pot continua să beau și să stau trează mult timp după ce oboseam. Nu am fost niciodată înnebunită după senzațiile pe care le oferea.

Credeam că, pentru a fi scriitoare, trebuia să fiu o colecționară de experiențe. Și am considerat că orice experiență care merita osteneala putea avea loc doar după lăsarea întunericului și tot atunci își putea face apariția vreun om pe care merita să-l cunosc. Îmi aminteam întotdeauna ceva ce mi-a spus Hicks în timp ce stăteam tolănite în pat, în licăritul beculețelor de Crăciun care încadrau fereastra camerei sale de cămin.

„Într-o zi o să stăm într-un azil, Dolly, plictisite de moarte și holbându-ne la pătura din poală“, mi-a spus ea. „Și singurul lucru care ne va face să zâmbim vor fi amintirile astea.“

Dar regularitatea crescândă a acestor nopți îmi dădea impresia că poveștile respective, în loc să se lase colecționate de mine, mai degrabă mă marcau. Să rămân trează până în zori a încetat să mai fie o încercare singulară; în loc de asta, am început să pun semnul de egal între toate serile și hedonismul fără limită. Și, colac peste pupăză, toți ceilalți se așteptau la asta din partea mea. O noapte cu mine însemna că ziua următoare era compromisă, ceea ce reprezenta un nivel constant al depravării cu care prietenii se obișnuiseră, chiar și atunci când ne întâlneam pe fugă la o porție de *pad thai* într-o seară de joi. Energia mea, soldul contului bancar și starea mintală nu puteau să țină pasul cu asta. Și nu voiam să mă auto-mitologizez și să mă transform într-un fel de cetățeanul turmentat tragic cu care ți-e groază să ieși la o cafea fiindcă știi că întâlnirea se va sfârși în dimineața următoare într-un cazinou din Leicester Square.

„Chiar îmi plac poveștile tale“, mi-a spus Helen într-o dimineață după ce am fost la o petrecere și eu adunasem un grup de oameni pe care să-i plictisesc cu cele mai bune povești folclorice ale mele despre nopțile petrecute în oraș. „Dar sunt cam multe, Doll.“

Un alt lucru pe care nimeni nu ți-l spune despre consumul de alcool pe măsură ce îmbătrânești este că nu mahmurelile te distrug, ci mai degrabă paranoia acută și spaimele din orele de trezie din ziua următoare, care deveniseră ceva obișnuit la mine pe când aveam douăzeci și ceva de ani.

Discrepanța dintre cine ești sâmbătă seara, când pui stăpânire pe întreaga terasă a unui pub, lăudându-te într-un mod dezgustător despre cum ai simțit întotdeauna că ai cel puțin trei scenarii de sitcom de prime-time în minte, și cine ești a doua zi, la prânz, când te gândești la moarte și te întrebi dacă poștașul te place sau nu, devine prea împovărătoare. Maturizarea implică o conștiință de sine. Și conștiința de sine ucide cu sânge-rece orice petrecăreață cu „p“ mare.

Pe lângă asta, ajunsesem să am două joburi complet separate, să lucrez în televiziune și să fiu scriitoare freelancer. Îmi solicitau din ce în ce mai mult timp și concentrare, iar băutul regulat până la inconștiență și mahmurelile nu erau deloc benefice productivității și creativității. „Încerci să duci două vieți diferite“, mi-a spus la un moment dat o prietenă, când eram la un pas de epuizare. „Trebuie să alegi: ori ești femeia care petrece mai mult decât oricine altcineva, ori femeia care muncește mai mult decât oricine altcineva.“

M-am hotărât să lupt pentru a doua variantă. Viața devenea din ce în ce mai încărcată la lumina zilei și simțeam o nevoie din ce în ce mai mică de evadare în timpul nopții. Dar tot mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că traseul spre aventură nu implică doar nopți târzii, baruri cu atmosferă încinsă, vinuri răcoritoare, apartamente străine, mașini parcate, cu luminile pornite, și punguțe cu prafuri. Pentru mine, alcoolul a fost întotdeauna mijlocul principal prin care acumulam experiență, dar, odată cu anii, am înțeles că are aceeași putere de a mă împiedica să mă bucur de diverse experiențe ca de a mă face să le trăiesc intens. Sigur, aveai parte de confesiuni suculente de la indivizi cu pupilele dilatate, în vreo cabină de toaletă; de poveștile faine ale unor bătrâni pe care altfel nu i-ai fi întâlnit niciodată; de locurile în care mergeai; de cei pe care îi sărutai. Dar mai era și toată munca pe care nu o puteai duce la bun sfârșit când erai mahmură. Impresia proastă pe care o lăsai în repetate rânduri potențialilor prieteni pentru că erai așa de beată, încât de-abia legai două vorbe. Toate conversațiile pierdute în care cineva îți spune niște lucruri cu adevărat importante, dar care în dimineața următoare nu mai au importanță pentru că niciunul dintre voi nu și le mai aduce aminte. Toate orele petrecute zăcând în sudoare și panică în pat după cinci a.m., cu inima bătându-ți cu putere în timp ce te holbezi la tavan, dorindu-ți cu disperare să poți adormi.

Toate orele pierdute în labirintul minții tale, torturându-te cu toate lucrurile stupide pe care le-ai spus și le-ai făcut, urându-te în următoarele câteva zile.

Ani mai târziu, aveam să descopăr că dacă te comporți mereu într-un mod care te face să te simți rușinată, înseamnă pur și simplu că nu vei putea să te iei în serios, iar stima de sine va scădea tot mai mult. În mod ironic, mai mult decât orice altceva, misiunea mea din adolescență, de a deveni adultă bând peste măsură, m-a făcut să mă percep ca pe o ființă infantilă. Ani întregi după ce am împlinit douăzeci de ani, am rătăcit fără țintă, cu senzația că urmează să fiu acuzată de ceva teribil, ca și cum cineva ar fi putut să se apropie de mine și să-mi spună: „Tu ești nesuferita care la petrecerea de acasă de la mine, la «adevăr sau provocare», a băut ulei de baie English Pear & Freesia de la Jo Malone din halbă – îmi datorezi 42 de lire"; sau „Alo! Sugativo! Încă nu-mi vine să cred că ți-ai făcut de cap cu iubitul meu în fața supermarketului Sainsbury's de la Mornington Crescent!" –, și eu aș fi fost nevoită să dau din cap respectuos și să zic: „Da, nu-mi amintesc exact, dar te cred pe cuvânt și-mi pare rău." Imaginează-ți că te învârți prin locuri în care te aștepți să fie MEREU cineva care să-ți spună că ești o pramatie, iar tu ești gata să fii de acord din toată inima. Ce fel de distracție mai e și asta?

Indiferent unde mă aflu într-o seară de marți, din acest moment până în ziua în care am să mor, oricine poate fi sigur că aș prefera să stau într-un pub jegos din Camden, bând bere și tăifăsuind cu un străin. Totuși, în cele din urmă, am renunțat la acele chefuri din cale-afară de regulate, încheiate cu leșinuri și care spulberau următoarea zi ca un tsunami, la fel cum m-am desprins de perioada petrecută în casa cu cărămizi galbene ce amenința să se năruie. Pentru ceva vreme, însă, cum stăteam în acea Grădină a Edenului năpădită de buruieni, bând Sauvignon oțetit cu femeile pe care le iubeam, cu casetofonul dat tare și ditamai maldărul de farfurii adunat lângă chiuvetă, am fost convinsă că locuiesc în cea mai bună casă din lume. Încă mai cred asta.

Note:

28 *Maisonette* (în engl., în orig.) este un apartament, deseori ocupând două niveluri, care are o intrare dinspre stradă separată de intrările celorlalte apartamente din aceeași clădire. (*N. red.*)

29 Personaj din piesa *Un tramvai numit dorință*, a lui Tennessee Williams. (*N. trad.*)

30 Prinzător de șoareci. (*N. red.*)

31 Cântăreț și compozitor britanic (n. 1958). (*N. trad.*)

32 Denumire folosită în India și Pakistan pentru leguminoase uscate precum lintea, fasolea și mazărea. (*N. trad.*)

33 Specialitate din bucătăria siciliană care conține renumita brânză. (*N. trad.*)

34 *Shepherd's pie* (în orig.), un fel de budincă având ca ingrediente carne tocată, cartofi făcuți piure, sos Worcestershire, făină etc. (*N. red.*)

Rețeta seducătorului:
sole à la meunière
(pentru 2 porții)

Am gătit asta pentru muzicianul menționat anterior, cu care mă întâlneam la douăzeci și patru de ani, în primele etape ale relației noastre, în încercarea de a-l face să mă iubească. A funcționat vreo săptămână. De atunci, am preparat-o și pentru băieți care nu mă făceau să-mi pară rău după timpul petrecut cu ei, și nici după untul brun consumat, și a avut și mai multă vreme succes.

- 4 linguri de făină simplă
- 2 fileuri de limbă-de-mare
- 1 lingură de ulei de rapiță
  (merge și de floarea-soarelui)
- 50 g de unt
- 2 linguri de creveți maro semipreparați
- suc de la ½ de lămâie
- 1 lingură de capere
- un pumn de pătrunjel cu frunze plate, tocat fin
- sare și piper negru, pentru asezonare

Se amestecă făina și condimentele pe o farfurie, apoi se trec fileurile prin amestec, astfel încât să fie acoperite uniform. Se îndepărtează surplusul.

Încingeți bine uleiul la foc mare. Prăjiți fileurile timp de două minute pe fiecare parte. Ar trebui să fie crocante și aurii.

Puneți peștele deoparte și acoperiți-l cu o folie pentru a-l menține cald.

Micșorați focul, puneți în tigaie untul și topiți-l până când devine ușor maroniu. Opriți focul, aruncați crevețiii în unt, adăugați sucul de lămâie.

Puneți limba-de-mare pe farfurii, turnați amestecul de unt și lămâie peste fiecare fileu, presărați câteva capere și puțin pătrunjel. Asezonați.

Serviți cu salată verde sau fasole verde și cartofi noi copți în coajă (nu serviți cu inima voastră mare, deschisă).

Dragi prieteni, cei și numai cei alături
de care mă fac mangă,

Aș vrea să vă fac martorii tentativei mele de a mă comporta ca un adult. Unii ar numi această ocazie petrecere – eu cred că sună un pic prea oficial, așa că o să-i zic într-un fel suficient de vag pentru a descrie un eveniment relaxat, dar care să nu sugereze zbânțuială: „mică întrunire doar între noi" sau „ceva de-ale gurii și băutură" sau „cină fără pretenții, lejeră".

Lucrul cel mai important este că, în mod sigur, nu va presupune zbânțuială.

Vă rog să veniți la mine la apartament la ora șapte. Prin asta vreau să spun că vă rog să vă planificați să ajungeți la ora șapte până când veți primi un mesaj foarte panicat la ora șase, în care vă cer să veniți la opt, pentru că nu am găsit nicăieri gulie pentru salata asiatică de varză a lui Jamie Oliver, așa că a trebuit să dau 25 de lire pe Uber până la Waitrose și înapoi, ceea ce mi-a decalat programul cu o oră.

După cum spuneam, totul este foarte neoficial și lejer.

Lista de oaspeți este după cum urmează:

1 × prieten gay scandalos (Ed), care este bucuros să împărtășească povestiri pline de culoare din variata sa viață sexuală. El va fi un fel de bufon de la curte, cel care-ți spune adevărul în față – imaginați-vă un Julian Clary[35] în combinație cu groparii din *Hamlet*.

1 × binevoitor iubit nou aparținând lui Ed (pe nume TBC[36]), pe care toată lumea va face un efort enorm să-l bage în seamă până imediat după felul principal, după care va fi ignorat până când va comanda un Uber să-l ducă acasă și nimeni nu va sesiza că a plecat, decât după două ore.

1 × prietenă feministă din Nord (Anna), care îl va face pe Ed să se simtă mai în largul său datorită perspectivei ei liberale și politicii de stânga, și viceversa.

1 × tip necuplat de la serviciu, pe care nu-l știu prea bine (Matthew), care va flirta cu toată lumea. În general vorbind, Matthew nu este atrăgător, dar este înalt și are o voce puternică. Planul e ca toți să îl placă pe măsură ce se vor îmbăta și să își dea seama că este cel mai bun dintr-o adunătură neinspirată. Cam cum am simțit cu toții în cazul lui Nick Clegg[37] la alegerile din 2010.

1 × distins cuplu logodit (Max și Cordelia), pentru a da serii o notă familială tipică adulților. Vor împărtăși bucuroși fiecare detaliu al nunții lor viitoare pentru a menține conversația pe linia de plutire. *N.B.* Țineți-i pe Max și pe Anna departe unul de celălalt atunci când vine vorba despre sistemul de ajutor social sau schimbările climatice.

1 × prietenă promiscuă și băutoare înrăită (Leslie), care ne va face pe toți să ne simțim ca și cum am fi încă încinși de văpaia tinereții și, totodată, mai împăcați cu viața noastră (mulțumesc pentru asta, Leslie). De asemenea, va prelua conducerea documentării serii pe Instagram cu etichete precum „#salatăasiaticămaivreau" sau „#păcătoșilacină" sau altceva în acest sens.

Vă rog să aduceți o sticlă de vin. Voi presupune că veți aduce Oyster Bay, având în vedere că este singura băutură pe care o știm cu toții și nu are gust de poșircă, dar costă doar 10 lire. Un Jacob's Creek e tot ce ne trebuie. Echo Falls este, bineînțeles, bine-venit, dar diferența de preț nu va fi trecută cu vederea.

După ce vă veți arunca paltoanele pe un pat și veți primi un pahar de vin alb cald, din care voi fi consumat deja jumătate de sticlă din cauza anxietății provocate de goana după gulie în stilul *Challenge Anneka*[38], vă voi dărui patru pungi de chipsuri Kettle. Ele vor reprezenta aperitivul serii.

Impunându-mi provocarea de a face opt feluri de mâncare diferite în trend cu ceea ce lumea numește „cină mega-relaxată în stilul Ottolenghi[39]", mă voi face nevăzută pentru primele două ore ale serii. Subiectele de conversație recomandate până să înceapă să-și facă efectul alcoolul sunt următoarele:

– cât de bine funcționează magistrala de metrou Victoria
– cât mai costă chiriile, comparativ
– celebrități decedate de curând
– recomandări de saloane de coafură
– cine va fi următorul Bond
– cursul de schimb dolar–liră sterlină într-o călătorie recentă la New York
– câtă apă ar trebui să bem, de fapt
– orice spectacol aflat în faza de producție în prezent în care joacă un actor de televiziune ușor de recunoscut
– aplicații de organizat bugetul pe telefon
– așternuturi de pat

Cina va fi servită la zece p.m. Până în acest moment, toată lumea va fi suficient de beată pentru a face glume sexuale legate de mâncare – „Ești nesătul după humus?", „Să poștim salata" etc. –, dar nu suficient cât să-și scoată toți telefoanele și să urmărească videoclipuri moderat amuzante pe YouTube. Acest lucru se va întâmpla după felul principal și înainte de budincă.

Videoclipuri sugerate:

– gafe făcute de reporteri de știri
– pisici care rămân blocate în tot soiul de chestii
– copii care se supără că le-a dispărut ciocolata
– câini care adorm în cele mai imposibile locuri
– orice în care apare Louis C.K.
– orice cu Céline Dion

Leslie, ar fi minunat dacă, după acest moment, ai putea introduce în scenă niște droguri. Fie împărțind niște iarbă mai veche pe care o ai prin geantă, fie trimițându-i un mesaj dealerului tău să-ți aducă niște cocaină. Dacă te arunci la varianta a doua, toată lumea se va opune un pic, fie spunând „luna asta sunt pe zero", fie din cauză că n-a mai făcut-o „de la penultima zi de naștere", dar nu-ți face griji, toți jinduiesc la asta și o să scoată bănuții când o să vină Nenea cu Bomboanele.

În cazul în care alegi a doua opțiune, Cordelia și Max vor avea o discuție aprinsă fiindcă Max se va oferi să plătească pentru un gram în plus. Cordelia va fi nedumerită – se pare că sunt prea strâmtorați ca să aibă la nuntă un cvartet de coarde care să cânte „Signed, Sealed, Delivered“[40] în timp ce ea se îndreaptă spre altar, dar el este dispus să dea 60 de lire pe droguri de clasa A pentru o cameră plină de oameni pe care de-abia îi cunoaște?!

După miezul nopții, e timpul să trecem la secțiunea numită „Discuții inutile pe teme răsuflate“. „Credem în ceva evident ce am citit într-un articol din *The Guardian*“ vs „Credem în ceva mai puțin evident ce am citit pe unul dintre blogurile *Vice*“. Toate subiectele și opiniile vor fi generale, neutre și previzibile, cu statistici inventate și experiențe personale exagerate care să susțină argumentația șubredă. Subiecte sugerate:

– mai putem vorbi azi despre stânga și dreapta în politică?

– dacă femeile își doresc egalitate, de ce chestia asta se numește feminism, și nu egalitarism?

– mai e artă dacă până și eu sunt în stare s-o fac?

– de ce mâncăm porci, dar nu câini?

– care sunt ideile moștenite de la Tony Blair, preluate de toți părinții noștri, pe care le vom transmite mai departe ca pe propriile noastre opinii?

– când e prea târziu să ai copii?

– a fost Margaret Thatcher feministă?

– creșterea prețurilor imobilelor din Londra va însemna că oamenii se vor muta în Margate[41]?

– e în regulă ca Matthew să poarte un tricou cu Ramones deși nu știe niciun membru al trupei și nici măcar una dintre melodiile ei?

Atunci când lucrurile se încing prea tare între Max și Ed pe tema „Homosexualitatea: genetică sau dobândită“, este timpul pentru episodul „Destăinuirile de la beție ale lui Leslie“, în care împărtășește un secret de-al ei într-un monolog lung și întortocheat în fața unui public tăcut.

Confesiuni sugerate pentru Leslie:

– nu-ți plac galezii

– cum te-ai ales de curând cu chlamydia

– cum te-a pipăit unchiul tău când erai adolescentă

– aventura cu un tip căsătorit

– crezi că poți comunica cu morții

– crezi că mersul la vot este inutil și plictisitor

– teama de nu a fi stearpă

Orarul pentru plecare:

Ed – patru a.m., după ce a demonstrat că știe dansul original al melodiei „Pure and Simple“ al formației Hear'Say și fiecare cuvânt din bucata de rap interpretată de Lil' Kim în melodia „Lady Marmalade“.

Cordelia – două a.m.; chipurile, trebuie să ajungă la un brunch în dimineața următoare.

Max – două și treizeci a.m., după ce primește un mesaj furios de la Cordelia să vină acasă.

Matthew și Anna – patru și cincisprezece a.m., în același Uber.

Leslie – patru p.m., a doua zi.

Oameni buni, de abia aștept s-o comitem! Va fi genial să petrecem împreună o seară relaxată!!

3 februarie xxx

Note:

35 Julian Clary (n. 1959), actor de comedie, moderator TV și romancier britanic, gay autodeclarat. (*N. red.*)

36 Acronim pentru mai mulți termeni, precum: *tuberculosis* (tuberculoză), *to be confirmed* (urmează a fi confirmat), *to be considered* (de luat în considerare), *to be continued* (va continua), *to be changed* (trebuie schimbat), *to be cancelled* (de anulat). (*N. red.*)

37 Nicholas Clegg (n. 1967), politician britanic, membru al Parlamentului European între 1999 și 2004. (*N. red.*)

38 Reality-show britanic din anii ’90, al cărui titlu s-ar traduce „Provoac-o pe Anneka“. (*N. red.*)

39 Yotam Ottolenghi (n. 1968), bucătar-șef britanic originar din Israel, proprietar de restaurante în Londra, precum și autorul mai multor bestselleruri pe teme culinare. (*N. trad.*)

40 „Signed, Sealed, Delivered I’m Yours“, melodie înregistrată de Stevie Wonder în 1970. (*N. trad.*)

41 Oraș în comitatul Kent, din sud-estul Marii Britanii. (*N. trad.*)

Rețetă: pizza cu măr și… imposibila înghețată

(pentru 4 porții)

O rețetă pe care o am de la mama, menită să-i impresioneze pe cei care vin în bârlogul meu și sunt capabili să mănânce orice prostie, pentru a cărei pregătire e nevoie de zero talent sau efort.

Pentru înghețată

– 4 gălbenușuri de ou (trebuie să fie foarte proaspete)
– 100 g de zahăr pudră
– 340 g de mascarpone
– esență de vanilie

Bateți gălbenușurile și zahărul până când amestecul se omogenizează și devine cremos.

Adăugați brânza mascarpone și esența de vanilie. Puneți-le într-o caserolă de plastic.

Se lasă la înghețat peste noapte sau timp de cel puțin 3-4 ore.

Pentru pizza cu mere

– 1 pachet de aluat de foitaj
– 1 pachet de marțipan
– 500 g de mere, descojite și tăiate în felii
– 1 borcan de gem de caise

Întindeți aluatul de foitaj.

Acoperiți cu un cerc de marțipan.

Așezați merele tăiate deasupra.

Coaceți compoziția în cuptor la o temperatură de 200° C până devine aurie. Între timp, încălziți pe aragaz gemul de caise.

Când scoateți pizza cu mere din cuptor, turnați gemul de caise cald peste pizza și lăsați-o la răcit.

Serviți cu înghețată.

„Nu se va schimba nimic“

Unul dintre lucrurile pe care le-am urât cel mai mult după ce Farly l-a cunoscut pe Scott a fost că nu i-am mai văzut niciodată pe ai ei. Îmi era dor de mama, tatăl, mama vitregă, fratele și sora ei. Ani la rând, îmi petrecusem fiecare al doilea weekend și fiecare a doua zi liberă împreună cu familia sa, pe care o percepeam ca fiind și a mea. Însă, după ce Scott și-a făcut apariția în peisaj, ordinele de chemare din partea lui Farly au încetat să mai vină, așa că îi vedeam doar o dată, de două ori pe an. Scott ocupa acum locul pe care-l ocupasem eu la masa din sufragerie la zile de naștere și la grătarele de duminică; el era cel care îi însoțea în vacanțele de toamnă răcoroase și de bun-gust în Cornwall, în timp ce eu mă uitam la fotografiile lor de pe Instagram.

La câteva luni după ce ne-am mutat în noua noastră casă din Londra, Farly m-a invitat la o plimbare cu familia ei într-o sâmbătă după-amiază. Ne-am oprit la un pub pentru a lua prânzul și m-am lăsat încălzită de intimitatea ritualurilor lor: poreclele, glumele înțelese doar de ei, poveștile cu Farly și cu mine din adolescență. Eram mulțumită de mine însămi; oricare ar fi fost locul pe care Scott îl ocupase în ultimii ani, era diferit față de al meu, pentru că nimic nu se schimbase, de fapt.

La sfârșitul plimbării, am rămas în urma grupului și a câinelui, așa cum făceam în adolescență, când ne întreceam care mănâncă mai mult la prânz.

– Scott m-a rugat să mă mut cu el.

– Și ce i-ai răspuns?

– O să mă mut, mi-a spus pe un ton de parcă își cerea iertare, cuvintele ei nesigure plutind în aerul rece. Mi s-a părut normal să-i răspund asta.

– Când?

– După ce se va încheia un an de stat cu voi în Camden.

Asta cu „se va încheia un an“ a sunat de parcă ar fi fost vorba despre un an sabatic în care mergi la schi sau predai un curs TEFL în Japonia; o chestie pe care o faci o dată în viață ca să ai lucruri interesante de povestit.

– OK, am răspuns.

– Îmi pare rău, știu cât ți-e de greu.

– Nu, nu, mă bucur pentru tine, i-am spus.

Ne-am continuat plimbarea în tăcere.

– Vrei să coacem fursecuri de ciocolată? m-a întrebat Farly când ne-am întors acasă la noi.

– Da.

– Grozav. Fă o listă cu ce avem nevoie și o să mă duc eu să cumpăr ingredientele. Și ce-ar fi să ne uităm la documentarul despre Joni Mitchell, care stă pe raft de-o veșnicie?

– Sigur, am spus.

Asta îmi amintea de momentul când, pe la opt ani, mama m-a dus la McDonald's după ce mi-a murit peștișorul auriu.

Am stat pe canapea și am mâncat fursecuri, cu picioarele mele încrucișate cu ale ei și burticile ițindu-se din pijamale. Graham Nash vorbea despre confesiunile intime din *Blue*.

– Știu fiecare cuvânt de pe acel album, am zis eu.

Era singurul album pe care îl luaserăm într-o excursie de vară de trei săptămâni, în care am mers după ce Farly și-a luat carnetul de șofer, la șaptesprezece ani.

– Și eu. „Carey" este cântecul meu preferat.

– Al meu este „All I Want". Am făcut o pauză să mănânc ultimul fursec și să-mi șterg firimiturile de la gură. Probabil că niciodată n-o să mai mergem într-o excursie ca aia.

– De ce?

– Pentru că tu te muți cu iubitul tău, de-acum vei merge în excursii cu el.

– Nu fi proastă, a spus. Nu se va schimba nimic.

Aș dori să întrerup povestea un moment pentru a vorbi despre „nu se va schimba nimic". Între douăzeci și treizeci de ani, am auzit asta în repetate rânduri de la femeile pe care le iubesc, atunci când se mutau cu iubiții, se logodeau, se stabileau în străinătate, se căsătoreau, rămâneau însărcinate. „Nu se va schimba nimic." Mă scoate din sărite. Totul se va schimba. *Totul se va schimba.* Iubirea pe care ne-o purtăm una celeilalte rămâne aceeași, dar forma,

tonul, echilibrul și intimitatea prieteniei noastre se vor schimba pentru totdeauna.

Îți amintești când erai adolescentă și o vedeai pe mama ta cu prietenele ei cele mai bune și ți se păreau apropiate, dar nu așa cum erai tu cu prietenele tale? Era între ele ceva ciudat de convențional – un soi de stângăcie, de parcă era prima dată când se întâlneau. Mama ta făcea curățenie prin casă înainte ca ele să apară și vorbeau despre accesele de tuse ale copiilor și despre ce coafuri voiau să-și facă. În copilărie, Farly mi-a spus la un moment dat: „Promite-mi că n-o să ajungem așa niciodată. Promite-mi că, atunci când vom avea cincizeci de ani, ne vom comporta exact ca acum una cu cealaltă. Vreau să stăm pe canapea, să ne îndopăm cu chipsuri și să vorbim despre infecții vaginale. Nu vreau să ne transformăm în niște femei care se întâlnesc o dată la câteva luni la un târg de meșteșuguri la Centrul Național de Expoziții.“ I-am promis. Dar habar nu aveam de cât efort e nevoie ca să susții o astfel de intimitate cu un prieten pe măsură ce îmbătrâniți.

Am fost martora acestui lucru din nou și din nou – întotdeauna, o femeie își face loc în viața unui bărbat mai bine decât își face el loc în viața ei. Ea va fi cea care petrece cel mai mult timp la apartamentul lui, ea va fi cea care se va împrieteni cu toți prietenii lui și iubitele lor. Ea va fi cea care îi va trimite mamei lui un buchet de flori de ziua ei. Chiar mai mult decât bărbaților, femeilor le displac toate chestiile astea inutile, însă ele sunt mai bune la așa ceva – se împacă cu ideea, și gata.

Acest lucru înseamnă că, atunci când o femeie de vârsta mea se îndrăgostește de un bărbat, lista priorităților se schimbă de la asta:

1. Familie
2. Prieteni

La asta:

1. Familie
2. Iubit
3. Familia iubitului
4. Prietenii iubitului

5. Iubitele prietenilor iubitului
6. Prietene

Ceea ce înseamnă că, în medie, ajungi de la a-ți vedea prietena în fiecare weekend la a o vedea o dată la șase săptămâni. Ea devine o ștafetă, iar tu te afli tocmai la capătul pistei. Ai parte de ea, de exemplu, la ziua ta de naștere sau la un brunch, apoi trebuie să îi dai drumul înapoi la iubitul ei, pentru a începe din nou lunga și plictisitoarea mișcare de rotație.

Aceste goluri din viețile amândurora formează încet, dar sigur o prăpastie în mijlocul prieteniei voastre. Dragostea este încă acolo, dar legătura intimă a dispărut. Înainte să vă dați seama, nu vă mai împărțiți viețile. Vi le trăiți separat, cu iubiții respectivi, apoi luați masa o dată la fiecare șase weekenduri ca să vă povestiți cum o mai duceți. Acum înțeleg de ce mamele noastre făceau curățenie în casă înainte ca prietena lor cea mai bună să vină în vizită și se întrebau „Ei, și ce vești mai ai?“ pe un ton vesel și pretențios. Înțeleg cum se ajunge la asta.

Așa că nu-mi spune că atunci când te vei muta cu iubitul, nu se va schimba nimic. Nu va mai fi nicio excursie, același lucru e valabil și când vine vorba despre sărbători – îmi voi lua amica înapoi o dată la șase veri, dacă n-a născut vreun copil între timp, caz în care voi avea parte de excursie o dată la optsprezece ani. Este mersul inexorabil al lucrurilor. Totul se va schimba.

Farly s-a mutat când am împlinit douăzeci și cinci de ani. Ea și Scott au găsit de închiriat un apartament cu un singur pat și cu o terasă pe acoperiș în Kilburn. Era vizavi de o sală de sport, un lucru bun, ziceau ei, pentru că le plăcea să joace badminton, se pare. Farly a făcut mare tam-tam pe marginea faptului că există un autobuz direct de la Camden la Kilburn High Road. L-am luat spre ei, bosumflată, când au făcut petrecerea de casă nouă.

Am stat tot timpul pe terasa de pe acoperiș, fumând țigară după țigară, cu sora adolescentă a lui Farly, Florence, stându-mi în poală și arătându-mi anuarul ei. Mai târziu, după ce m-am îmbătat, i-am spus că sper în secret ca unul dintre ei să-l înșele pe celălalt sau ca Scott să fie gay, astfel încât Farly să trebuiască să se întoarcă acasă la noi. A pufnit în râs și m-a îmbrățișat.

– Nu pot să sufăr asta, mi-a spus Farly făcând semn spre un tricou cu Manchester United, acoperit cu autografele membrilor echipei, înrămat și

atârnat pe hol, simțind că am nevoie de ceva pe care să-mi vărs amărăciunea.

– Da, e oribil, am răspuns eu.

– Scârbos, a spus ea. Traiul alături de un băiat. Câh.

– E mult mai bine să locuiești cu fete.

– Cel mai bine.

A zâmbit.

– Îți place apartamentul?

– Îl ador. Cred că vei fi foarte fericită aici. Și e enervant s-o recunosc, dar chiar cred asta.

Belle, prietena noastră de la universitate, care venise la pachet cu o chitară și dorința de a merge la dans tot weekendul, s-a mutat în camera lui Farly, și viața a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Frigiderul încă avea scurgeri. Toaleta de jos era în continuare stricată. Gordon încă dădea buzna neinvitat în cele mai multe dimineți de sâmbătă, încercând să se descotorosească în casa noastră de niște piese de mobilier hidoase, sub titlul de „favor", fiindcă nu putea fi convins să le arunce la gunoi. Încă făceam ceva numit „alegerea doamnelor" atunci când una dintre noi mergea la magazin, ceea ce însemna că luai orice ciocolată voiai dintre cele cu care se întorcea. La început, mă vedeam cu Farly mai des decât când locuiam împreună, pur și simplu pentru că încerca din răsputeri să mă facă să simt că „nu s-a schimbat nimic". Dar, în cele din urmă, am început să o văd din ce în ce mai rar. Totul s-a schimbat.

*

La trei luni după ce s-au mutat împreună, stăteam la biroul meu la serviciu, când am văzut pe telefon că am fost invitată de Scott să mă înscriu într-un grup pe WhatsApp numit „Vești minunate".

Știam despre ce e vorba, așa că n-am deschis invitația. Anticipasem acest moment din ziua în care Farly mi-a spus că se mută cu Scott. Nu eram încă pregătită pentru anumite vești, așa că am continuat să lucrez, de parcă ar fi fost doar un vis în așteptare; un mesaj netrimis în eterul outboxului. Telefonul meu a rămas nemișcat pe birou timp de o oră, cu notificarea holbându-se la mine.

În cele din urmă, m-a sunat AJ – care fusese și ea invitată să se înscrie în grup – și mi-a spus să deschid invitația. Farly urma să fie cerută în căsătorie. De Ziua Îndrăgostiților. La patru ani de la prima lor întâlnire. Scott întreba dacă ne-am putea aduna un grup de prietene și să-i facem o surpriză lui Farly după

ce el o va cere în căsătorie și vor veni să bea în barul unde îi așteptăm. Am spus că mi-ar face plăcere. Am spus că nu mai pot de nerăbdare. Am spus că sunt în al nouălea cer.

Am plâns, știind că pierdusem orice bătălie cu indiferent cine mă luptam.

Dilly tocmai trecea pe-acolo.

– Puiule, a spus ea. Ce ai pățit?

– Nimic, am îngăimat.

– Hai cu mine. M-a luat de mână și m-a condus în sala de consiliu. Spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am povestit despre cererea în căsătorie. Era la curent cu saga, întâlnind-o deja pe Farly de câteva ori și fiind fascinată de triunghiul amoros Scott–Farly–Dolly ani întregi, numindu-l „o intrigă de reality-show perfect structurată".

– Și știu că sună ca și cum aș face o melodramă din asta, am spus printre suspine. Știu că oamenii se maturizează și lucrurile se schimbă, dar, *Dumnezeule*, n-am crezut niciodată că totul se va schimba la doar douăzeci și cinci de ani.

S-a uitat la mine și a oftat, clătinând din cap cu un aer serios.

– Ce? am întrebat-o.

– Am știut întotdeauna că ar fi trebuit să împânzim locul cu camere de luat vederi când v-ați mutat în casa aia, mi-a spus ea, dându-și ochii peste cap. Eram convinsă de asta, i-am și spus-o lui Dave la acea vreme. Știu că spui că nu vrei să apari pe sticlă, dar toată chestia asta era tare frumos dezvoltată narativ.

Mi-am adunat prietenele și le-am spus despre planul lui Scott. Am stabilit momentul și locul unde aveam să-i așteptăm, cu un cadou: un print înrămat de la Etsy cu versurile din „There Is a Light That Never Goes Out"[42], melodia lor preferată dintre cele ale formației The Smiths. AJ a spus că mie mi-l va cumpăra pe cel cu „Heaven Knows I'm Miserable Now"[43].

Nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea. Nu mi-am dorit ca ea să-și petreacă fiecare weekend cu prietenii lui Scott și cu soțiile lor la grătar, în afurisitul de Balham. Nu voiam să ne întâlnim doar să luăm masa și să ne spunem ultimele noutăți. Nu am vrut ca ea să se mute după un an. Nu am vrut ca ea să se căsătorească. Și, cel mai rău lucru: totul era chiar din nenorocita mea de vină. Dacă m-aș fi putut întoarce în timp și să nu-i pun niciodată în legătură… Nu m-aș fi cuplat niciodată cu Hector. Nu m-aș fi dus niciodată la

Hector în acea noapte în care ningea, în Notting Hill. Îmi doream să mă întorc în timp și să-l ignor când a început să vorbească cu mine în tren. Îmi doream să nu fi fost în blestematul ăla de tren din capul locului.

Problema cu a avea o Farly în viața ta este că povestea lor îți lasă senzația că e povestea ta. Ea nu trăia viața planificată de mine pentru noi două și jeleam după viitorul pe care acum știam că nu îl vom mai avea niciodată. Până să apară Scott în peisaj, urmam planul îndeaproape: am mers la aceeași universitate, la aceleași cursuri, apoi am locuit în aceeași casă timp de doi ani. Când am absolvit, am crezut că vom avea „Anii noștri londonezi" – nu „Anul nostru londonez". Credeam că vor fi multe case, nu doar *una*. Am crezut că ne vom distra sute de nopți, care se vor încheia odată cu răsăritul soarelui. Am crezut că vor fi concerte, întâlniri duble, călătorii pe Continent și săptămâni petrecute tolănite, una lângă alta, pe plajă. Am crezut că vom aparține una alteia măcar în cel de-al treilea deceniu al vieții, înainte de a fi nevoite să renunțăm una la cealaltă. Mă simțeam ca și cum Scott îmi furase povestea noastră. Furase zece ani care erau ai mei.

Cu o lună înainte de cererea în căsătorie, câteva dintre noi am ieșit la băută într-o sâmbătă seară cu Farly.

– Scott mi-a spus ceva ciudat săptămâna asta, a anunțat ea.

Am schimbat priviri pe furiș – deja strânseserăm bani pentru printul cu versurile celor de la The Smiths și ne refăcuserăm programul pentru Ziua Îndrăgostiților –, dar clipeam des, cu ochii cât cepele de nerăbdare.

– Continuă, am spus eu pe un ton sumbru.

– Mi-a zis că are o surpriză pentru mine de Ziua Îndrăgostiților și că e ceva mic, dar și foarte mare în același timp. Și știu că sună nebunește, dar o parte din mine crede că ar putea fi un inel de logodnă.

– Nu cred că e vorba despre asta, a spus Lacey brusc, evitându-ne dinadins privirile sfredelitoare – dacă privirile ni s-ar fi intersectat chiar și o nanosecundă, ne-am fi dat de gol.

– Da, știu. Ai dreptate, nu va fi cazul, a zis Farly repede și a râs cu modestie.

– Aha, a făcut AJ. Cred că prea despici firul în patru.

– Ce ar putea fi mic, dar mare în același timp? Nu pot să îmi dau seama ce este, a zis Farly.

– Păi, nu știu, a intervenit Lacey. Poate niște bilete de avion pentru o vacanță sau ceva de genul?

– Poate că e o zgardă, am spus eu pe un ton impasibil.

– Ce?

– E un lucru mic, dar foarte mare. Poate că s-a hotărât să se facă preot și vrea să-ți spună la aniversarea voastră.

– Încetează, Dolly, a oftat Farly.

– Sau poate… poate, m-a luat pe mine gura pe dinainte de la litrul de vin alb pe care îl băusem. Poate că s-a hotărât să-și facă un tatuaj cu Manchester United pe față. Pare mic, dar, de fapt, e o chestie imensă, nu-i așa? Ți-ar putea schimba sentimentele față de el. (AJ mi-a sugerat să mă opresc printr-o mișcare discretă care însemna că-mi taie gâtul.) Sau poate că este cheia unei bărci, poate a cumpărat o barcă cu motor, să vă plimbați pe Tamisa. O schimbare masivă a stilului de viață, mai ales dacă vrea să o scoată la sfârșit de săptămână. Îmi imaginez că este destul de costisitor de întreținut. Poate că asta e. În adâncul sufletului este un marinar, dar nu a avut niciodată prilejul să ți-o spună.

– Nu mai vreau să încerc să ghicesc despre ce e vorba, a izbucnit Farly.

Cu o noapte înainte de logodnă nu am putut dormi, gândindu-mă la felul în care viața lui Farly avea să se schimbe, și ea habar n-avea. Dimineața, i-am trimis lui Scott un mesaj: „Baftă diseară. Te vei descurca de nota 10. Sper că va spune da. Dacă nu, mi-a făcut plăcere x.“

„Mulțumesc pentru votul de încredere, Dolls x“, mi-a răspuns el.

Ne strânseserăm în bar un grup de prietene, așteptând mesajul de la Scott.

– Și ce se întâmplă dacă spune nu? a întrebat AJ. Plecăm acasă, pur și simplu?

– N-o să zică nu, am spus eu. Dar dacă o face, am căutat deja ce evenimente mai sunt în seara asta și este o petrecere disco la KOKO, așa că mergem acolo pentru un dans – intrarea e 10 lire.

La ora zece, am primit un text de la Scott, care ne anunța că s-au logodit. Îi spusese că vor mai merge la un ultim pahar de sărbătorire înainte să plece acasă. Am comandat o sticlă de șampanie, am turnat în două pahare și am privit pe fereastră, așteptând să sosească taxiul. În cele din urmă, i-am văzut intrând în bar, iar AJ mi-a strâns palma transpirată de două ori, un mesaj codificat universal și silențios.

– FELICITĂRI! am strigat toți când Farly a intrat pe ușă.

Ne-a privit buimacă, apoi s-a uitat la Scott. El i-a zâmbit, iar ea a alergat spre mine să mă îmbrățișeze.

– Felicitări, i-am spus, întinzându-i lui Scott paharul său de șampanie. Mi-ai făcut cea mai bună prietenă foarte fericită.

– Mă bucur mult că ai fost cu idiotul ăla de Hector, mi-a zis el, râzând. Te iubesc, Dolly.

Ochii i s-au umplut de lacrimi și m-a îmbrățișat.

M-am întrebat dacă știa cum mă simt. M-am întrebat dacă nu cumva a știut dintotdeauna. Poate de aceea a vrut să fiu și eu acolo, în seara logodnei sale; mi-a oferit un proiect, numai al meu; cumva, m-a implicat în planul său.

Două ore mai târziu, Farly m-a rugat să îi fiu domnișoară de onoare, iar eu băusem partea ce mi se cuvenea din șampania lor și aveam chef de vorbă.

– Vreau să țin un di… di… discurs, am îngăimat spre AJ și am ridicat o furculiță cu care să lovesc paharul ca să le atrag atenția.

– Nu, Dolly, mi-a spus AJ, luându-mi furculița și făcându-le semn celorlalte fete, care au adunat repede toate tacâmurile de pe masă și le-au dat chelnerului. Fără discursuri.

– La naiba, doar sunt domnișoara ei de onoare.

– Știu, păpușă, dar va fi destul timp pentru discursuri.

Când AJ a mers la toaletă, m-am târât sub masă și i-am scos cheile de la mașină din geantă. Am lovit paharul cu ele – *ding ding ding*.

– Când am aflat prima dată că Scott și Farly s-au logodit – da, sigur, am fost furioasă, am anunțat eu.

– Oh, Dumnezeule, a oftat Belle.

– Pentru că o știu pe ciudata asta mică de peste *doișcinci* de ani.

– De peste douăzeci și cinci de ani? a întrebat-o Lacey pe Hicks.

– Tacă-ți flea… fleanca! am strigat, arătând spre Lacey și vărsând vinul pe masă.

– CE RAHAT. N-O SĂ-MI MAI FII NICIO DOMNIȘOARĂ DE ONOARE! m-a întrerupt din partea opusă a mesei Farly, care se îmbătase.

– Dar când mă uit în jur, văd că lumea – am făcut o pauză pentru efectul dramatic – este… *esact* așa cum ar trebui să fie. Pentru că cea mai bună prietenă a mea l-a câștigat pe cel mai bun bărbat.

– Ooooo, a spus toată lumea, răsuflând ușurată la unison.

– Pentru Scott și Farly, am răcnit printre lacrimi și m-am așezat la loc.

Toată lumea a aplaudat ușor.

– Frumos, mi-a șoptit Belle. Chiar dacă știu că ai copiat discursul Juliei Roberts din *Iubitul meu se însoară*.

– Ei, habar n-are ea de asta, am zis printre dinți și am fluturat din mână a dispreț.

Restul acelei seri, să fiu cinstită, mi-e un pic neclar. I-am invitat pe Dilly și pe soțul ei, care sărbătoreau în zonă Ziua Îndrăgostiților, să celebreze alături de noi. Eu am dansat cancan în timp ce cântam melodia „One" din filmul *Audiții pe Broadway* și am lovit cu piciorul o tavă de farfurii, care a zburat din mâinile chelnerului, iar farfuriile s-au făcut zob pe podea. Mi-am luat la revedere de la Scott și de la Farly, apoi m-am întors la apartamentul meu din Camden și i-am făcut pe toți să bea până la șase a.m. M-am trezit lângă Hicks, semi-îmbrăcată, care avea scris pe sâni cu tuș de ochi *happy valtine day*.

Mi-am petrecut a doua zi urmărind pe rețelele de socializare „weekendul de logodire al lui Farly" (nu vreau să pară că m-a preocupat în mod deosebit acest detaliu, dar considerasem că o seară ar fi trebuit să fie suficientă). A fost un grătar de familie, prânzul la Wolseley, prietenii lui Scott și soțiile lor potopind-o cu daruri precum agende de organizare a nunții de la Smythson și sticle de șampanie imense, făcând ca printul meu să pară ceva lipsit de valoare. Am început să mă simt ca cel de-al patrulea mag[44], cel uitat de toți (și care venise cu o jerpelitură luată de la Etsy).

– Cred că noaptea de vineri a fost de-a dreptul copleșitoare pentru tine, mi-a spus Farly la telefon. Ești OK?

– Sunt bine! Nu știu ce vrei să spui prin „copleșitoare". Adică, nu eu sunt cea care s-a logodit. Tu ești cea care părea copleșită. Am văzut pe Facebook că Michelle ți-a cumpărat o agendă de nuntă de la Smythson – frumos, nu?

– Vrei să mergem la cină săptămâna viitoare, doar noi două?

– Sigur.

I-am trimis un e-mail lui Hector – prima dată după patru ani:

Îți mai amintești de mine? Scott și Farly se căsătoresc. Slavă Domnului că m-ai trimis în bucătărie goală pușcă.

Mi-a răspuns. A spus că a văzut anunțul pe Facebook. Mi-a spus că va pleca din oraș în scopuri de PR și că avea un cont enorm destinat cheltuielilor și m-a întrebat dacă vreau să ies la un prânz alcoolizat, ca să toastăm pentru aptitudinile noastre de pețitori. După părerea mea, nu prea ne puteam numi pețitori, dar am spus da, pentru că eram demoralizată. Am căutat printre e-mailuri toate vechile lui poezii porcoase, într-o stare de nostalgie forțată. Am anulat prânzul cu o zi înainte să aibă loc.

– De ce crezi că i-ai trimis e-mail? m-a întrebat Farly între două mușcături de burger, câteva zile mai târziu.

– Nu știu. Cred că pur și simplu îmi doresc un iubit.

– Serios? m-a întrebat ea, ștergându-și gura cu șervețelul. Mereu spui că nu-ți dorești unul.

– Da, dar în ultimul timp gândesc diferit.

– Ce a declanșat asta?

Ce a declanșat? Eram invidioasă. Nu pe Scott de data asta. Eram invidioasă pe Farly.

– Logodna ta.

– De ce? m-a întrebat.

– Pentru că mă revoltă că viața ta este atât de diferită de a mea acum. Că am făcut întotdeauna lucrurile în același timp și acum n-o mai facem, i-am spus și am oftat. Că este posibil să avem copii între care să existe o diferență mare de vârstă. Că tu și Scott sunteți pe punctul de a cumpăra un apartament, iar eu a trebuit să-l implor pe proprietarul meu să mă lase să-mi plătesc chiria cu trei săptămâni mai târziu luna asta. Că șofezi Audi-ul pe care Scott l-a primit de la serviciu și eu încă nu știu să conduc. Faptul că prietenii lui nu-mi seamănă deloc și sunt speriată că te vor îndepărta de mine, pentru că viața lor seamănă cu noua ta viață, iar a mea nu. Știu că sună prostește și nu e vorba despre mine și îți distrug momentul special și că ar trebui, pur și simplu, să fiu fericită pentru tine. Dar simt că sunt mult în urma ta și că mă vei pierde din vedere.

– Dacă tu ți-ai fi cunoscut soțul când aveai douăzeci și doi de ani, și mie mi-ar fi fost într-adevăr foarte, foarte greu, mi-a spus ea.

– Serios?

– Bineînțeles! Aș fi urât întreaga situație.

– Pentru că uneori simt că o iau razna.

– Nu o iei razna. Și eu aș fi simțit la fel. Dar eu n-am ales să-l întâlnesc pe Scott când aveam douăzeci și doi de ani. Nu eram în căutare de soț.

– Da, am spus eu fără prea mult entuziasm.

– Și îți voi fi alături în toate momentele importante din viața ta, indiferent că vor fi luna viitoare sau peste douăzeci de ani.

– Mai degrabă peste patruzeci de ani, am mormăit eu. Încă nu locuiesc într-un apartament cu perdele.

– Nu mai suntem școlărițe. Lucrurile se vor întâmpla în momente diferite. Și tu vei face câteva lucruri înaintea mea.

– Ca de exemplu? Să bag în mine metamfetamină?

Deci, în cele din urmă m-am împăcat cu prezența lui Scott. Mi-am dat seama că nu va pleca nicăieri. Am petrecut timp cu amândoi și mi-am reluat obișnuitul rol, bine primit și oficial, de cea de-a cincea roată la căruță. E un rol făcut special pentru mine și pe care, deși mă enervează, îl joc excelent. Dintre toți anii mei de pe acest pământ, doar câțiva au fost petrecuți într-o relație. Sunt versată și experimentată la a fi a cincea roată la căruță. Eu sunt a Cincea Roată Dolly Alderton.

Mi-am petrecut întreaga adolescență pe lângă prietenele mele și iubiții lor. Zâmbindu-le în timp ce se hârjoneau pe canapea sau se prefăceau că joacă snake pe telefonul meu, dar de fapt se giugiuleau într-un colț al camerei. Zâmbesc și mă prefac în fața cuplurilor foarte bine, așa îmi petreceam majoritatea serilor din timpul săptămânii, în jurul unei mese, în cel de-al treilea deceniu al existenței mele. Îi urmăresc prefăcându-se că se ceartă în legătură cu al cui e rândul să bage sau să scoată vasele din mașina de spălat. Râd la poveștile lor lungi despre cum doarme celălalt. Păstrez tăcerea în timp ce discută plini de însuflețire detalii din viețile unora de care nu am auzit niciodată („PE BUNE?! Priya n-a reușit să cumpere gresia aia! Chiar nu-mi vine să CRED așa ceva. După tot efortul ăla! Doamne, îmi pare rău, explică-i lui Dolly cine e Priya și ce-i cu toată povestea aia cu renovarea apartamentului, de la început până la sfârșit.“) pentru a-mi dovedi că au o viață extrem de interesantă, în care nu sunt inclusă. Și tot timpul mă prefac că nu știu de ce sunt a cincea roată; de ce râd și ascult la nesfârșit. Dar, desigur, sunt conștientă de faptul că sunt doar un afrodiziac în jocul Fericirii lor Domestice. Știu că, atunci când o să plec, își vor smulge hainele unul de pe celălalt, încinși după

ce-au vorbit pe-ndelete despre vacanța lor în Filipine, mai ales că amândoi au spus într-un glas aceeași insulă când i-am întrebat care este regiunea lor preferată. Sunt doar un spectator fără tragere de inimă.

Dar, oricum, stau și urmăresc toate aceste spectacole pentru că alternativa – pierderea prietenelor mele – e inacceptabilă.

Iar când Farly și Scott nu-și făceau jocul cu mine, am descoperit, spre surprinderea mea, că eu și Scott ne înțelegem binișor. De fapt, mi-era necaz că nu-mi dădusem seama mai devreme de acest lucru pentru că m-aș fi bucurat de compania lui atunci când venea pe la noi când locuiam împreună cu Farly, în loc să mă încrunt la el. Era amuzant și inteligent. Citea presa și avea opinii proprii asupra lucrurilor. Scott s-a dovedit a fi un tip grozav și, retrospectiv, mi s-a părut foarte normal că Farly a ales să se căsătorească cu cineva atât de grozav. Fusesem foarte nedreaptă în privința lui.

Când nu o ajutam entuziasmată pe Farly să-și planifice nunta, depuneam un efort și mai mare în ceea ce îi privea pe prietenii lui. Ori de câte ori îi întâlnisem în trecut, mă dădusem într-un spectacol imens și penibil pentru a dovedi că sunt diferită de ei. M-am îmbătat criță la prânz într-o duminică acasă la noi și le-am ținut tuturor lecția cu „să mănânci carne este o crimă“ în timp ce serveau friptură de miel. La un moment dat, într-un pub, l-am acuzat pe unul dintre prietenii lui că este misogin pentru că a făcut un comentariu în legătură cu înălțimea mea. Dar după ce Farly și Scott s-au logodit, am încercat din răsputeri să mă relaxez, să fiu politicoasă și să încerc să-i cunosc cu adevărat. Ei erau, la urma urmei, oamenii cu care își petrecea cea mai mare parte a timpului acum. Trebuiau să fie măcar pe jumătate interesanți.

Și apoi, brusc, într-o vineri seară, în august, ne-am oprit cu toții din planurile pentru nuntă. Florence, sora de optsprezece ani a lui Farly, a fost diagnosticată cu leucemie. „Viața a fost pusă în așteptare“ era refrenul repetat de tatăl lor în lunile care au urmat. Viața a rămas în așteptare. Nunta a fost amânată cu un an. Florence era una dintre domnișoarele de onoare și au vrut să se asigure că este într-o stare suficient de bună la momentul respectiv. Îmi petrecusem luni întregi gândindu-mă obsesiv la nuntă, iar acum nu-mi mai păsa câtuși de puțin de ea.

La o lună după diagnostic, Farly a împlinit douăzeci și șapte de ani. Am vrut să sărbătorim împreună cu ea pentru a nu se mai gândi la boala lui Florence,

dar era stoarsă de vlagă, după ce își petrecuse în spital fiecare oră liberă. Nu voia să bea, nu voia să se afle într-un grup mare, nu voia să vorbească cu o mulțime de oameni despre cum se simțea. Familia ei nu putea să vină, fiind toți campați la spital. Așa că Scott a decis ca eu și AJ să mergem la noul lor apartament și el avea să pregătească cina pentru toți patru.

Prima zi de naștere pe care am sărbătorit-o cu Farly a fost la doisprezece ani. Suflase în mai multe lumânări alături de mine decât fără mine. Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri – Farly era o simplă prietenă lângă care stăteam la ora de matematică. Purta o rochie roz Miss Selfridge și am dansat Macarena în sala de recepții a bisericii din Bushey.

Dar acea zi de naștere nu semăna cu nicio altă zi de naștere pe care o sărbătoriserăm împreună. Farly era mai firavă ca niciodată, micuță și fragilă ca un pui de pasăre. N-au fost îmbrățișări furtunoase, nici băutură peste băutură. Am stat liniștiți, iar Scott a fost mai calm decât oricare dintre noi.

Se trezise devreme pentru a merge la pescărie, deoarece AJ și cu mine nu mai mâncam carne. A preparat cel mai frumos biban-de-mare, umplut cu fenicul și portocale, cu cartofi noi copți și a aranjat totul cu concentrarea unui concurent de la *MasterChef*. O săruta pe cap pe Farly de fiecare dată când trecea pe lângă ea. O ținea de mână pe sub masă. Am văzut în el bărbatul de care se îndrăgostise.

I-am trimis lui Scott un mesaj din bucătărie în care îl anunțam că am o tavă de brioșe aniversare ascunsă în spatele canapelei. Am așteptat-o pe Farly să meargă la baie și AJ a baricadat-o cu un scaun în timp ce eu am împrăștiat prăjiturelele la foc automat pe un platou și Scott a căutat o cutie cu chibrituri.

– CE SE ÎNTÂMPLĂ?! a țipat Farly.

– UN MINUT! am strigat în timp ce eu și Scott aprindeam lumânările.

I-am cântat „La mulți ani“ și i-am dat cadourile și felicitarea. A suflat în lumânări și a râs în timp ce am învăluit-o toți trei într-o mare îmbrățișare.

– De ce a durat atâta? ne-a întrebat. Le-ați copt în timp ce eram pe WC? Am stat acolo atât de mult, încât am început să-mi fac exercițiile pentru coapse.

– Ce exerciții pentru coapse? a întrebat-o AJ.

– Oh, niște fandări despre care tocmai am citit. A început să se lase în jos și să se ridice, o parte din vechea ei culoare revenindu-i în obraji. Încerc să le fac

în fiecare dimineață. Nu cred că funcționează. Picioarele mele încă arată ca niște hălci de jambon gigantice.

AJ a început să o imite, aplecându-se și ridicându-se rigid, fiind instruită de Farly ca într-un clip cu Rosemary Conley.

Scott s-a uitat la mine din cealaltă parte a camerei și mi-a surprins privirea. Mi-a zâmbit. „Mulțumesc", i-am citit pe buze. I-am zâmbit la rândul meu și mi-am dat seama brusc de întreaga lume ce se afla acum între noi. Dimensiunea invizibilă creată de istoria, dragostea și viitorul pe care le împărtășeam pentru acea singură ființă. Atunci am știut că totul se schimbase: tranziția avusese loc. Nu ne aleseserăm unul pe altul. Dar eram o familie.

Note:

42 În română: „Există o lumină care nu se stinge niciodată." (*N. trad.*)

43 În română: „Cerul mi-e martor cât de nefericit(ă) sunt acum." (*N. trad.*)

44 Referire la un personaj din cartea *The Other Wise Man*, scrisă de Henry van Dyke și publicată în 1895. (*N. trad.*)

Jurnalul întâlnirilor nereușite: o notă de plată de 300 de lire

Este decembrie 2013 și sunt la a treia întâlnire cu un antreprenor chipeș pe care l-am cunoscut pe Tinder. E primul tip bogat cu care am ieșit vreodată și nu mă împac deloc cu ideea ca el să cheltuie bani pe mine. Uneori, când ia nota, politicos, mă simt flatată – așa ar trebui să se desfășoare ritualul de curtare în cazul adulților. În alte momente, mă necăjește faptul că sunt previzibil de slabă în fața unui ins mai în vârstă, cu o mașină șmecheră și probleme cu băutura, care îmi cumpără șampanie. Acest lucru se manifestă în cele din urmă într-un acces de furie. Ne aflăm într-un restaurant din Mayfair, ales de el.

– Nu mă poți cumpăra! îi strig fără niciun motiv, încurajată de cele trei sticle de vin băute împreună. Nu sunt proprietatea ta – nu o să mă simt atât de vinovată, încât să mă îmbrac de zile mari ca să îmi cumperi tu homar! Îmi pot cumpăra și singură!

– Bine, dragă, cumpără-ți singură, bolborosește el.

– O s-o fac! țip eu. Și nici n-o să plătim nemțește – o să plătesc eu TOATĂ consumația.

Chelnerița își face apariția cu nota de plată de 300 de lire sterline.

Mă duc la toaletă pentru a-i trimite un mesaj colegei mele de apartament AJ, cerându-i să-mi împrumute 200 de lire sterline, pe care să mi le transfere imediat în contul meu.

Cronicile petrecerilor nereușite: casa mea din Camden, de Crăciun, 2014

Am insistat pentru o petrecere tematică „Rod Stewart“ de când ne-am mutat în casa din Camden, cu doi ani și jumătate în urmă. În mintea mea, Rod Stewart, în calitate de concept, creează o punte între foarte înzorzonatul Crăciun și nepăsătoarea *joie de vivre* a unei petreceri date acasă la douăzeci și ceva de ani.

Colegele mele de apartament, Belle și AJ, sunt de acord, cu reținere, ca tema băutei noastre de Crăciun să fie „Rod Stewart“, dar insistă că nu își asumă nicio responsabilitate în acest sens.

În perioada dinaintea petrecerii, am îmbătrânit prematur și m-am și falimentat cumpărând suvenire tematice „Rod Stewart“. Aveam pahare din plastic cu fața lui pe ele, scrumiere Rod Stewart, tarte personalizate cu fața lui Rod Stewart pe hârtie zaharată, un panou de carton decupat cu Rod Stewart în mărime naturală, plăcuță cu Rod Stewart care indică toaleta și un banner Rod Stewart cu *MERRY CHRISTMAS, BABY!* pe el. Sabrina, India, Farly, Lauren și Lacey apar devreme pentru a ajuta la împodobirea casei cu decorațiunile „Rod“ și toate sunt de acord cu Belle și AJ că a fost o completă risipă de bani.

– Dumnezeule, zic eu, fixând bannerul pe perete, în timp ce Sabrina îmi ține scaunul pe care m-am suit. Tocmai mi-am dat seama că posterele Faces pe care le-am comandat încă nu au ajuns. Crezi că se va supăra careva din cauza asta?

– Nu, suspină ea. Nimănui nu îi va păsa de nimic din toate astea, doar ție.

Primii oaspeți, ajunși la ora șapte, sunt noua mea prietenă americancă, fermecătoare, dar cam zgomotoasă, pe care am întâlnit-o doar o dată, și iubitul ei bărbos. E clar că au băut toată ziua. Și-au adus și cățelul Cavalier King Charles Spaniel, îmbrăcat într-un pulovăraș de Crăciun.

Ceilalți invitați încep să își facă apariția abia după ora nouă, așa că încercăm să ne punem la punct cu noutățile alături de primii doi oaspeți, dar, din păcate, iubitul adoarme pe canapea cu cățelul peste el, așa că e primul lucru pe care îl vede oricine intră în casă. Prietenii își fac apariția încet-încet, unul câte unul. Toată lumea e mai degrabă rezervată. Tipul continuă să doarmă cu câinele pe el, o priveliște oribilă încă de la începutul petrecerii. Un oaspete – un prieten al unui prieten, regizor de videoclipuri muzicale din elita cartierului Peckham – intră, aruncă o privire scenei, inventează o scuză, cum că are un alt eveniment la care trebuie să fie prezent și de care a uitat, și o întinde.

Pe la mijlocul serii, merg la baie să iau o pauză de la mulțimea formată din grupuri sociale complet disparate, care nu au nimic să-și spună unul altuia, cu melodia „You Wear It Well" pe fundal, pusă pe *repeat*, în timp ce lumea se plânge de playlistul „numai Rod". AJ și Belle sunt acolo – AJ stă pe WC, Belle pe marginea căzii. Vorbim despre cât de nasoală e petrecerea. Ne gândim la modalități prin care îi putem face pe invitați să plece și să terminăm odată cu petrecerea. AJ spune că are nevoie să se întindă zece minute pentru că e obosită și tristă. Se aude un ciocănit în ușa băii și intră fratele meu.

– Ce adunătură de ciudați, fetelor, zice el.

Când îmi fac reapariția jos, oaspeții s-au înmulțit. Surprind un tip foarte înalt, ras în cap, cu o geacă de piele, care-mi atacă frigiderul.

– Mmm… Bună. Tu cine ești? îl întreb.

– Mi s-a spus să vin aici, spune tipul cu un puternic accent românesc, sorbind dintr-o cutie de bere cu care s-a autoservit. Pentru livrare.

– Livrare?

– Da, spune el, uitându-se la mine conspirativ. Livrare.

– Bine, dacă nu te superi – îl îndrept spre ușă –, așteaptă puțin aici.

Trec pe lângă tipa din Statele Unite, care dansează domol cu cățelul ei cu vestă pe melodia „Sailing", în timp ce publicul o urmărește perplexă. Iubitul ei zace pe canapea de mai mult de trei ore.

– EI BINE, CRED CĂ DEALERUL CUIVA E AICI, anunț eu pe un ton enervant mulțimea. Nu vreau să vă stric distracția – și nu vă învinovățesc pentru că vreți să vă afumați la petrecerea asta groaznică –, dar puteți, vă rog, să le cereți dealerilor voștri să aștepte afară sau măcar pe hol?

Petrecerea se încheie la scurt timp după miezul nopții.

În dimineața următoare, la cafea, eu și Belle facem o investigație în genul Chilcot Inquiry[45] cu privire la dezastrul care a ieșit.

Sugerez că pregătirea tematicii a generat așteptări prea mari.

– Ai făcut un Rod doar pentru tine, zice ea, cu un aer înțelept.

Păstrăm cartonul cu Rod Stewart în sufragerie pentru o vreme. Drept aducere aminte a faptului că e o prostie să încerci să te depășești pe tine însuți în această viață. Când și când, îl împodobim tematic – îi punem un sutien roz în timpul scandalului cu lordul Sewel și prostituatele, o pălărie de spiriduș de Sfântul Patrick. Când, opt luni mai târziu, trebuie să ne mutăm și ne facem bagajele, strângem absolut tot, cu excepția cartonului cu Rod Stewart, care e lăsat în mijlocul sufrageriei, ca un blestem al petrecerilor nasoale lăsat moștenire viitorilor chiriași.

Note:

45 Anchetă din 2009 care viza amestecul Marii Britanii în Războiul din Irak. (*N. trad.*)

Rețetă: date afară din clubul Sandwich

(pentru 2 porții)

Un fel de mâncare pe care îl savuram de obicei cu AJ, în timp ce stăteam pe blatul din bucătărie, bălăngănindu-ne picioarele, vociferând despre namila aia bătută în cap care ne-a spus că am băut prea mult ca să ne mai lase în club și că „suntem o dezamăgire pentru restul grupului".

- 2 ouă
- 4 felii de pâine (preferabil cu maia, dar este bună și cea albă de la Hovis)
- maioneză
- muștar de Dijon
- crușățea (opțional)
- ulei de măsline și unt, pentru prăjit
- sare și piper negru, pentru asezonare

Prăjiți ouăle în ulei de măsline și o bucățică de unt într-o tigaie bine încinsă. Puneți o lingură, două de ulei peste ouă pentru a găti gălbenușul.

Prăjiți pâinea.

Pentru fiecare sendviș, ungeți cu maioneză o felie și cu muștar cealaltă felie.

Umpleți fiecare sendviș cu un ou prăjit și o mână de crușățea. Condimentați cu sare și piper.

Mâncați-l din aproximativ cinci mușcături mari, neatente. Murdăriți-vă de muștar pe față.

Puneți tot alcoolul rămas prin casă în două recipiente curate (noi, de obicei, îl puneam în vechea sticlă de Toffee Vodka pe care Farly a primit-o de Crăciun

în 2009 și care își făcea veacul în spatele congelatorului).

Puneți o înregistrare cu Marvin Gaye.

Jurnalul întâlnirilor nereușite: un giugiulit, cu mintea limpede, la jumătatea dimineții

Primăvara anului 2014. Mă trezește alarma într-o sâmbătă la nouă a.m., după doar cinci ore de somn. Mă întâmpină un mesaj pe WhatsApp de la fermecătorul american Martin: „Păpușă, mai e valabilă întâlnirea la o cafea?“ Îmi simt capul întors pe dos ca un ciorap murdar, dar îi spun că voi fi acolo. Ne-am cunoscut pe Tinder în urmă cu trei zile și a fost un flux continuu de „Pe bune?! Ăsta e albumul meu preferat de la Springsteen“, „Și eu cred în reîncarnare“, „Da, poate că suntem toți niște hoinari prin lume“ și așa mai departe. În acest moment, când îmi caut prin cameră genele false de noaptea trecută și le lipesc la loc, sunt convinsă că, până la sfârșitul săptămânii, va fi iubitul meu și luna viitoare mă voi muta în Seattle cu el. Pentru că aceasta este singura soluție logică în capul unei femei singure, mahmure, căreia îi crapă obrazul de rușine că a căzut din autobuz cu o seară înainte – căsătoria și emigrarea.

Ținuta câștigătoare: un pulover Aran atât de mare, încât atârnă ca o rochie, pantaloni foarte scurți din denim, din cauză că toți blugii mei sunt murdari, o pereche de dresuri cu găuri și tenișI albi.

– Nu-ți iei nicio haină pe tine? orăcăie mahmură AJ, în timp ce trec pe lângă ea în grabă pe scări.

– N-am nevoie, zic eu relaxată.

– Apropo, duhnești a Baileys, strigă ea în timp ce închid ușa după mine.

Martin stă la barul de la Caravan King's Cross. Slavă Domnului, arată exact ca în fotografiile de pe contul lui. Scrie ceva într-o agendă, ceea ce cred că adaugă o notă de teatralitate întregului său repertoriu de suflet nomad pierdut, promovat cu contul lui excentric de Instagram, pe care l-am urmărit cu aviditate.

– Ce scrii? îl întreb peste umăr.

Se întoarce, se uită la mine și zâmbește.

– Nu-i treaba ta, îmi răspunde și mă sărută pe ambii obraji.

Deja flirtăm la greu, și nu am băut nici măcar o cafea, să nu mai vorbim de șase beri. Probabil fiindcă e american, mă gândesc eu.

Martin îmi spune povestea vieții sale: ilustrator din Seattle, se apropie de patruzeci de ani, a câștigat o groază de bani de pe urma unui job important și a decis să-i folosească pentru a călători în lume timp de un an și pentru a scrie o carte. Face „turism pe Tinder" ca să cunoască lume nouă. Este în Anglia de o lună; vrea să mai stea câteva săptămâni în Londra, după care să-și reia călătoriile.

(*Digresiune: am observat că a fost foarte vag atunci când l-am întrebat despre ce era cartea sa, spunând doar că este de non-ficțiune. Pe lângă asta, l-am surprins notând câte ceva în timp ce vorbeam. Și-a luat agenda cu el la toaletă și nu s-a întors prea curând. Am conchis fie că: A) intestinele lui aveau o reacție proastă la cofeină și a vrut să petreacă ceva timp pe WC, relaxându-se și gândindu-se la ale lui; B) era pur și simplu un tip foarte discret și a simțit că sunt o băgăcioasă mahmură, fără nicio limită, care ar fi fost în stare să-i citească din agendă în timp ce el era la toaletă; C) scria ceva jenant, precum lista de lucruri pe care dorea ca Universul să i le trimită sau lista persoanelor cu care se culcase, și nu voia ca eu să văd așa ceva; fie că D) scria o carte despre toate femeile cu care s-a întâlnit în Anglia, și eu eram următoarea la rând. Am crezut întotdeauna că este mai degrabă varianta D și încă aștept să văd pe rafturile de la Waterstones o carte intitulată* Femei promiscue de pe minunatul tărâm verde. Timpul pe care l-am petrecut cu niște englezoaice*, având un paragraf rușinos despre mine în ea.*)

După ce ne terminăm cafeaua, ne așezăm pe o bancă în fața cafenelei, uitându-ne la fântânile arteziene, ale căror jeturi de apă țâșnesc ritmic, pornografic, iar el îl citează pe Hemingway, ceea ce cred că e puțin cam exagerat, dar mă bucur de tonul fantezist al întâlnirii, așa că îi cânt în strună. Scoate o altă agendă, pe care a ilustrat-o cu hărți ale fiecărei țări vizitate până acum, traseul lui fiind reprezentat prin urme de pași ultradelicați. Îl întreb dacă are o fată în fiecare port. El râde și spune „ceva de genul acesta", cu accentul său enervant și minunat.

Mă ia de mână și coborâm treptele din fața facultății de artă Central Saint Martins către canal. Ne plimbăm puțin până când ajungem sub cel mai apropiat pod, apoi își descheie nasturii de la haină, mă trage lângă el și mă

înfășoară în haina lui. Mă sărută pe cap, pe obraji, pe gât și pe buze. Ne sărutăm vreo jumătate de oră.

Este unsprezece a.m.

Ne despărțim la unsprezece treizeci și ne mulțumim unul altuia pentru acea dimineață minunată. La ora douăsprezece și treizeci de minute sunt înapoi în pat și dorm toată după-amiaza. Mă trezesc la patru, convinsă că totul a fost doar un vis.

Previzibil, după cafeaua noastră matinală, Martin se face nevăzut și când, în cele din urmă, îmi răspunde, nu zice nici da, nici ba la întrebarea dacă ne mai întâlnim. O săptămână mai târziu, după ce îmi fac plinul cu prosecco într-o vineri seara și încurajată de prietene, îi trimit lui Martin un mesaj pe WhatsApp plin de greșeli de ortografie întrebându-l dacă „pot să fiu sinceră" și sugerându-i să ne îmbarcăm într-o „relație platonică, dar sexuală" cât timp este în Londra. Îi sugerez că aș putea fi „fata din portul Londrei". Îi spun că asta este „ceea ce ar face Hemingway".

Martin nu-mi mai scrie niciodată.

Tot ce știam despre dragoste la douăzeci și cinci de ani

Bărbații iubesc femeile care nu le pun totul pe tavă. Lasă-i să aștepte, întâlnește-te cu ei de cinci ori înainte să faceți sex, în orice caz de cel puțin trei ori. Așa te asiguri că rămân interesați.

E neplăcut, dar iubiții celor mai bune prietene ale tale vor fi prin preajmă. Cei mai mulți dintre ei nu vor fi exact cei pe care ți i-ai imaginat că se vor cupla cu cele mai bune prietene ale tale.

Poți cumpăra la prețuri mici și în cantități mari portjartiere și dresuri de pe eBay.

Întâlnirile online sunt pentru ratate, și eu mă număr printre ele. Fii din cale-afară de suspicioasă față de cei care plătesc pentru a avea un profil de toată jena pe un site de anunțuri matrimoniale.

Uită ce am spus mai devreme despre utilizarea cremei depilatoare atunci când ai parte de întâlniri amoroase. Dacă te epilezi total, îți dezamăgești suratele. Trebuie să ne impunem punctul de vedere împotriva controlului patriarhal asupra anatomiei feminine.

Nu transforma niciodată un album bun ca *Blood on the Tracks*[46] în „albumul nostru", al tău și al iubitului, pentru că nu-l vei mai putea asculta ani întregi după ce vă veți despărți. Nu face greșeala asta la douăzeci și unu de ani.

Dacă un bărbat te iubește pentru că ești subțirică, atunci nu e bărbat.

Dacă vrei să te desparți de cineva, dar îți stau în cale aspecte practice, iată un test: imaginează-ți că poți să intri într-o anumită cameră și să apeși un buton roșu mare care vă va încheia relația cât ai zice pește. Fără discuții de despărțire, fără lacrimi, fără a-ți lua lucrurile de la el. Ai face-o? Dacă răspunsul este da, atunci chiar trebuie să vă despărțiți.

Dacă un bărbat a fost mereu singur până la patruzeci și cinci de ani, există un motiv pentru asta. Nu pierde timpul să afli care este.

Cel mai nasol sentiment din lume este să fii părăsită din cauză că și-a pierdut interesul.

Vino întotdeauna cu un bărbat la tine acasă, așa îl poți păcăli să stea la micul dejun și să se îndrăgostească de tine.

Sexul ocazional este rareori bun.

Orgasmele simulate te vor face să te simți groaznic și vinovată și sunt nedrepte față de tipul cu care ești. Apelează la ele rar.

Unele femei au noroc, alte femei nu. Sunt băieți buni și băieți răi. Ține de noroc cu cine ajungi să fii și cum te tratează.

Prietenele tale cele mai bune te vor abandona pentru bărbați. Va fi un rămas-bun lung și anevoios, dar împacă-te cu ideea și fă-ți prietene noi.

În nopțile lungi și singuratice, când fricile îi dau târcoale creierului ca gândacii și nu reușești să adormi, visează la momentele în care ai fost iubită – *într-o altă viață, una de zbucium și sânge*[47]. Amintește-ți cum te-ai simțit când te-ai refugiat în brațele cuiva. Sper că o să te poți bucura de asta din nou.

Note:

46 Cel de-al cincisprezecelea album de studio al lui Bob Dylan. (*N. trad.*)

47 În engleză: *In another lifetime, one of toil and blood.* Vers din cântecul „Shelter from the Storm", aparținându-i lui Bob Dylan. (*N. trad.*)

Motive pentru a avea un iubit și motive pentru a nu avea un iubit

Motive pentru a avea un iubit

- Mai multe șanse să ai parte de un tort cum se cuvine de ziua ta
- Acces la Sky TV?
- Ceva despre care să vorbești
- Cineva pe care să-l iei peste picior
- După-amiezile de duminică
- Mai multă compasiune când faci ceva cu adevărat greșit la job
- Cineva care să-ți pipăie fundul în timp ce stai la coadă pentru popcorn
- Sărbătorile pentru persoanele singure sunt foarte scumpe
- Și este imposibil să te dai singură cu cremă de protecție solară pe spate
- Uneori nu poți să dai gata o pizza mare de una singură
- Te simți bine să faci un sendviș pentru altcineva în afară de tine
- Ar putea să aibă mașină
- E bine să te gândești la altcineva decât la tine însăți
- Partide regulate și normale de sex
- Un pat mai cald
- Toate celelalte tipe au câte unul
- Dacă ai unul, lumea va crede că ești demnă de iubire
- Dacă nu ai unul, lumea va crede că ești superficială și că ai o problemă
- Ușurarea de a nu fi nevoită să flirtezi

- Teama de a muri singură, de neant etc.

Motive pentru a nu avea un iubit

- Toată lumea în afară de tine te enervează
- „Discuțiile“
- Sunt șanse să nu-i placă Morrissey
- Cu siguranță nu-i va plăcea Joni Mitchell
- Îți va scoate ochii când vei exagera poveștile
- Mergi la aniversări de naștere ale prietenilor lui cu băute plictisitoare în Finsbury Park
- Ți se spune ce ai făcut noaptea trecută, când te-ai îmbătat
- Împarți budinca
- Ești nevoită să mergi la meciuri pe stadion sau să le urmărești la televizor
- Trebuie să-ți petreci timpul cu iubitele prietenilor lui și să vorbiți despre *The Voice*
- Te fâțâi cât e ziulica de lungă între casa lui și casa ta cu chiloții în geantă
- Trebuie să fii sinceră cu privire la sentimentele tale
- Trebuie să-ți ții camera cu adevărat curată și ordonată
- Nu mai citești la fel de mult
- Ești nevoită să-ți ții telefonul complet încărcat tot timpul, ca să știe că n-ai murit
- Probabil că vei duce dorul flirtului
- Păr peste tot prin baie

Tottenham Court Road și comandatul de rahaturi de pe Amazon

La douăzeci și unu de ani, la sfârșitul ultimei mele veri petrecute la Festivalul din Edinburgh înainte să trebuiască să mă întorc acasă, să-mi găsesc un loc de muncă și să-mi încep viața de adult, am ieșit să sărbătoresc cea de-a treizecea aniversare a prietenei mele Hannah. Îmi regizase un spectacol de scheciuri pe care-l promovasem împărțind pliante, iar eu și doi actori am dus-o la un restaurant de fițe. Câteva ore înainte, se agitase vag cu privire la faptul că ura să împlinească treizeci de ani, dar presupuseserăm că exagera în scopuri comice.

La jumătatea cinei, și-a lăsat jos tacâmurile și a început să plângă.

– Dumnezeule, Hannah, tu chiar ești supărată? am întrebat-o, regretând instantaneu că-i dădusem felicitarea cu „La mulți ani, bunicuțo".

– Îmbătrânesc, ne-a mărturisit ea. O simt. O simt în tot corpul; deja încetinește. Și va deveni din ce în ce mai lent.

– Ești încă foarte tânără! i-a spus Margaret, care era cu câțiva ani mai mare decât ea, dar Hannah a continuat să plângă, respirând greu și cu lacrimile curgându-i șiroaie în farfurie. Vrei să plecăm? a întrebat-o, mângâind-o pe spate.

Hannah a încuviințat din cap.

În timp ce mergeam pe Princes Street, vorbind vrute și nevrute, chitite să păstrăm discuția relaxată și să o distragem pe Hannah de la gândurile negre, s-a oprit în mijlocul drumului și și-a luat capul în mâini. Suspinele i s-au transformat în hohote.

– Asta-i tot? ne-a întrebat ea, urlând în noaptea întunecată. Despre asta-i viața?

– La ce anume se reduce viața? a întrebat-o Margaret cu blândețe și a cuprins-o pe după umeri.

– Futu-i… Tottenham Court Road și comandatul de rahaturi de pe Amazon, a răspuns ea.

Ani la rând, acele cuvinte mi-au rămas pe creier ca un post-it pe care nu mai poți să-l dezlipești. Stăteau acolo agățate ca o conversație șoptită pe care ai auzit-o pe furiș între părinții tăi, pe care nu ai înțeles-o, dar despre care știai că e foarte importantă. M-am întrebat întotdeauna de ce anume două lucruri – Tottenham Court Road și Amazon – puteau provoca atâta durere.

– Vei înțelege când nu vei mai avea douăzeci și unu de ani, mi-a spus Hannah când am întrebat-o.

Sensul și subtextul acelor cuvinte mi s-au revelat în cele din urmă, în anul în care am împlinit douăzeci și cinci de ani. Când începi să te întrebi dacă viața se reduce într-adevăr doar la a aștepta autobuzul în stația Tottenham Court Road și la a comanda de pe Amazon cărți pe care nu le vei citi niciodată, pe scurt, ai o criză existențială. Conștientizezi platitudinea vieții. Înțelegi în cele din urmă cât de fără rost e totul. Părăsești tărâmul de basm al lui „când o să fiu mare“ și te adaptezi la realitatea faptului că ești deja mare; se întâmplă aici și acum. Și nu este așa cum ai crezut c-o să fie. Nu ești cine credeai că vei fi.

Dacă vei lăsa astfel de întrebări să sape adânc în tine, îți va fi dificil să iei în serios funcționalitățile de zi cu zi ale vieții. În cel de-al douăzeci și cincilea an de viață a fost ca și cum aș fi creat niște tranșee ale propriilor gânduri și întrebări fără răspuns, iar din întuneric ridicam privirea, uitându-mă cum celorlalți le păsa de lucruri de care îmi păsase și mie în trecut: tunsori, presă, party-uri, masa de seară, reducerile din ianuarie de pe Tottenham Court Road, ofertele de pe Amazon – și nu reușeam să-mi imaginez cum ar fi să ies din tranșee și să mă las din nou absorbită în oricare dintre aceste lucruri.

Am renunțat pentru o vreme la băutură ca să încerc să-mi recapăt starea de spirit, dar asta m-a făcut să mă frământ și mai mult. Am încercat întâlnirile pe Tinder, dar mai ales întâlnirile platonice mă demoralizau și mai mult și mă făceau să mă simt goală pe dinăuntru. Dragostea înfocată și capacitatea de concentrare din trecut începuseră să pălească. Colegele de apartament, AJ și Belle, mă găseau deseori plângând în camera mea, încă înfășurată într-un prosop după un duș pe care îl făcusem cu trei ore înainte. Îmi dădeam seama că mi-era imposibil să descriu în cuvinte cum mă simțeam. Îmi petreceam perioade imense de timp de una singură. Corpul îmi era cuprins de un vâjâit de apatie, plictiseală și neliniște, deopotrivă imperceptibil și perturbator, ca al mașinii de spălat a cărei cuvă se învârte la nesfârșit. Toate acestea au cunoscut

un crescendo la începutul verii, când Dilly mi-a spus că e de părere că ar trebui să renunț la job pentru a fi scriitoare cu normă întreagă, iar eu nu aveam niciun plan de a face bani și nu știam nici încotro să mă îndrept în continuare. AJ a anunțat și ea că se mută cu iubitul ei, la mai puțin de un an după Farly. Eram deprimată, fără un loc de muncă și fără o colegă de apartament.

Răspunsul a fost, bineînțeles, răspunsul clasic pentru o tipă de douăzeci și ceva de ani, singură și predispusă la melodramă: mutatul într-un alt oraș. Dintotdeauna am adorat New Yorkul și am mers adesea să o vizitez pe Alex, care mi-a rămas prietenă apropiată chiar și după ce fratele ei Harry a încheiat relația noastră cu ani în urmă. Când s-a logodit și mi-a cerut să-i fiu domnișoară de onoare în vara vrajbei mele, fusesem luată pe nepregătite. Ea și logodnicul ei au spus că eu și Farly putem să stăm în apartamentul lor din Lower East Side gratuit în timp ce ei sunt în luna de miere. Ne-am rezervat biletele de avion, un hotel pentru ziua nunții și un sejur de o zi în munții Catskill pentru la sfârșitul celor două săptămâni de stat acolo. Incredibil, dar avea să fie prima mea vacanță împreună cu Farly în străinătate. Și era o bună ocazie să merg în recunoaștere pentru a-mi găsi posibila nouă casă: să văd cum se prezentau viața de zi cu zi și locuitorii și dacă mă încadram în peisaj.

Dar cu o săptămână înainte de plecarea noastră, Florence a fost diagnosticată cu leucemie. Foarte de înțeles, Farly a simțit că trebuie să rămână acasă pentru a-și susține sora și familia. Am întrebat-o dacă are nevoie și de mine acolo, dar mi-a spus să merg singură la New York și să am parte de o pauză foarte necesară.

În primele două zile la New York, am fost prinsă într-un uragan festiv de îndatoriri de domnișoară de onoare. Trupele britanice ale lui Alex aterizaseră în oraș cu scopul de a participa la nuntă și zilele de dinaintea evenimentului ni le-am petrecut cu aranjamente florale, așezat de scaune, luat lucruri de la curățătorie și schimbat de noutăți cu vechi și dragi cunoștințe. Mi-a fost teribil de dor de Farly, dar tânjeam și după intensa, proaspăta și minunata atmosferă a distracției.

În ziua nunții, am purtat o rochie neagră cu bretele, cu o despicătură până sus pe coapse (Alex m-a încurajat s-o fac – știa că îmi trebuie o poveste de dragoste de vacanță; iar eu știam că o să-l văd pe Harry pentru prima dată după mulți ani), și am recitat poemul „The Amorous Shepherd“ în depozitul

din Brooklyn unde s-au căsătorit. La versurile „Nu regret nimic din ceea ce am fost înainte pentru că încă mai sunt acel om,/Regret doar că nu te-am iubit“, nu m-am putut abține să nu plâng. M-au făcut să plâng dragostea dintre Alex și soțul ei și hăul singurătății mele din ultimul an, pe care abia atunci l-am conștientizat.

Am fost una dintre cele două tipe necuplate de la nuntă și m-am considerat norocoasă că am fost așezată alături de singurul invitat necuplat: un galez bine făcut, inginer de poduri.

– Un poem bun, mi-a spus el cu accentul său sexy, tărăgănat și cadențat. Lacrimile au adăugat o notă simpatică.

– N-au fost premeditate! am spus eu.

– Dar rochia sigur a fost, a zis el, zâmbind.

Am băut Negroni după Negroni, am mâncat pui prăjit, macaroane cu brânză și am flirtat într-un mod care este acceptabil numai atunci când sunteți singurele două persoane necuplate de la o nuntă. Am trecut în revistă toate podurile noastre preferate din Marea Britanie. I-am dat să mănânce budincă folosindu-mă de furculița mea. M-a încurajat zgomotos când m-am ridicat să-mi țin discursul și mi-a făcut cu ochiul când i-am surprins privirea la jumătatea discursului. Se comporta ca și cum ar fi fost iubitul meu de mulți ani. Intimitatea dintre noi s-a intensificat cu entuziasmul cu care apeși pedala de accelerație până la podea (într-un mod care este acceptabil numai atunci când sunteți singurele două persoane necuplate de la o nuntă).

Chiar înainte de primul dans, galezul meu s-a făcut nevăzut pentru a răspunde la un apel telefonic, afară. Alex, cu coroana ei de trandafiri și rochia lungă și albă, cu mâneci de chimono, care o făcea să arate ca o domniță prerafaelită în mătăsuri, și-a condus soțul pe ringul de dans. A urmat, acompaniată de murmurul celor care fredonau, unduirea celei mai romantice melodii auzite de mine vreodată – „Sea Of Love“ de Phil Phillips. A fost un dans lent perfect, siropos, ca la carte.

La refren, toți ceilalți invitați li s-au alăturat; zeci de cupluri, inclusiv Harry și noua lui iubită, s-au legănat și au zâmbit pe minunat de sentimentalul cântec. M-am instalat într-un colț și am privit. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi ca persoana cu care te culci să te facă să te simți în siguranță – o noțiune care-mi era foarte străină. M-am uitat la micile goluri dintre trupurile lor și m-am

întrebat ce lucruri le umpleau; poveștile pe care le scriseseră împreună; amintirile, felul de a vorbi, de a se comporta; speranțele și visurile pe care le-au discutat la un pahar de vin târziu în noapte, pe canapea. M-am întrebat dacă voi avea și eu vreodată parte de toate astea alături de cineva sau dacă măcar am fost construită să plutesc pe o mare de iubire. Dacă mi-am dorit vreodată asta. Am simțit cum cineva mă bate ușor pe umăr. Am ridicat privirea și am văzut-o pe Octavia, o altă domnișoară de onoare. A zâmbit și mi-a întins mâna. M-a condus pe ringul de dans și m-a ținut în brațe până la sfârșitul cântecului.

După aceea, m-am pus și mai abitir pe cocktailuri Negroni. Când am ieșit afară la o țigară și am dat peste galezul meu, Campari mi-a dat suficient curaj ca să-l împing în peretele de cărămidă și să-l sărut.

– Nu pot face asta, a spus, trăgându-se deoparte.

– De ce nu?

– Nu contează, a șoptit. Pur și simplu nu pot.

– Nu, am bolborosit eu. Asta… asta nu e voie să se întâmple. Sunt în New York, sunt în vacanță, sunt o domnișoară de onoare deprimată, într-o rochie de curviștină, modificată pe bani grei ca să aibă șlițul și mai lung. Tu ești aventura mea de-o vacanță, OK? Treaba e stabilită.

– Nu pot. Mi-ar plăcea, dar nu pot.

– Păi, și atunci ce a fost cu toate… Am mimat momentul cu budinca. Și cu… Am făcut cu ochiul exagerat și teatral.

– A fost doar… un flirt, a încercat să se scuze timid.

– Ei bine, a fost o pierdere de timp totală. Știi că am stat lângă o actriță cu adevărat interesantă și foarte inteligentă? Mi-ar fi plăcut să fi avut o conversație cu ea. Părea fascinantă. Cred că i-am spus cu totul trei cuvinte toată seara. Eram prea ocupată să mă joc de-a iubita cu tine.

– Ei bine, îmi pare rău că am fost așa o pierdere de timp! a pufnit și s-a întors la petrecere.

*

A doua zi, m-am dus la apartamentul din Chinatown al lui Alex și al soțului ei, să le urez drum bun în luna de miere și să ținem un toast pe acoperiș pentru proaspăta lor căsnicie. Am schimbat bârfe despre cele petrecute la nuntă și mi-au explicat semnalele contradictorii ale galezului (avea iubită – bineînțeles că avea).

Alex mi-a făcut turul apartamentului și mi-a dat cheile.

– Te descurci? m-a întrebat.

– O să fiu în regulă, i-am răspuns.

– Ai numărul Octaviei? E în oraș până la sfârșitul lunii, așa că nu ești singură.

– O să fiu în regulă – îmi va face bine să petrec ceva timp cu mine însămi. Să cunosc mai bine New Yorkul. Va fi o aventură pe cinste.

– Să ne suni dacă ai nevoie de ceva, mi-a spus îmbrățișându-mă.

– Cu siguranță n-o s-o fac. Mergeți în Mexic, înotați goi pușcă în mare, beți tequila și trageți-v-o până uitați de voi, le-am spus.

În dimineața următoare, după ce m-am trezit, le-am dat de mâncare celor două pisici negre, am udat plantele conform instrucțiunilor primite și m-am așezat cu un carnețel în față pentru a-mi planifica timpul și toate lucrurile pe care urma să le văd și să le fac.

Dar aveam o mare problemă: o revistă întârzia cu plata pentru două articole, aproape 1000 de lire sterline, bani pe care îi calculasem ca fiind mai mult decât suficienți pentru cheltuiala din New York. Aveam 34 de lire în cont și unsprezece zile rămase de stat în New York. Nu era ceva neobișnuit pentru un jurnalist freelancer – de multe ori insistam pe lângă departamentele de contabilitate pentru plăți la trei luni după ce un articol fusese publicat și factura trimisă. Dar n-avusesem niciodată o atât de urgentă nevoie de bani. Mi-am sunat editorul; editorul mi-a făcut legătura la contabilitate; de acolo m-au transferat de la o persoană la alta, încercând să-și dea seama de motivul întârzierii plății. Am stat așezată pe patul lui Alex cu telefonul dat pe speaker vreo oră, ascultând melodiile de fond ale apelului în așteptare, iar faptul că sunasem la mare distanță îmi umfla factura minut după minut. În cele din urmă, mi s-a spus că voi fi plătită „în curând".

Fără bani și fără prieteni, a devenit rapid evident că New Yorkul era foarte diferit față de toate celelalte ocazii în care fusesem acolo în vacanță să o vizitez pe Alex. Nu e un loc potrivit pentru cineva lefter. Spre deosebire de Londra, toate muzeele și galeriile percep o taxă generală de intrare, majoritatea de 25 de dolari, care mi-ar fi secătuit fondurile rămase. Se întâmpla și la mijlocul lunii august, pe o canicula insuportabilă, ceea ce însemna că nu puteam să mă plimb sau să stau în parc decât între anumite ore. Orașul pe care îl iubisem dintotdeauna, unde fusesem mereu bine-venită, părea că își dorește cu tot

dinadinsul să plec. Când mergeam pe Fifth Avenue, mă uitam în sus la zgârie-nori, care se ridicau deasupra mea ca niște monștri înspăimântători și-mi lăsau impresia că încearcă să mă alunge spre aeroportul JFK.

Am început să bag de seamă toate fleacurile pe care le uram la New York, care nu mă deranjaseră până în acel moment. Ca de exemplu, cât de ineficient și de încurcat este metroul. Spre deosebire de metroul londonez, cu numeroasele sale linii colorate și uneori regale (Jubilee, Victoria, Piccadilly), liniile americane au cele mai imposibil de distins și cele mai banale nume din câte pot exista (A, B, C, 1, 2, 3 etc.). Și B poate suna cu ușurință ca D și 1 poate fi la fel de bine 3. Este imposibil să reții ce literă sau număr trebuie să iei fără să îți notezi. În multe stații, trenurile vin doar la intervale de zece minute, așa că, dacă schimbi de trei ori linia și nu te-ai sincronizat, asta ar putea însemna o jumătate de oră în plus de așteptat în zăpușeala peroanelor încinse. Ca acest proces să fie încă și mai enervant, majoritatea stațiilor nu au panouri electronice care să te anunțe când ajunge următorul tren.

Apoi mai erau și toți acei newyorkezi care cred că li se cuvine orice, gălăgioși și agresivi, din supermarket, din cafenele și de la cozi, și care sar cu gura pe tine. Ori sunt incredibil de nesimțiți, ori încearcă să-ți ofere „experiența autentică și deplină a New Yorkului". Poate că atunci când mă simțeam în siguranță și eram fericită, situația mi se părea amuzantă. Dar acum, fiind atât de singură, uram să se țipe la mine. „HEI, CUCOANĂ, DĂ-TE NAIBII DIN DRUM!" a strigat la mine un chelner în timp ce stăteam la tejghea la Katz's Deli ca să comand o chiflă.

De asemenea, am constatat și că luam o mulțime de ghionți în New York. Ambiția colectivă a locului nu mi s-a părut niciodată atât de copleșitoare. Fiecare era absorbit de o misiune personală, nimeni nu se uita la nimeni. Mergeau ca teleghidați, balansându-și brațele ca și cum ar fi mărșăluit, zbierând în hands-free-uri. Chiar și poveștile lor de dragoste erau ambițioase. Mi-am petrecut o după-amiază întreagă ascultând două prietene într-o cafenea trăncănind despre modul în care urmau să se întâlnească cu niște tipi și totul suna ca o operațiune militară – numai date, numere, algebră și reguli.

Și, Dumnezeule mare, regulile. Nu băgasem niciodată de seamă cât de obsedați sunt toți în privința regulilor. Am fost certată că am mirosit o portocală într-un supermarket înainte de a o cumpăra. Am fost certată când

am vizitat Apthorp (complexul de apartamente îndrăgit al Norei Ephron, despre care a scris un eseu) pentru că m-am apropiat prea mult de fântâna decorativă din curte. N-aș fi știut niciodată că în mine zace o ființă extrem de anarhică dacă n-ar fi scos-o la lumină spartanii din New York.

Apoi mai erau și hipsterii lipsiți de umor. Cei care îți serveau cafea bună sau lucrau în magazine mișto; care, când auzeau o glumă, în loc să râdă, spuneau pe un ton sec, arborând o mină impasibilă: „Este cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit în întreaga mea viață.“ Care te măsurau cu privirea suficient timp cât să nu te mai simți în apele tale. Exact atitudinea unei pițipoance de Hackney; nici urmă de conștiință de sine, umor sau cinism. Hipsterii newyorkezi sub treizeci de ani sunt unii dintre cei mai reci și mai neplăcuți oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

La o săptămână de la începutul marii mele aventuri newyorkeze, mi-am dat seama că în orice loc domnesc amintirile și relațiile; că peisajul este doar o oglindire a unor stări de spirit. Simțeam un gol în suflet și eram mai obosită și mai tristă decât fusesem acasă. Fantasma mutatului a pălit zi după zi. Am avut parșiva revelație că „Tottenham Court Road și Amazon“ se vor ține după mine ca scaiul oriunde m-aș duce – eram la fel de neîmplinită în vacanță cum fusesem acasă. Când am rezervat biletele de avion, am crezut că va fi o călătorie pe care o aveam în minte, însă nu a fost așa. Scena exterioară se schimbase, dar înăuntru mă simțeam la fel: eram neliniștită, fără stare și mă uram.

Într-o seară, pe când stăteam pe canapeaua lui Alex, dând gata o sticlă de prosecco rămasă de la nuntă, din care mi se dăduse voie să mă servesc, mi-am omorât timpul încercând „turismul Tinder“ în speranța c-o să întâlnesc oameni noi. M-am arătat interesată de aproape toți. Am trimis un mesaj vag, vesel tuturor potențialilor parteneri, descriindu-mă ca pe o „vizitatoare din Londra“ în căutarea unor newyorkezi „cu care să se simtă bine“. Am deschis o a doua sticlă de prosecco la miezul nopții, exact la timp pentru a primi un apel video de la AJ și India.

– Heeeeeeeei! au strigat la unison din jurul mesei de bucătărie.

– Bună, fetelor! am spus. Sunteți pilite?

– Da! a urlat India. Tocmai am fost la Nisa Local și am cumpărat trei sticle de vin.

– Bun. Și eu sunt mangă.

– Cu cine ești? a întrebat AJ, binoclându-se în camera web.

M-am gândit să le spun cât de nașpa mă simțeam, dar n-am vrut să-și facă griji pentru mine. Și mai important de-atât, mândria nu mi-a permis să fac asta. Lăsasem pe toate canalele de socializare foarte convingătoarea impresie că aveam parte de călătoria vieții.

– Cu nimeni, am răspuns. Petrec ceva timp cu mine însămi astă-seară.

Am trăncănit vreo cincisprezece minute și m-am bucurat să le văd fețele familiare și să aud toate detaliile despre ceea ce făcuseră de când plecasem.

– Ești în regulă? m-a întrebat AJ când am spus la revedere. Pari cam amărâtă.

– Sunt bine, am spus. Mi-e dor de voi.

– Și nouă ne e dor de tine! a spus ea.

Mi-au trimis amândouă pupici și apoi am rămas singură din nou.

La jumătatea celei de-a doua sticle de prosecco, am primit un răspuns de la unul dintre potențialii parteneri de pe Tinder, Jean, un broker francez în vârstă de treizeci și doi de ani, care mă întreba dacă mi-ar plăcea să ieșim la un pahar mai pe seară. Am hotărât că tipul *ăla* urma să fie aventura mea de vacanță; exact genul de escapadă distractivă, mobilizantă de care aveam nevoie pentru a transforma excursia într-o peripeție și pentru a-mi reveni total. Doar că locuia în SoHo, la peste un kilometru și jumătate distanță și nu puteam merge pe jos pentru că se pornise furtuna și nu mai aveam bani de taxi.

– Am eu bani, mi-a scris el. Îți plătesc eu taxiul.

Am decis să ignor subtextul de *Pretty Woman* al ofertei, m-am dat cu niște rimel, mi-am pus o pereche de tocuri și am așteptat în ploaie ca să iau un taxi. În timp ce îi făceam semn unuia, o combinație de ploaie torențială și beție la fel de aprigă m-a făcut să scap telefonul din mână. Ecranul s-a spart în sute de cioburi, picăturile de ploaie s-au strecurat printre crăpături și ecranul s-a stins.

Când am ajuns la adresa pe care mi-o dăduse, din fericire mă aștepta afară. A plătit taxiul și mi-a deschis portiera ca să cobor.

– Mulțumesc că ai venit, mi-a spus, trăgându-mi fața spre a lui să mă sărute.

Pentru un moment, atenția pe care mi-o acorda acel străin m-a umplut de un ușor entuziasm, iar deznădejdea mea a părut că dă bir cu fugiții. Apoi am înțeles cât de jalnic și de grăitor era ceea ce simțeam și brusc m-am întristat și mai mult. Trebuia să mai beau ceva.

Jean a fost destul de drăguț. N-aveam nimic în comun, dar conversația curgea, mulțumită berii pe care mi-a dat-o și pachetului de Lucky Strike din care am fumat fără oprire pe canapeaua lui. Am avut senzația că făcea asta frecvent. După o oră de conversat și de giugiulit, m-a condus în dormitorul lui. O cutie albă dezolantă, cu lumini neon ciudate și o saltea pusă pe podea, în loc de pat. Am încercat să ignor decorul în timp ce ne dezbrăcam unul pe celălalt.

– Așteaptă, așteaptă, mi-a spus el în timp ce îi descheiam blugii. Eu fac sex doar în grup.

– Cum? Ce vrei să spui cu asta? am îngăimat.

– Pot să fac sex doar dacă cineva privește, a răspuns el de parcă ar fi fost ceva absolut firesc. Sau dacă ni se alătură cineva.

– OK, am spus. Ei bine, asta nu se va întâmpla acum, deci…

– Colegul meu este alături. Vrea să intre. Să îi spun că e în regulă?

– Nu, nu e, am spus, dându-mi imediat seama că nu eram deloc într-o aventură minunată.

Mă aflam în dormitorul unui bărbat care putea fi foarte bine Patrick Bateman[48]. „Nu vreau să fac asta“, mi-am spus panicată, auzindu-mi în timpane bătăile rapide și grele ale inimii și căutând din priviri cea mai apropiată fereastră.

– Haide, va fi distractiv, a spus el, încercând să mă sărute. Păreai o fată care se dă în vânt după distracție.

– Nu, nu sunt. Nu vreau să fac asta.

– OK, deci nu facem asta.

A ridicat din umeri și s-a dat mai încolo.

Mi-am dat seama cât de idioată putusem să fiu; cât de iresponsabilă fusesem în timp ce căutam să uit de mine însămi. Eram singură într-un oraș necunoscut, eram beată, nimeni nu știa unde sunt, nu aveam bani și nici telefon.

– Cred că o să plec pe jos acasă, am spus ridicându-mă din pat.

– În regulă, a răspuns el. Totuși, plouă. Poți aștepta aici dacă vrei.

M-am uitat la ceasul lui, era patru a.m. Puteam dormi până trecea furtuna și se lumina de zi, după care mi-aș fi croit drum înapoi către apartamentul lui Alex. Am adormit cât mai departe de individ, cu fața lipită de peretele alb.

În dimineața următoare, m-am trezit la șapte și jumătate, m-am îmbrăcat și m-am dus în sufragerie să-mi iau geanta. Pe canapea era un bărbat îmbrăcat într-un halat bleumarin, care părea foarte, foarte furios. Își făcuseră apariția patru ventilatoare care nu fuseseră acolo noaptea trecută și toate ferestrele erau deschise. Pe perete erau lipite bucăți de hârtie pe care era scris cu roșu „FUMER TUE“, iar dedesubt „FUMATUL UCIDE“.

– Bună dimineața! am zis temătoare.

– *Iesii drachiu afar* din apartamentu' meu, a spus el cu un accent franțuzesc mai pronunțat decât al lui Jean.

– Poftim?

– Am astm. *Stii* asta? Am o *form sever* de astm. Așa *che* ce naibii *cauții* în apartamentu' meu și *fiumezi țigarile* tale *dezghiustatoare* la trei dimineața?

– Îmi pare foarte rău, Jean a spus că e…

– Lua-l-ar *drachiu* pe Jean, a spus el plin de venin.

M-am întors în dormitorul lui Jean.

– Hei, am zis, scuturându-l ca să îl trezesc. Hei, colegul tău de apartament e dincolo și a cam luat-o razna.

Jean a deschis ochii și s-a uitat la ceasul de la mână.

– Am întârziat la serviciu! mi s-a adresat el de parcă eram în banca acuzaților.

– Omu' face urât de tot. E supărat că am fumat noaptea trecută. A dat drumul la ventilatoare și a pus afișe peste tot. Mă simt ca în… *Rain Man*.

– Nu e furios din cauză că am fumat, e furios că n-ai vrut să faci sex cu el.

– OK, eu am plecat, l-am anunțat. Vă doresc o viață minunată în continuare!

Am trecut pe lângă colegul francez cel furios făcând un semn timid din cap și am ieșit din apartament.

– *IESII AFAR! IESII AFAR! AFAR DIN CASA MEA, DESTRABALATO!* a strigat după mine.

M-am clătinat în soarele strălucitor al SoHo-ului și am simțit că-mi vine să dau la boboci. M-am dus să retrag zece dolari de la cel mai apropiat ATM, dar am fost informată că nu aveam fonduri suficiente. M-a cuprins un val de greață și mi-am amintit că nu mâncasem nimic de două zile.

În timp ce încercam să găsesc drumul înapoi spre casă, am intrat într-un Starbucks, sperând că au lăsat căni de lapte lângă pliculețele de zahăr. I-am cerut tipului din spatele tejghelei un pahar de carton și l-am umplut cu lapte, m-am instalat la o masă și am început să beau cu înghițituri mici.

– Ești bine, iubita? m-a întrebat o femeie de vârstă mijlocie. Arăți ca un… Mi-a cercetat îmbrăcămintea, urmele de rimel de pe față, paharul de lapte din mână. Ca un pisoi rătăcit.

– Sunt OK, am răspuns.

Mă simțeam mai puțin OK decât oricând altcândva.

M-am învârtit în cerc ore bune până când am văzut în sfârșit un bloc de apartamente care mi-era cunoscut. Am intrat în apartamentul lui Alex, mi-am pus telefonul în orez și m-am ghemuit, lângă pisici, sub pilotă, pe care mi-am dorit s-o pot trage peste întreaga călătorie. Dar nu îmi puteam permite un sendviș, cu atât mai puțin un zbor mai rapid către casă. Și nici nu cred că îmi doream să mă întorc acasă – eram blocată între două orașe în care nu voiam să fiu. Nu puteam s-o sun pe Farly și să-i cer ajutorul pentru că ea avea nevoie de sprijinul meu mult mai mult decât aveam eu nevoie de al ei. Nu puteam să-mi sun părinții, pentru că nu suportam să-i îngrijorez și trecusem cu zece ani de vârsta la care să mă scoată din încurcături. Într-un final, am sunat-o pe Octavia, care m-a tratat cu o bunătate extraordinară. M-a scos în oraș să mâncăm *dim sum*, m-a ținut de mână în timp ce vorbeam, m-a îmbrățișat și mi-a împrumutat niște bani.

A doua zi, am mers cu autocarul trei ore către un orășel din Catskill, din partea de nord a New Yorkului. Am profitat de faptul că eu și Farly plătiserăm deja cabana și m-am simțit plină de recunoștință pentru liniștea, intimitatea și priveliștea cerului nemărginit care mi se ofereau.

Am sosit la mijlocul dimineții, mi-am lăsat bagajele și m-am plimbat îndelung pentru a-mi limpezi mintea. Când m-am întors în cabană după-amiază, după ce mă minunasem de semeția munților și m-am gândit la posibilitatea de a o lua de la capăt când mă întorc acasă, eram deja mai calmă.

Seara, am ieșit în oraș și am mâncat cartofi prăjiți cu brânză într-un restaurant. M-am bucurat de țârâitul greierilor, de căldură și de conversațiile ușoare ale localnicilor. Când m-am întors, în spatele cabanei era un foc de tabără. Am luat o pătură din cameră și m-am așezat lângă el și am privit cerul înstelat. Simțeam că respir pentru prima oară de când ajunsesem la New York.

Când m-am întors în camera mea, aveam un mesaj nou pe Tinder – un răspuns întârziat la mesajul „oricine e bine-venit“, pe care îl trimisesem cu două seri înainte. Numele lui era Adam. Avea douăzeci și șase de ani, un

zâmbet perfect, tipic american, completat de o barbă Brooklyn și un coc bărbătesc. „Hello, lady“, mi-a scris el. „Îmi pare rău că nu am răspuns mai devreme – cum ești?“ „Aș fi vrut să fi răspuns mai devreme“, i-am spus eu. „Aș fi putut să ajung la o întâlnire cu tine și să nu fiu forțată să fac sex în grup cu doi francezi.“ „Oh, Dumnezeule“, a scris el. „New Yorkul își arată colții uneori. Și acum ce faci?“ „Îl urăsc“, am răspuns eu. „Sunt în Catskill pentru o noapte și e o pauză bine-venită.“ „Cât timp ai la dispoziție după ce revii în oraș înainte de a te întoarce acasă?“ „Trei zile lungi. Mă întorc mâine-seară.“ „Hai să ne vedem o oră, două când te întorci“, mi-a spus el. „N-o să-ți cer să facem sex în grup, promit. Putem fi doar amici dacă vrei.“

Amici. Poate că aveam nevoie de un amic nou.

A doua zi, spre seară, după o altă plimbare lungă și ceva înotat, am luat un autocar înapoi spre Manhattan, după care metroul până în Brooklyn și m-am postat în fața ușii lui Adam.

– Bună, mi-a spus, cu ochii albaștri strălucindu-i în spatele ochelarilor cu ramă de baga și întinzându-și brațele pentru o îmbrățișare. Mă bucur să te văd. Bun venit înapoi în acest oraș pe care îl urăști.

– Mulțumesc, i-am spus, pierzându-mă în brațele lui și inspirând mirosul de curat și de săpun al cămășii sale de flanelă.

– O să te fac eu să-ți placă.

Adam mi-a făcut turul apartamentului și am deschis o sticlă de vin. Am vorbit ore întregi; ne-am povestit tot felul de lucruri – despre muzica și filmele preferate, prietenii și familiile noastre, joburile noastre. Era sincer, atent, plin de viață și curios; era exact ce aveam nevoie.

Mijlocul serii ne-a găsit sărutându-ne. La miezul nopții, eram întinsă în patul lui, cu fața lipită de-a lui. Atingerea blândă a acestui bărbat, inima lui generoasă, sensibilitatea pe care mi-a arătat-o au fost suficiente pentru a mă deschide. Așa că i-am spus totul. Am făcut-o fără să cer nimic în schimb. I-am povestit despre despărțirea dureroasă de la douăzeci și un pic de ani. Despre anii în care m-am înfometat în încercarea de a câștiga autocontrol. Despre acea singură dată când am fost îndrăgostită; intimitatea pe care nu am putut-o suporta, dependența de care m-am temut. I-am spus cum prietenele mele, una câte una, s-au îndrăgostit și m-au părăsit. I-am spus cum anxietatea punea stăpânire pe mine în accese cataleptice încă de când eram copil; cum nu

puteam sta lângă ferestre pentru că aveam impresia că mă despart doar câteva momente de o căzătură mortală. Despre sora mai mică a celei mai bune prietene, cu care am crescut și care se afla pe un pat de spital, bolnavă de cancer. I-am spus că simt că nu fac față vieții de adult și că sunt incapabilă să cer ajutor. I-am vorbit despre ușurința cu care îmi îngropam problemele într-un balast haotic de distracții. Îmi găseam cuvintele pentru a-mi descrie tristețea doar în fața unui străin; nu puteam povesti acele lucruri decât aflată pe efemerul tărâm al iluziei, unde nu îmi asumam nicio responsabilitate.

– Ești atât de tristă, mi-a spus el, mângâindu-mă pe obraz.

Am închis ochii pentru a-mi opri lacrimile.

– Sunt atât de pierdută, am răspuns.

– Acum nu ești pierdută, mi-a spus, trăgându-mă spre el.

Și am vrut să-l cred, așa că în acel moment am făcut-o.

– Vreau să spun ceva, dar n-are nicio logică, mi-a spus el, sărutându-mă pe cap.

– Ce?

– Te iubesc, a oftat el. Și nu vreau să crezi că sunt periculos sau trăsnit ca nebunul ăla de francez, și știu că nu pot *cu adevărat*, pentru că te cunosc – s-a uitat la ceasul lui de la mână – de șase ore. Dar simt că aș putea să te iubesc. La naiba, te iubesc deja.

– Și eu te iubesc, m-am auzit spunând.

În secunda în care cuvintele mi-au ieșit pe gură, mi-am dat seama cât de absurde erau. Dar știam că nu i le spun lui; le adresam altui lucru. Credinței în speranță și bunătate.

Adam și-a luat liber de la serviciu a doua zi, prima zi din viața lui în care a pretins că e bolnav, și m-a dus prin părți ale orașului în care nu mai fusesem niciodată. Am mers, am vorbit, am mâncat, am băut, ne-am sărutat. Am avut o poveste romantică tipică pentru o vacanță de două zile – nu ne puteam aminti cum era în trecut viața unul fără celălalt, dar știam că nu vom trăi niciodată o viață întreagă împreună. Am rămas la el în noaptea următoare.

A doua zi, m-am smuls din brațele lui Adam timp de trei ore întregi pentru a mă întâlni cu Octavia, căreia nu-i venea să creadă tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima oară. Am urcat la ultimul etaj al clădirii 30 Rock[49] și am contemplat orașul frumos, neliniștit și neiertător.

– Cred că vreau să mă întorc acasă, i-am spus, uitându-mă la luminile care dansau pe râul Hudson.

În ultima zi, Adam m-a condus la aeroportul JFK. După un sărut lung de rămas-bun, m-a ținut de umeri și m-a privit.

– OK, mi-a venit o idee, a spus el.

– Ce idee?

– Să nu crezi că sunt nebun.

– OK.

– Rămâi, a spus el.

– Nu pot să rămân.

– De ce? Ești nefericită acasă. Urăști Londra. Nu ai un job. Nu știi ce vrei să faci în continuare. Rămâi aici și ia-o de la capăt.

– Și unde o să locuiesc?

– Cu mine.

– Cum aș plăti chiria? am insistat eu.

– O să rezolvăm noi cumva. Îți vei găsi un job și vei putea să scrii toate lucrurile pe care ți-ai dorit întotdeauna să le scrii. O să ai timp să faci orice și un loc al tău. Gândește-te cât de liberă te vei simți aici.

– Și ce o să se întâmple când necruțătorul vostru sistem de imigrare o să încerce să mă trimită acasă?

– La naiba, atunci o să mă căsătoresc cu tine, a spus el. Asta vrei să auzi? Pentru că o s-o fac. La prima oră mâine-dimineață o să te duc la primărie și o să mă căsătoresc cu tine de o să-ți meargă fulgii. Atunci ai să poți să rămâi cât vrei.

– Nu pot face asta, am spus. E o nebunie.

– De ce nu vrei să rămâi? m-a întrebat el, apăsându-și ușor capul pe al meu. Tu cu gura ta ai spus că nu te așteaptă nimic acasă.

Am rămas pe gânduri câteva momente.

– Pentru că eu sunt problema, am răspuns. Nu orașul. Niciuna dintre circumstanțe nu reprezintă problema. Eu sunt lucrul care trebuie schimbat.

Între noi s-a așternut liniștea. Și apoi ne-am sărutat pentru ultima oară.

– Sună-mă când aterizezi, mi-a spus. Și să nu te îmbeți în timpul zborului, te asigur că avionul n-o să se prăbușească.

Pe drumul de întoarcere, gândurile mi-au zburat la Tottenham Court Road și la comandatul de rahaturi de pe Amazon. M-am gândit la râsul lui Farly și la zgomotele făcute de colegele mele în timp ce se pregăteau dimineața pentru muncă și la parfumul din părul mamei mele când o îmbrățișam. M-am gândit la banalitatea încântătoare a vieții; ce privilegiu e să o trăiești.

Se întâmpla cu o zi înainte să împlinesc douăzeci și șase de ani. Belle și AJ erau la serviciu când am ajuns acasă, dar am găsit un tort de casă modest și un banner care îmi ura la mulți ani. În seara următoare, am ieșit să dansăm în Camden pentru a-mi sărbători ziua de naștere și le-am povestit despre ciudatele mele două săptămâni petrecute în afară. Lauren și cu mine am băut și am cântat la chitară până la primele ore ale dimineții, moment în care un buchet imens de trandafiri roșii a sosit din partea lui Adam.

După ce m-am întors, o perioadă, lucrurile au fost mai relaxate. Începusem să mă eliberez din învelișul greu al tristeții în care fusesem închisă atâta vreme. Mi-am conceput un plan solid cu ce urma să fac în continuare. M-am reîndrăgostit de orașul meu. Am citit cărțile despre Anglia ale lui Bill Bryson și am mâncat ciocolățele Toffee Crisp. Mi-am amintit cât de norocoasă sunt să trăiesc acolo unde am crescut, într-un loc plin de prieteni.

La două luni de la întoarcere, mi-am dat demisia și am început să lucrez ca freelancer. O lună mai târziu, mi s-a oferit o rubrică în *The Sunday Times*. Eu și Lauren am făcut un scurtmetraj despre o tânără de douăzeci și cinci de ani lipsită de perspective, care habar n-are cine e și caută soluții oriunde altundeva decât înăuntrul ei. AJ s-a mutat; India, una dintre celelalte colege minunate, s-a instalat în locul ei. Am părăsit dărăpănatul palat galben din Camden și ne-am mutat la vreo trei kilometri mai la nord, într-un apartament fără șoareci, cu o toaletă care funcționa și încălzire centrală.

Octavia, salvatoarea mea, a revenit în Londra și mi-a devenit prietenă apropiată. Eu și Adam am păstrat legătura și nu vom renunța la ea niciodată. Ne întâlnim când vine la Londra, iar eu iau prânzul cu el când sunt în New York. Îmi amintește de o perioadă tumultuoasă din viața mea, de poveștile pe care îmi place să mi le amintesc, dar pe care nu aș vrea să le retrăiesc. De acea vreme când aveam douăzeci și cinci de ani și eram atât de înstrăinată și pierdută, încât aproape că m-am mutat din țară pentru un bărbat pe care nu-l cunoșteam. El are jumătatea lui din poveste, și eu o am pe a mea; le purtăm

amândoi ca pe acele demodate lănțicuri cu o inimă împărțită în două, din adolescență.

Dragii mei,

Crăciun fericit din partea noastră a tuturor (adică a mea – trăiesc pe cont propriu acum) de aici, de pe excesiv de scumpa și prost întreținuta Bracken Street, cod poștal SE20, de la numărul 32!

Ce an am avut… Începuse formidabil – fusesem promovată la start-upul cu sucuri bio (Pressed For Lime) la care lucrasem în ultimii patru ani ca manager social media. Am fost promovată în postul cu mare autoritate și, totuși, nebulos, de responsabil cu campaniile social media, ceea ce în principiu înseamnă că, pe lângă celelalte responsabilități, postez în fiecare zi pe Instagram Stories patru filmulețe cu bucăți de fructe cu chipuri desenate pe ele, purtând pălărioare tricotate, fără să primesc pentru asta niciun ban în plus.

(Tată – dacă citești asta –, nu, n-o să explic a suta oară care e jobul meu! Și da, știu că studiile mele au costat o grămadă de bani. Știu că aș fi putut „face orice“! Prietenilor tăi de la clubul de golf poți să le zici că sunt avocată. Nu e ca și cum mă vor căuta pe Google ca să verifice și, chiar dacă o s-o facă, n-o să-mi găsească numele decât pe o pagină Bebo veche pentru că nimeni nici măcar nu a auzit de compania pentru care lucrez! Ha ha!)

După cum am menționat la începutul acestui e-mail, m-am mutat din apartamentul confortabil pe care îl împărțeam în Kentish Town cu cea mai bună prietenă a mea, Katya, la începutul acestui an, deoarece ea și iubitul ei au spus că sunt „pregătiți pentru ceva intimitate“ și că de-acum încolo și-ar putea acoperi ipoteca fără mine (amândoi au joburi reale). Așa că stau singură într-un apartament.

Zona este înfrunzită – mai bine zis rămuroasă – și este FOARTE „în continuă dezvoltare“ (*Metro*, 2016). Este probabil motivul pentru care o garsonieră mare cu un dormitor la mezanin, deasupra unei bucătărioare mă costă 1 200 de lire sterline chiria. Din fericire, sunt așa de gurmandă, încât e o desfătare să dorm într-un dormitor care miroase a somon copt!

După șapte ani lungi și fericiți împreună, eu și Jordan ne-am despărțit amiabil anul acesta. Eram amândoi un pic invidioși pe prietenii noștri care aveau parte de o grămadă de sex ocazional cu străini agățați pe Tinder, iar anxietatea noastră comună legată de moarte și sufocanta FOMO[50] au însemnat că eram din ce în ce mai conștienți de faptul că, atunci când avea să vină sfârșitul, nu voiam să fi avut un total de trei parteneri sexuali între noi. Am citit câteva cărți despre poliamor și am încercat să-l punem în practică, dar, din cauza programului de muncă, nu ne-am putut sincroniza astfel încât să ne facem timp atât pentru noi, cât și pentru ceilalți, așa că am considerat că am economisi timp dacă ne-am despărți pur și simplu. El a luat pisica.

Așa că acum experimentez deliciile întâlnirilor online! Bărbații nu vor să-și ia angajamente, tot sexul este pornografic și telefonul meu rămâne mereu fără spațiu de stocare din cauza puzderiei de poze cu penisuri rase ca-n palmă pe care le primesc pe WhatsApp. Sunt Carrie Bradshaw a cartierului Penge!

(Vă rog să citiți despre explorările mele sexuale pe www.theadventuresofandrea.org. „Amuzante, disperate“ – *Huffington Post*.)

Dacă vorbim despre sănătate, ipohondria mea continuă să se dezvolte direct proporțional cu anxietatea. Doar în ultimul an, m-am autodiagnosticat cu cinci tipuri de cancer, trei boli cu transmitere sexuală și patru afecțiuni mintale. De asemenea, am renunțat să mai merg pe jos în zonele cu iarbă sau cele împădurite de când am citit despre boala Lyme (încă mai cred că o am – voi, nu?).

Ratingul meu pe Uber a scăzut la 3.5, ceea ce este dezamăgitor, dar sper să trec peste asta cu un optimism vioi, reînnoit în anul ce vine.

Pe rețelele sociale, am fost pe val. Am reușit să strâng 2 000 de urmăritori pe Twitter până în noiembrie – atingându-mi astfel obiectivul (s-ar putea să vă amintiți că l-am menționat în scrisoarea cu dorințe de Crăciun pe care v-am trimis-o anul trecut). Și, chiar și mai entuziasmant de atât, am avut pe Instagram patru fotografii cu mai puțin de șapte like-uri și totuși m-am abținut să nu programez o consultație de urgență cu psihoterapeutul meu online. Deci, progrese pe toată linia!

Obiectivele mele pentru anul viitor includ eliminarea antidepresivelor, închiderea overdraftului și găsirea nuanței de fard-cremă care să se potrivească perfect cu tenul meu. Urați-mi noroc în următorul capitol al acestei călătorii pline de surprize și în continuă schimbare pe care o numim viață.

Asta e tot pentru acest an – vă doresc un Crăciun foarte fericit și un An Nou plin de bucurii!

12 decembrie Andrea xxx

Note:

48 Personajul principal din romanul *American Psycho* (1991), scris de Bret Easton Ellis și ecranizat în 2000. (*N. trad.*)

49 Este vorba despre clădirea Comcast, de 70 de etaje, din New York, aflată la adresa 30 Rockefeller Plaza. (*N. trad.*)

50 Acronimul expresiei *fear of missing out*, temerea de a nu rata ceva. (*N. trad.*)

Lista săptămânală de achiziții

- Hârtie igienică
- Chiloți noi
- Ziarul
- Dorința de a citi toate secțiunile ziarului
- Capsule de cafea
- Pastă Marmite
- Mere
- Produse sanitare neimpregnate cu parfum Britney Spears
- Competențe de organizare a timpului
- Cățeluș (teckel pitic)
- Robinet pentru ceai Yorkshire tare, dar lăptos
- Un prăjitor de pâine mai bun, cu un cronometru mai de încredere
- Colege de cameră care să se uite împreună cu mine la emisiunea *Countryfile*
- Șofer personal, doar al meu
- Saci de gunoi
- Cățel (terrier de Norfolk cu blăniță moale)
- Jarvis Cocker
- Provizii nesfârșite de Cheddar
- Timp pentru a urmări fiecare episod din *Seinfeld* de trei ori
- Propriul cinematograf
- Mai multe cunoștințe de gramatică

- Piele mai groasă
- Talentul de a spune „nu“
- Douăzeci de perechi de dresuri fără găuri
- Lapte

Florence

Când am întâlnit-o prima oară, avea șase ani, iar eu nu eram decât o adolescentă. Farly a deschis ușa de la intrare și a dat de soră-sa stând pe prima treaptă legănându-se dintr-o parte în alta, cu un smoc în creștetul capului ei micuț.

– FLORENCE! a strigat ea. CE ȚI-AI FĂCUT LA PĂR?!

Florence a zâmbit obraznic.

– TATĂ, NU POT SĂ CRED CĂ AI LĂSAT-O SĂ FACĂ ASTA! a strigat Farly cu vocea ei de adolescentă la tatăl ei, Richard, care stătea lângă mașină. ARATĂ CA UN BĂIEȚEL!

Florence a continuat să rânjească.

– M-a implorat s-o las să se tundă așa, îngeraș, a spus Richard, ridicând din umeri. Ce puteam să fac?

Am adorat-o instantaneu.

Ne-am atașat tot mai mult pe măsură ce se apropia de adolescență. La fel ca mine, a simțit întotdeauna că e pregătită să fie adult. Își dorea propria identitate și independență. Era plictisită de colegii ei. Evada în cărți, filme și muzică. Era obsedată; căuta fiecare cuvânt scris vreodată de noii scriitori îndrăgiți, urmărea fiecare film realizat de regizorii ei favoriți, nu-i scăpa nici măcar unul. La fel ca mie, să fie o adolescentă la un liceu de fete i s-a părut foarte dificil, iar eu am încercat mereu să o liniștesc spunându-i că de-abia de atunci încolo avea să înceapă perioada cea mai frumoasă; că a fi adult, indiferent cât de greu sau plictisitor este uneori, e cel mai bun lucru din lume.

– Știi când lumea spune că anii de școală sunt cei mai buni din viața ta? i-am zis într-o după-amiază de weekend în timp ce stăteam la soare, în grădina lor.

– Îhî.

– Numai baliverne.

– Serios? m-a întrebat, mângâindu-mi brațul – condiția pe care trebuia s-o îndeplinească pentru a putea sta cu mine și Farly, în ultimii ani ai adolescenței.

– Da. Este cea mai mare bazaconie pe care am auzit-o vreodată. Anii de școală sunt cei mai *nașpa* ani din viața ta, Floss. Toate lucrurile bune încep de-abia când termini școala.

– Mulțumesc, Aldermaston, a spus ea (era porecla pe care mi-a dat-o familia lor – oricine intra pe ușa casei lor primea o poreclă).

Dar Florence nu avea de ce să-și facă griji, pentru că s-a transformat într-o adolescentă de-a dreptul senzațională. Mult mai mișto decât am fost eu vreodată: ca majoritatea adolescenților, eram preocupată în primul rând de mine însămi, dar viziunea lui Florence asupra lumii era vastă și plină de înțelegere, mai ales pentru o fată atât de fragedă și care trăise o viață destul de retrasă. Floss era creativă, furtunoasă, curioasă și pătimașă. Scria un blog despre filme, unde diseca cinematografia americană independentă și deplângea Hollywoodul modern. Scria zilnic în jurnale. A scris o jumătate de roman. A scris și a regizat piese pe care le-a pus în scenă la școală. A ținut un discurs despre LGBT în cadrul conservatoarei sale adunări școlare. Participa la marșuri. A venit la un moment dat la casa noastră din Camden cu o cameră de filmat și două prietene și a întrebat dacă îi dăm voie să filmeze acolo un scurtmetraj care să determine creșterea gradului de conștientizare cu privire la violența domestică.

De asemenea, a devenit încântător și minunat de neascultătoare în timpul cinei. O masă alături de familia lui Farly era aproape întotdeauna întreruptă de Florence, care striga „MISOGINULE!“ cuiva în timpul unei discuții aprinse. La o cină de-a dreptul memorabilă, l-a făcut cu ou și cu oțet pe Scott când acesta a îndrăznit să pună la îndoială măiestria lui Wes Anderson spunând că filmele sale sunt o experiență pur estetică. Floss s-a lansat într-o retorică lungă și pasională, explicându-i de ce se înșela, apoi a ieșit furioasă și s-a întors cu o imensă carte despre cinematografie, pe care a trântit-o cu putere pe masă.

Florence a fost diagnosticată cu leucemie în vara în care a terminat școala. Ajunsese în sfârșit la linia de finiș a adolescenței și o aștepta apogeul vieții, și tocmai atunci i s-a spus că are cancer. Dar, susțineau medicii, deși tratamentul și recuperarea în urma lui aveau să fie foarte serioase, perspectiva era optimistă. Și așa a fost și ea – minunat de optimistă. A mers la spitalul Kingston pentru chimioterapie și s-a împrietenit la cataramă cu asistentele și femeile de serviciu; își ridica patul cât de sus putea ca să le vorbească și să le dea sfaturi. I s-a spus

că nu va putea avea copii, fapt pe care mulți din jurul ei l-au găsit devastator, dar ea a răspuns, cu grația-i și umorul caracteristice, că oricum lumea e suprapopulată.

A creat un blog amuzant și sincer descriindu-și parcursul marcat de cancer, blog care a strâns mii de cititori. Și-a făcut selfie-uri cu capul proaspăt ras și a filmat videoclipuri nostime în care dansa în jurul patului. A fost inundată cu e-mailuri și scrisori de-ale susținătorilor. Eram cât se poate de mândră de ea și i-am trimis în mod regulat mesaje spunându-i că nu are dreptul să fie o scriitoare atât de bună la vârsta de nouăsprezece ani.

O postare suna așa:

> Cel mai rău lucru pe care l-am auzit în acea noapte [la data diagnosticării ei, 8 august] nu a fost de fapt diagnosticul, ci următoarele cuvinte: „Vrem să rămâi peste noapte." Nu mă așteptasem la asta. Apoi, doctorul mi-a spus: „Iar dimineața, hematologul va efectua o extragere de măduvă osoasă." Atunci am știut că ceva nu este în regulă. Nu îți fac astfel de chestii în mod obișnuit.
>
> Era noapte, iar hematologul a venit să mă salute și să se prezinte înainte să plece acasă. Eu nu voiam altceva decât un răspuns, așa că l-am întrebat clar: „Ce credeți că este?" (arătând spre gâtul meu umflat). A oftat, după care a răspuns sincer: „Sunt șanse de 50/50 să fie cancer."
>
> Când auzi cuvântul cancer, auzi moarte. Îți imaginezi cum întregul tău viitor se scufundă în non-existență. Și plângi. Așa că am plâns. Acest om minunat, evident nu prea priceput când vine vorba despre emoțiile celorlalți, m-a mângâiat pe spate și a încercat să mă consoleze spunându-mi: „Nu am venit aici să te fac să plângi." Ei bine, ce te aștepți să facă cineva când îi spui că probabil are cancer?! Să sară într-un picior și să strige: „Uraaa! Ce viață minunată o să am de acum încolo!"? Nu, bineînțeles că va fi supărat. Și am fost. Și am fost furioasă. Și am fost îngrijorată pentru părinții mei, care plângeau la fel de mult ca mine.
>
> Și îmi aduc aminte că am spus: „Nu sunt încă pregătită să mor. Nici măcar n-am trăit." Și apoi, mai târziu: „Și încă n-am făcut sex! Nu e corect."
>
> Dar am trecut peste acea etapă. Și acum atitudinea mea este mai mult în direcția: „Când o să termin cu cancerul ăsta, o să-i dau lumii un șut în fund și o să fiu cel mai bun lucru pe care l-a văzut vreodată." Adică, cine îmi poate sta în cale, doar am învins cancerul?! Orice altceva e un fleac.

I-am trimis un mesaj să-i spun cât de mult mi-a plăcut postarea și am asigurat-o că în mod sigur o să facă sex odată ce toate astea o să ia sfârșit.

„Ieșim la agățat", a răspuns ea. „O să-ți găsesc un tip beton, îți promit."

Și-a sărbătorit cea de-a nouăsprezecea zi de naștere în spital; asistentele i-au făcut un banner pe care l-au agățat la intrare în salonul ei. A aflat că a fost admisă la Universitatea York, să studieze cinematografia, și i-au spus că poate să-și amâne studiile cu un an, până când va fi recuperată complet. S-a întors acasă

după ultima tură de chimioterapie și a făcut tort de ciocolată Guinness pentru asistentele care au îngrijit-o.

Farly și-a restrâns universul în care se mișca în această perioadă; o găseai fie la școala primară unde preda acum, fie la spital sau cu familia sa. Scott i-a fost alături în toate și l-am iubit pentru că a fost un stâlp de sprijin constant pentru ea și familia ei. Ne-am trimis mesaje și ne-am sunat regulat și îmi spunea cum o mai duce Farly – asta ne-a apropiat mai mult și m-am simțit norocoasă că cea mai bună prietenă a mea avea pe cineva atât de puternic și iubitor alături.

Floss a continuat să scrie pe blog după ce a venit acasă de la Kingston. Fratele ei, Freddie, era compatibil pentru un transplant de măduvă osoasă, lucru care a fost o veste fantastică, deoarece i-a permis să-i fie donator, deși ea trebuia să se recupereze după chimioterapie înainte să sufere intervenția chirurgicală la un spital din centrul Londrei. Dar, dintr-odată, sănătatea ei a început să se deterioreze și a ajuns la spital prematur. Au apărut o serie de probleme: nici nu se rezolva una, că apărea următoarea. Rinichii ei nu mai funcționau, nu putea să vorbească, organele ei au început să cedeze și a fost internată la terapie intensivă, unde i s-a pus un aparat pentru respirație artificială. Farly a primit ceva timp liber de la școală pentru a fi la spital cu familia ei în fiecare zi.

Tocmai îmi dădusem demisia de la jobul pe care îl avusesem în ultimii trei ani ca să fiu scriitoare cu normă întreagă, ceea ce însemna că lucram de acasă și puteam lua un autobuz să mă întâlnesc cu ea. Ne-am întâlnit la masa de prânz aproape în fiecare zi timp de o lună, mergeam mereu la cafeneaua de deasupra companiei Heal's, de pe Tottenham Court Road, și comandam de fiecare dată același lucru, două salate Caesar și o farfurie de cartofi pe care o împărțeam. Îmi spunea cum se simțea Floss în acea zi, dar veștile nu păreau niciodată să se îmbunătățească. Totul era nebulos și nimeni nu avea nicio idee clară despre ceea ce urma să se întâmple în continuare – transplantul de măduvă osoasă părea din ce în ce mai improbabil. Am încercat să o liniștesc cu aceleași banalități, repetate: Florence este în cel mai bun loc în care poate să fie, este pe mâini sigure, doctorii știu ce fac. Știam că era bombardată de statistici și știință în fiecare zi, așa că am simțit că era de datoria mea, ca prietenă ignorantă, s-o încurajez să spere în continuare. Dar adevărul era că habar nu aveam ce se întâmplă.

În fiecare zi mă întreba dacă am vești, dorind cu disperare să audă despre lucruri normale, de care să se agațe și care să o îmbărbăteze înainte de a merge în camera ei de spital pentru toată după-amiaza. Îi spuneam despre articolele pe care le scriam în acea săptămână. I-am arătat băieți pe Tinder. Mi-a făcut cinste cu un pahar de prosecco în ziua în care am aflat că am primit rubrica mea proprie, spunându-mi că e încântată să sărbătorească ceva.

La un moment dat, Floss părea să fi făcut mici progrese și Farly a spus că ar trebui să vin la spital să o vizitez. I-am spus că mi-ar plăcea, deși eram speriată că nu voi putea să-mi țin firea. În timp ce îmi dezinfectam mâinile înainte să intru în salon, mi-am dat seama că nu mai vizitasem pe nimeni în spital înainte.

– Cineva a venit să te vadă, a spus Farly când am intrat în salon.

Floss nu putea să vorbească, dar mi-a zâmbit și am simțit un extraordinar sentiment de ușurare și o explozie de dragoste pentru fata asta, care mi-a fost ca o soră mai mică pe care nu am avut-o. Am stat la capătul patului și am trăncănit, sperând că asta o va distrage cumva de la gândurile ei. I-am spus despre noul sezon din *Girls*, pe care știam că l-ar fi adorat, despre o nouă trupă pe care o ascultam și care credeam că i-ar fi plăcut. Farly mi-a cerut să-i spun despre toate lucrurile pe care le scriam și Florence mi-a zâmbit din nou când i-am spus despre filmul la care lucram cu Lauren, al cărui scenariu urma ea să-l editeze pentru mine în curând. După cincisprezece minute, mi-am luat la revedere de la această nebunie de fată, minunată, frumoasă și electrizantă, știind că ar putea fi ultima dată când o vedeam.

– E ca și cum îmi dispare din fața ochilor puțin câte puțin, mi-a spus Farly într-o zi după vizita mea, în timpul unuia dintre prânzurile noastre. O simt, sunt conștientă că se întâmplă.

– Nu ai de unde să știi asta, am spus eu. Oamenii merg până la cea mai întunecată margine și se întorc perfect sănătoși. Ai auzit povești de genul acesta tot timpul.

Dar văzând-o pe Floss atât de bolnavă și spunându-mi-se că era cea mai bună zi a ei, am știut de ce Farly avea acele gânduri și era important să o las să le exprime.

În săptămâna următoare, într-o după-amiază devreme, scriam la masa mea din bucătărie, când m-a sunat Farly.

– S-a dus, a zis ea, respirând cu greutate. A murit.

N-am văzut niciodată atâția oameni adunați la o înmormântare ca în ziua în care ne-am luat la revedere de la Florence. Toți prietenii noștri au venit la slujbă, împreună cu o mulțime de profesori și fete de la școala ei, familia, prieteni pe care i-a întâlnit în călătoriile ei; oameni care fuseseră impresionați de căldura, perspicacitatea, inteligența și bunătatea ei de-a lungul anilor. Și erau sute. Au fost atât de mulți participanți, încât majoritatea au fost nevoiți să stea în fața crematoriului și să urmărească slujba pe un ecran. Am zâmbit în sus, către cer, sperând că asta o face fericită și sperând că știe cât de iubită a fost. Freddie a ținut elogiul; rabinul – care o cunoștea de când era copil – a vorbit cu admirație despre charisma și curajul ei. Prietena sa cea mai bună a citit un fragment emoționant pe care Florence îl scrisese pentru anuarul ei: „Poate că viața pare uneori dificilă, dar este la fel de simplă ca inspiratul și expiratul. Descleștați-vă inimile cu furia voastră și distrugeți-vă ego-urile cu modestia voastră. Fiți cei care vă doriți să fiți, nu cei care credeți că sunteți sortiți să fiți. Lăsați-vă purtați de sentimente. Ați fost făcuți să primiți iubirea altora. Lăsați-i să vă iubească."

Între funeralii și *shiva* – o perioadă de doliu la evrei care are loc acasă –, fetele au venit la noi. Am fost la cârciuma lui Ivan și am luat niște vin. Am făcut o tigaie uriașă de ouă jumări, în timp ce India nu se mai oprea din prăjit pâine. Am vorbit despre Florence – tot ce era amuzant, minunat și scandalos la ea –, am plâns și am râs și am ridicat paharele în memoria ei.

Casa familiei a fost la fel de aglomerată de *shiva* precum fusese și la înmormântare. Stăteam toți în bucătărie, iar rabinul a spus rugăciuni și a vorbit din nou despre Florence. Farly a început să citească o poezie și am urmărit-o recitând versurile în microfon, arătând mai firavă ca niciodată. S-a oprit la un anumit vers și a început să plângă, așa că i-a dat poezia rabinului, care a continuat de unde se oprise ea. M-am uitat din celălalt capăt al bucătăriei aglomerate la creatura micuță, ca o păsărică, frângându-se în bucăți, cu toate oasele și cuvintele fărâmițându-i-se și am vrut să străbat camera ca să o țin în brațe. A fost cel mai îngrozitor moment din viața mea.

Lumea a rămas până târziu. Colegii de școală ai lui Florence au stat toți în dormitorul său, printre cărțile și hainele sale. Eu fusesem însărcinată cu cartea de condoleanțe. India, AJ și Lacey dădeau pe gât Bristol Cream Sherry, cu care

mătușica Laura avea grijă să le reumple paharele de plastic. Toți colegii lui Farly de la școala unde preda au venit să-și prezinte omagiile, inclusiv directorul școlii. La jumătatea serii, conform tradiției evreiești, membrii familiei îndoliate s-au așezat pe un șir de scaune, iar ceilalți le-au urat viață lungă.

Am mers la Farly și m-am ghemuit ca s-o îmbrățișez.

– Te iubesc foarte mult, i-am spus. Și îți doresc o viață foarte lungă și fericită.

– Mulțumesc, mi-a spus, strângându-mă în brațe. Ai văzut? Au venit toți profesorii de la școala mea.

– Da. Sunt minunați. Tocmai am vorbit cu directoarea adjunctă.

– Îți place?

– Da. Am avut o conversație minunată, e o femeie foarte de treabă.

– Mă bucur că-ți place, mi-a zis ea zâmbind. Despre ce-ați vorbit?

– Am rugat-o să aibă grijă de tine când te întorci la serviciu, i-am spus. Am rugat-o să se asigure că cineva are în permanență grijă de tine.

– O să fiu în regulă, Doll, mi-a spus ea, uriașii ei ochi căprui umplându-i-se de lacrimi, până când una i-a scăpat printre gene și i s-a rostogolit pe obraz. Trebuie să găsesc o cale să trăiesc fără ea.

Am petrecut zilele următoare acasă la Farly, ca să-i fiu alături. Nu am vorbit prea mult, dar am făcut ceai și am ajutat-o pe mama ei vitregă, Annie, cu orice nimicuri trebuiau făcute prin casă. După ce a murit Florence, un jurnalist de la *Telegraph* i-a găsit blogul și a luat legătura cu familia pentru a întreba dacă ar putea publica în ziar fragmente de pe blog, precum și un material despre ea. Au fost de acord, știind că ea și-ar fi dorit asta, iar articolul a însemnat că și mai mulți oameni au luat legătura cu Annie și Richard pentru a-și exprima tristețea față de pierderea unei ființe atât de pline de viață.

– Scrisorile sunt un lucru bun, a spus Annie într-o dimineață, în timp ce citea dintr-o grămadă de cărți poștale și scrisori cu mesaje de condoleanțe. Când auzeam că i s-a întâmplat ceva rău cuiva, mă gândeam că să-i trimiți scrisori înseamnă să te amesteci în viața lui. Nu e așa, întotdeauna ajută. Dacă putem învăța ceva din asta, e să nu stăm pe gânduri și să trimitem scrisoarea.

În acea după-amiază, am ieșit cu toții la o plimbare cu câinele. Eu și Farly am mers una lângă alta. Purtam fesuri cu ciucuri, asemănătoare, cumpărate cu câteva zile mai devreme, când am fost în parcul comercial Kew ca să-și ia branțuri pentru încălțămintea pe care a purtat-o la înmormântare. Având în

vedere acea săptămână zbuciumată în care am fost inseparabile, cu fesurile noastre asortate și adulții din jurul nostru, ne simțeam ca și cum am fi fost iar adolescente. Doar că de această dată nu mai vorbeam despre băieții de pe MSN. Undeva, de-a lungul celor cincisprezece ani de mers una lângă alta, de la școală până la cursurile universitare, pe străzile din jurul primei noastre case din Londra, încetaserăm să ne mai jucăm de-a adultele și deveniserăm, din greșeală, adulte.

– Mi-a spus la un moment dat că nu vrea s-o uităm niciodată. Mă simt îngrozitor că trebuie să-mi reiau viața obișnuită, a spus ea.

– A zis asta înainte să știe că va muri așa curând, i-am răspuns. Știu că ar fi urât gândul că o vei jeli pentru totdeauna.

– Presupun.

– Poți găsi o modalitate de a o ține aproape de tine și de a trăi cu ea fără să te oprești din a-ți trăi propria viață.

– Totul va fi ciudat fără ea.

– Va fi o nouă normalitate, am spus eu. Dar s-a asigurat ea singură că nu va fi uitată, stai fără grijă.

– Păi, și asta-i adevărat.

– Trebuie să-ți trăiești viața. Nu ai de ales. Treci peste sau te duci la fund.

Am continuat să ne plimbăm de-a lungul râului. Era o după-amiază friguroasă, dar însorită, calmă și senină ca o zi într-un glob de zăpadă nescuturat. Am trecut pe lângă un șir de cabane cu uși colorate din Chiswick. Puburile văruite în alb înfruntau briza rece și densă. Dacă n-ar fi fost podurile pe care goneau trenurile de metrou, ai fi zis că ne aflăm într-o stațiune de pe litoral.

– Ant și Dec[51] locuiesc aici, mi-a spus ea, arătând spre cabane. Într-una dintre alea.

– Nu, nu locuiesc aici.

– Ba da, pun pariu.

– Nu locuiesc aici, spui asta doar pentru că ușile din față sunt atât de mici.

– Pun PARIU că locuiesc aici.

– Împreună?

– Nu, nu împreună, locuiesc unul lângă celălalt.

Ne-am continuat plimbarea.

– Nu vreau să locuiesc vreodată departe de tine, am spus.

– Nici eu.

– Nu-mi prea pasă unde o să locuiesc atunci când sunt mai în vârstă, vreau doar să locuiesc aproape de tine.

– Și eu.

– Chiar și acum se simte de parcă suntem prea departe una de cealaltă. Vreau să ne asigurăm că locuințele noastre vor fi foarte apropiate. Vreau să fie o prioritate pentru noi de acum înainte.

– De acord, mi-a zis ea.

Am continuat să coborâm pe malul râului, iar soarele de decembrie încă inunda cerul.

– Întotdeauna mă gândesc la tine pe o astfel de vreme. Ăsta e genul de zi, am spus.

– Într-adevăr. Rece și luminoasă.

– Da. În timp ce favorita mea este întunecată și umedă, pentru că sunt o nevrotică și mă complac în starea asta, iar tu ești mereu plină de viață și de optimism.

– Ha.

– Chiar așa e. Am înțeles totul greșit când eram copii. Noi am crezut mereu că tu ești cea sensibilă, dar se pare că eu sunt întotdeauna un dezastru. Ești mult mai rezistentă decât crezi că ești.

– Nu știu ce să zic despre asta.

– Chiar ești. Ești făcută din cel mai rezistent material. Eu nu aș face față dacă aș fi în situația ta.

– N-ai de unde să știi. Nu știi niciodată cum vei reacționa la ceva până nu ți se întâmplă.

Am mers potrivindu-ne pașii și urmărind lumina soarelui reflectată de apă.

– A fost așa în fiecare zi de când a murit.

– E aici, am spus eu. Este cu noi. Va fi aici de fiecare dată când vei avea parte de o nedreptate sau când vei râde la filmul preferat. Îți va fi alături.

Am străbătut podul Kew, cu Annie și sora ei încă în urma noastră, cu matahala de câine mergând alături de ele, cu coada balansându-se veselă dintr-o parte în alta.

– Vrei să fii incinerată? m-a întrebat ea.

– Vreau, am spus. Și cenușa vreau să fie împrăștiată în Devon. Sau pe plaja Mothecombe.

– Și eu, a spus ea. Dar cenușa mea să-mi fie împrăștiată acolo unde va fi Floss, în Cornwall. Deși mă simt prost că nu voi fi alături de tine.

– E în regulă, vom fi împreună oriunde vom merge după. Va trebui doar să ne întâlnim acolo.

– Categoric.

– Crezi că mă voi simți foarte singură pe o plajă, fără tine? Dar despre Hampstead Heath ce zici? Este locul meu preferat din Londra, mama și tata mă duceau acolo când eram mică.

– Nu, cu siguranță nu, vei fi călcată în picioare.

– Da, ai dreptate. Și e o chestie prea snoabă și previzibilă.

– De aceea cred că e mai bine ca cenușa să fie împrăștiată în mare, a spus ea pe un ton visător. Deși mi-e frică de rechini.

– Dar deja vei fi moartă.

– Hm, ai dreptate.

– Asta e și ideea, rechinul poate să-și facă de cap cât vrea el, și tu tot vei fi bine. Ai trecut de punctul în care te mai poți întoarce.

– OK, în mare să fie.

Am mers către casă scăldate în frumoasa lumină și am înțeles că viața lui Florence și tot ce am învățat de la ea au fost o binecuvântare pentru mine. Eram recunoscătoare pentru soarele de pe podul Kew în timp ce puneam un picior în fața celuilalt. Eram recunoscătoare că am înțeles în acel moment că viața poate fi într-adevăr la fel de simplă ca a inspira și expira. Și eram recunoscătoare să știu ce înseamnă să-l iubești pe cel care merge lângă tine, așa cum îl iubeam eu. Atât de profund, atât de furios. Atât de imposibil.

Note:

51 Duo de umoriști britanic. (*N. red.*)

Rețetă: jumări de ouă

(pentru 2 porții)

Tot ce aveți nevoie: unt, ouă și pâine. Pentru jumări de ouă nu trebuie lapte sau smântână. Nu complicați lucrurile, și vor fi ușor de făcut și de mâncat când vă va lovi tristețea.

- 2 bucățele de unt sărat
- 4 ouă proaspete (plus un gălbenuș dacă vreți să vă răsfățați), bătute ușor cu o furculiță
- sare și piper negru, pentru asezonare

Se topește o bucățică de unt încet, la foc mic, într-o tigaie mare.

Se toarnă ouăle în tigaie.

Se amestecă dintr-o parte în alta cu o lingură de lemn, încet și cât de cât constant.

Se ia tigaia de pe aragaz când jumările încă nu n-au întărit.

Se condimentează și se amestecă înăuntru cealaltă bucățică de unt.

Mesaje pe care colega mea de apartament India m-a lăsat să le trimit de pe telefonul ei pretinzând că sunt ea

(Nu știu de ce e de acord cu așa ceva)

Mesaj către Sam, fostul ei coleg

India 20:47
Îți urez o dimineață excelentă, Sam! Cum o mai duci? Mă întrebam așa, fără nicio legătură, în ce cartier din Londra locuiești în prezent.

Sam 20:48
Richmond. De ce? Te muți în sud?

India 20:50
Vai, nu. Stau în Highgate. Avem niște probleme cu ridicatul gunoiului. Ăștia ridică deșeurile generale doar la fiecare două săptămâni, or, noi umplem tomberoanele prea repede. Ce părere ai dacă aduc două tomberoane în Richmond o dată la două săptămâni? O să le iau înapoi a doua zi, așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

Sam 20:51
Hmmm… Serios? Vrei să aduci niște tomberoane la 24 km o dată la două săptămâni? De ce nu le lași pe undeva?

India 20:51
Pentru că vreau să știu că sunt pe mâini bune.

Sam 20:52
Tomberoanele?

India 20:52
Da.
N-o să-ți dea de furcă prea mult, de-abia dacă o să le observi.

Sam 20:53
Încetează.

India 20:53
OK, nicio problemă, o să-i scriu prietenei mele din Peckham.

Sam 20:54

Nu poți să te ocupi de ele decât dacă le duci la peste 15 km distanță? Pare o chestie forțată.
De ce nu trimiți un mesaj cuiva din Camden? Cred că ar fi mult mai convenabil.

India 20:56
Ideea e să fie într-un cartier diferit, Sam. Nordul Londrei nu este suficient de bun pentru mine. Am nevoie de un cartier complet diferit, într-o cu totul altă parte a orașului.

Ziua următoare

India 21:00
Hei. Ce mai faci?

Sam 21:01
Of, Dumnezeule. Iar despre tomberoane? Parcă ne lămuriserăm deja.

India 21:01
Ei, și tu acum, nu scoate gunoiul din casă!

Sam 21:02
Hahahahaha. Bună asta.

India 21:02
Nu, dar serios acum, putem pune în aplicare planul săptămâna viitoare?

Sam 21:03
Of, Doamne. Tu chiar vorbești serios?

India 21:03
Tomberoanele mele sunt ridicate marțea, așa că pot să le pun în trenul suprateran luni? xx

Sam 21:05
Cred că ai băut, India. Eu locuiesc în Barnes.

India 21:05
În tomberoane?[52]

Sam 21:06
E mai mult de o oră distanță.

India 21:06
Ai dreptate, durează prea mult cu metroul.

Sam 21:07
Nici măcar nu este vreo linie de metrou până la mine.

India 21:07
O să le aduc cu un taxi mare.

Sam 21:08
Potolește-te. Nu vreau să am de-a face cu tomberoanele tale.

India 21:09
OK. Habar n-am ce-o să fac acum, dar presupun că nu vrei să ne certăm.

Sam 21:09

De ce nu le arunci pur și simplu undeva? Dacă nu pui documente personale în ele, nimeni n-o să știe ale cui sunt.

India 21:10

Presupun. Mi-aș dori doar să le pot aduce în Barnes, mi se pare mai practic așa.

Sam 21:10

Chiar deloc, e ridicol.

India 21:11

Înțeleg dacă vrei să ai parte de intimitate etc.
Și nu vrei să mă tot perind eu pe acolo.

Sam 21:11

Nu vreau să fiu azil de tomberoane, nu. E ciudat. Dar dacă ai vreodată chef de o băutură în Barnes, ești mai mult decât bine-venită. Doar să nu vii cu tomberoanele după tine.

Un mesaj către Shaun, o cunoștință de la universitate

India 19:21

Bună. Mi-ai lăsat impresia că ai un talent înnăscut pentru proiecte antreprenoriale. Mă înșel?

Shaun 19:22

Cu cine am onoarea?

India 19:22

India Masters, licențiată (cu distincție).

Shaun 19:53

Cu ce te pot ajuta?

India 19:54

Am identificat o lipsă pe piață – și e o lipsă destul de mare – de minifrigidere în mai multe culori. Am un plan de afaceri, nu am nevoie decât de un partener din umbră. Ai putea fi tu acea persoană?

Un mesaj către Zac, un prieten de la universitate

India 18:53

Pot să îți cer o favoare??

Zac 18:54

Sigur, scumpo.

India 18:54

Pot să-mi împrumuți o pereche de pantaloni pentru o întâlnire de lucru în această săptămână?

Zac 18:54

Haha. Da. Ce fel de pantaloni? Și de ce?

India 18:55
Am observat că porți niște pantaloni mișto. Și n-am chef să îmi cumpăr alții noi. Și este o întâlnire foarte importantă cu un client.

Zac 18:55
Ai mei o să-ți fie prea lungi.

India 18:55
Zici tu?

Zac 18:55
Ești f. ciudată. Indy, ce înălțime ai?

India 18:56
1,54.

Zac 18:57
Eu am 1,80.

India 18:57
Pot să-i suflec. Nu-ți face probleme în privința asta, tu doar vino cu pantalonii.

Un mesaj trimis lui Paul, un tip cu care India s-a giugiulit la un moment dat

India 19:02
Bună. Ce mai faci?

Paul 19:16
Bine, mulțumesc! Tu ce mai faci?

India 19:18
Mă bucur enorm să ne reauzim. Am o rugăminte – înființez o trupă de dans, în special dans tradițional irlandez, dar stai, nu da bir cu fugiții din cauza asta, pentru că va fi o abordare modernă. Oricum, poți să faci o grămadă de bani odată ce începe sezonul nunților și mă întrebam dacă nu ai fi interesat de o bucată din plăcintă? Nu ți-ar lua mult timp să înveți coregrafia și, sincer, avem nevoie de cineva înalt în rândul din spate. Ce zici?

Paul 19:56
Bună! Wow, mulțumesc din suflet că te-ai gândit la mine. Oricât de distractiv sună, din păcate, anul ăsta este destul de aglomerat și nu cred că aș putea să mă dedic proiectului. Îmi pare rău. Nu uita să faci fotografii. Ai grijă de tine și sper să ne vedem în curând x

India 19:58
Dar, totuși, nu vrei o bucată de plăcintă?

Bună tuturor femeilor pe care Emily le-a cunoscut de douăzeci și opt de ani încoace!

Sper că sunteți bine și entuziasmate cu privire la festivitățile de weekendul viitor. Ne-am gândit că ar fi util să știți cum se va desfășura ziua.

Sâmbăta va începe exact la ora 08:00. Vă rugăm să vă alăturați nouă în Turnul Londrei la un curs de gătit în stil Tudor. Vom pregăti la cuptor vânat umplut cu pere. Acesta va reprezenta micul dejun, la ora 09:00, împreună cu o halbă generoasă de mied.

La ora 10:00 ne vom duce spre nord, până la centrul sportiv Kentish Town, unde vom juca fotbal cu dildo-uri. Este foarte simplu – ne împărțim în două echipe și jucăm un meci amical, dar purtăm fiecare câte un strap-on mare negru. (VĂ RUGĂM, dacă nu ați făcut-o deja, trimiteți-ne o propoziție despre cea mai frumoasă amintire cu voi și Emily – le vom scrie cu pastă corectoare pe strap-on-ul ei, ca să-l poată păstra pentru totdeauna.)

La ora 12 p.m. ne vom schimba în primele noastre rochii elegante (o combinație între disco și Kenan & Kel), vom pleca de la centrul sportiv și ne vom îndrepta spre pubul preferat al lui Emily, unde a mers de două ori, în urmă cu zece ani, The Sparrow and Ape din Camden.

12:30 p.m. Prânzul (inclus în banii pe care i-ați transferat deja) va fi un platou delicios cu *mezze*, adică aveți dreptul fiecare la un falafel, trei măsline, o jumătate de pită și un pahar de prosecco. Dacă nu beți prosecco sau orice alt tip de vin spumant, vă recomandăm să vă asigurați propriul alcool pentru întreaga zi.

02:00 p.m. După masa de prânz, ne-am gândit că ar fi distractiv să jucăm „cât de apropiate suntem, de fapt?“. Vom forma un cerc, iar Emily va merge în cerc și va trebui să răspundă la întrebări despre noi. În cazul în care are mai mult de un răspuns greșit, veți fi evacuate de la petrecerea burlăcițelor și vi se va cere să vă întoarceți acasă pe cont propriu (de exemplu, pentru prima rundă, va fi întrebată care sunt joburile noastre, în a doua rundă va fi întrebată care este cel de-al doilea prenume al nostru etc.). Asta va ridica miza și, în plus, trebuie să reducem grupul de la treizeci și cinci la treizeci de persoane pentru locația unde se va servi cina mai târziu, deoarece treizeci este capacitatea maximă. Aceasta pare a fi singura opțiune corectă.

03:00 p.m. Suntem foarte entuziasmate că am comandat matrițe de ciocolată făcute cu ajutorul unei varietăți de anusuri masculine de către firma de ciocolată artizanală Sucre et Crème (mii de mulțumiri domnișoarei de onoare Linda pentru organizare). Va fi sarcina lui Emily de a ghici care anus îi aparține logodnicului ei.

04:00 p.m. Credem că ar fi un moment potrivit pentru a ne schimba în a doua rochie elegantă – „Emily a mea“. În ultimele săptămâni, am primit o mulțime de e-mailuri îngrijorate de la diverse persoane care nu se hotărau cum să se deghizeze și, sincer, m-am săturat să vă tot repet: ***toată chestia asta trebuie să fie distractivă!*** Deci, nu vă stresați prea mult! „Lacrosse Emily“, „Emily care a luat pauză un an“ și „Emily cea grasă și șomeră“, toate pot servi de minune scopului! Cineva a menționat „Emily de la mănăstire“, iar aceasta este singura idee de care nu suntem sigure – nu uitați, avem mame și bunici în această parte a zilei.

05:00 p.m. Înainte ca toată lumea să devină prea cherchelită să-și mai amintească ceva după, vrem să-i prezentăm lui Emily Copacul ei cu Tampoane. Sper că ați primit toate e-mailul în care erați rugate să păstrați un tampon folosit și să-l aduceți într-un plic. Vom avea un smochin pe care să i-l prezentăm lui Emily decorat cu toate tampoanele noastre, care astfel vor simboliza legătura noastră perpetuă prin condiția femeii și prietenie. Credem că va fi un moment cu adevărat special pentru ea.

06:00 p.m. Ne luăm la revedere de la bunici și mame și le comandăm câte un Uber.

06:30 p.m. Ne îndreptăm spre restaurantul Ribs N Bibs, în Stockwell.

07:15 p.m. Sosim la restaurant și ne schimbăm imediat în hainele noastre de ieșit în oraș. (Tocuri, pliz!! Vrem să fim cât mai elegante pentru Emily.)

07:30 p.m. Aperitivele.

08:30 p.m. Spectacole-surpriză cu membrii trupei Blue Man Group, în pielea goală. Emily a fost foarte dornică să lase impresia că nu își dorește un stripper penibil, așa că am considerat că acesta este un compromis bun. (*N.B.* Domnișoarele de onoare să nu uite să aducă schimburi de haine pentru Emily, deoarece va fi acoperită cu vopsea până la sfârșitul petrecerii.)

09:00 p.m. Felurile principale.

10:00 p.m. Budincă și un curs intensiv de confecționare de pălării. Pălărierul de renume mondial Madame Meringue a fost de acord să vină și să ne învețe cum să ne facem glugi de unică folosință din resturile de budincă. Puteți să vizionați **aici** tutorialele ei de confecționat berete din plăcinte *banoffee*[53] ca să vă faceți o idee despre ceea ce ne așteaptă.

Ora 11:00 p.m. Plimbare pe jos până la clubul FLUID din Vauxhall, unde am rezervat un scaun (nu mai erau mese disponibile).

04:00 a.m. Se închide clubul.

Și cu asta, și petrecerea!

Tot ce a rămas de spus este că Emily și-a dorit să vă informăm pe toate că, din păcate, o invitație la petrecerea burlăcițelor **NU GARANTEAZĂ** că veți primi o invitație și la nuntă. Va fi o nuntă (oarecum) mică și Emily nu poate găzdui pe toată lumea, dar totuși speră că îi veți fi alături pentru a sărbători ultimele ei zile ca femeie necăsătorită.

Oricare dintre voi va fi surprinsă că vorbește cu Emily despre nuntă sau că încearcă să obțină o invitație va fi imediat alungată de la petrecerea burlăcițelor – o petrecere la care ea trebuie să se distreze, nu să-și organizeze nunta, ca în celelalte zile.

Vă mulțumim tuturor că ați transferat câte 378,23 de lire fiecare. Suma acoperă întregul cost al zilei, în afară de transport, felurile principale de la restaurant, băuturile de la restaurant și băuturile de la club.

Încă nu am primit bani de la următoarele fete:

EMILY BAKER

JENNIFER THOMAS

SARAH CARMICHAEL

CHARLOTTE FOSTER

Dacă aceste fete nu transferă banii până la ora 11:00 p.m., din păcate, nu vor putea să participe și toată lumea va trebui să acopere costul locurilor lor.

Să ne pregătim de distracție!

23 martie Domnișoarele de onoare xxx

Note:

52 Joc de cuvinte intraductibil: Barnes și *bins* (tomberoane) sunt asemănătoare ca formă. (*N. red.*)

53 Combinație între banane și toffee. (*N. trad.*)

Ce spune psihoterapeuta mea

– De ce ești aici?

De ce eram acolo? Nu am crezut niciodată că voi ajunge în acel loc. Într-o cămăruță cu mochetă bej și o canapea vișinie, chiar în spatele clădirii Oxford Circus. Unde mirosea mereu a esență de parfum și a nimic altceva, indiferent de cât de adânc inspiram atunci când intram – nimic care să aducă a prânzul tocmai luat sau a vreo cafea răcită –, nicio dovadă, în afară de parfum, că acea femeie avea vreo viață în exteriorul acelei camere. Mirosul care urma să mă întristeze și să mă facă să mă gândesc fără să vreau la ora 01:00 p.m. dintr-o vineri după-amiază ori de câte ori îl simțeam la o femeie la vreo petrecere. Eram acolo cu un preț pe oră. Într-un gol al vieții în care nu exista nimic altceva în afară de o conversație între doi oameni – ca în cabina comentatorului sau în studioul TV al analizei post-meci. Emisiunea de dezbateri mai puțin populară care rulează concomitent cu cele de mare audiență. Era emisiunea *Strictly: It Takes Two*. Era *Dancing on Ice: Defrosted*. Aceasta era camera la care aveam să mă gândesc mereu când mă aflam pe punctul de a lua o decizie proastă; în WC-ul vreunui pub, cu vreun bărbat pe bancheta din spate a unui taxi. Această cameră care promitea că acolo viața mea se va schimba.

Mi-am făgăduit întotdeauna că nu voi călca niciodată într-o cameră ca aceea. Dar nu știam unde altundeva să fiu decât acolo. Rămăsesem fără opțiuni. Aveam douăzeci și șapte de ani și mă rostogoleam în vârtejul anxietății. Trecuseră nouă luni de când lucram ca freelancer și îmi petrecusem aproape fiecare zi singură cu gândurile mele. Avusesem grijă să îndepărtez orice îngrijorări din partea prietenilor și a familiei mele. Îmi venea mereu să plâng, dar îmi era peste putință să vorbesc cu cineva despre asta. Mă trezeam în fiecare dimineață fără să știu unde sunt sau ce se întâmplă. Mă trezeam în fiecare dimineață la realitatea vieții mele de parcă somnul de peste noapte era o lovitură în cap care mă lăsa însângerată.

Eram acolo pentru că trebuia să fiu acolo. Eram acolo pentru că amânasem să merg acolo; pentru că mi-am spus mereu că nu am nici bani, nici timp; fiindcă mă complăceam în acea situație, prostește. I-am spus unei prietene că mă aflu în pragul unei implozii și mi-a dat numărul de telefon al unei tipe. Rămăsesem fără pretexte.

– Cred că o să cad și o să mor, i-am răspuns.

Eleanor m-a privit pe deasupra ochelarilor și s-a întors la foaia ei, luând notițe frenetic. Avea un breton rar, împărțit în două, în stilul anilor ’70, ochi căprui ca de felină și un nas proeminent. Era trecută ușor de patruzeci de ani. Arăta ca Lauren Hutton în tinerețe. Am observat că brațele îi erau musculoase, bronzate și elegante. Mă gândeam că probabil mă consideră o plângăcioasă nătângă. O ratată mare și grasă. O fată căreia i s-a făcut mereu pe plac și care își aruncă pe apa Sâmbetei banii câștigați din greu ca să poată bălmăji ceva despre ea însăși o oră pe săptămână. Probabil că mirosea tipele ca mine de la kilometri depărtare.

– Nu deschid și nu închid ferestrele în apartamentul meu, trebuie să-i cer altcuiva să o facă, am continuat, oprindu-mă și tăcând pentru a-mi reține lacrimile care apăsau în zidul din spate al ochilor ca apa într-un dig. Uneori nu pot intra într-o cameră dacă o fereastră este deschisă, fiindcă mi-e frică să nu cad de acolo. Și trebuie să stau cu spatele lipit de perete atunci când un tren intră în stația de metrou. Mă văd căzând în fața lui și dându-mi duhul. Văd cum se întâmplă de fiecare dată când clipesc. Apoi îmi petrec noaptea reluând în minte toată chestia din nou și din nou și nu pot să adorm.

– Așa, a răspuns ea cu un accent australian. Și de cât timp te simți așa?

– Totul a început să se înrăutățească în ultimele șase luni, am spus. Dar, cu perioade de pauză, mă simt așa de aproximativ zece ani. Mă pun zdravăn pe băut când sunt foarte anxioasă. La fel și cu obsesia morții. Fixul lunii este căderea.

Am condus-o prin Topul Hiturilor Tumultului Meu Emoțional Periodic. Am vorbit despre greutatea mea, care mereu fusese într-o continuă schimbare, ca formațiunile de nori – dacă mă uitam la fotografii cu mine din 2009, puteam să spun exact câte kilograme aveam în fiecare. I-am spus despre obsesia mea legată de alcool, care nu se atenuase de când eram adolescentă, setea mea de nestăvilit când majoritatea celor de vârsta mea acum știau când să se oprească,

cum fusesem întotdeauna cunoscută pentru băutul cu o viteză record, vastele găuri negre din memoria mea privitoare la toate acele nopți, de-a lungul anilor; despre rușinea și suferința din ce în ce mai mari legate de acele ore pierdute și acea nebună care alerga prin oraș și de care ar fi trebuit să am grijă, dar în care nu mă recunoșteam și pe care nici nu îmi aminteam să o fi cunoscut.

I-am povestit despre incapacitatea de a mă implica într-o relație; despre obsesia mea cu atenția masculină și totodată frica de a mă apropia prea mult de cineva. Cât de greu mi-a fost să-mi văd toate prietenele implicându-se, una câte una, în parteneriate pe termen lung ca și când s-ar fi scufundat într-o piscină răcoroasă într-o zi toridă. Cum fiecare iubit pe care l-am avut m-a întrebat de ce nu pot face și eu același lucru; cum m-am temut întotdeauna că, din punct de vedere sentimental, am fost programată greșit.

Am vorbit despre modul în care mă întinsesem ca ultima linguriță de pastă Marmite pe cât mai multe vieți posibile. I-am spus că mi-am dat aproape toată energia altor oameni, în condițiile în care nimeni nu mi-o ceruse. Am descris controlul pe care credeam că mi-l oferea acest lucru asupra a ceea ce credeau ceilalți despre mine și totuși mă făcea să mă simt tot mai mult ca o impostoare. I-am spus cum îmi făceam scenarii despre ce spuneau ceilalți despre mine pe la spatele meu; cum probabil aș fi de acord cu aproape orice insultă, oricum. I-am spus cât mă dădusem peste cap pentru a primi aprobarea celor din jur: mi-am cheltuit toți banii pe băuturi peste băuturi pentru tot felul de necunoscuți și nu am putut să-mi achit chiria în săptămâna următoare; cum îmi începeam nopțile de sâmbătă la ora patru p.m. și le încheiam la ora patru a.m. pentru a participa la șase petreceri aniversare diferite ale unor oameni pe care de-abia îi știam. Cât de obosită, de împovărată, lipsită de coloană vertebrală și cât de scârbită de mine însămi mă făceau să mă simt toate astea. Jalnica ironie cum că aveam cel mai mare cerc de prieteni și totuși simțeam că nu le pot spune nimic din toate astea. Cât de adânc înrădăcinată era teama mea de dependență. Că puteam să plâng în patul unui străin la New York, dar nu le puteam cere ajutorul celor mai bune prietene ale mele.

– Dar nimic din toate astea nu are un efect vizibil asupra vieții mele, am continuat eu. Mă simt ca o proastă că vin aici, pentru că totul ar putea fi mult mai rău decât este în realitate. Am prietene minunate, o familie minunată.

Profesional, îmi merge bine. Nimeni din exterior nu și-ar da seama că ceva e în neregulă cu mine. Mă simt de tot rahatul. Tot timpul.

– Dacă te simți de tot rahatul tot timpul, a spus ea, înseamnă că are un efect foarte, foarte mare asupra vieții tale.

– Presupun.

– Simți că ești pe punctul de a cădea pentru că ești frântă în sute de piese aflate în derivă. Ești peste tot. N-ai prins nicăieri rădăcini. Nu știi cum să fii cu tine însăți.

În cele din urmă, peretele din spatele ochilor a cedat și s-au revărsat lacrimile din cel mai adânc puț al stomacului meu.

– Mă simt de parcă nimic nu mă mai poate face să m-adun, i-am spus, neputința mea de a respira întrerupându-mi fraza ca niște sughițuri, cu râul de lacrimi curgându-mi pe obraji fierbinte și nestingherit ca sângele.

– Bineînțeles că asta simți, a spus ea cu neașteptată blândețe. Îți lipsește percepția de sine.

Deci, de aia eram acolo. Îmi căzuse fisa. Crezusem că mi-e teamă să nu cad, dar de fapt nu știam cine sunt. Și lucrurile cu care umpleam acel spațiu gol nu mai funcționau; ci doar mă făceau să mă simt și mai îndepărtată de mine. Acea anxietate copleșitoare rămăsese la poștă un timp și în cele din urmă ajunsese la destinație, fâlfâind prin cutia de scrisori și aterizându-mi la picioare. Am fost surprinsă de acel diagnostic; îmi închipuisem că percepția mea asupră-mi era cât se poate de solidă. Fac parte din Generația Percepția de Sine, cu asta ne ocupăm noi. Completăm secțiunile „Despre mine“ încă din 2006. Credeam că am cea mai șmecheră percepție de sine dintre toți cei pe care-i știam.

– Nu vei ști niciodată ce cred cu adevărat despre tine, a spus ea, exact când eram pe punctul să plec, anunțându-mă că deja s-a prins cum funcționez. S-ar putea să ghicești din comportamentul meu dacă te plac, dar nu vei ști niciodată exact ce gândesc despre tine la nivel personal. Nu încerca să-ți dai seama, altfel nu vom face progrese.

La început am fost cuprinsă de o paranoia incomodă; apoi, de un sentiment aproape instantaneu de ușurare sufletească. Îmi spusese să nu mai fac glume proaste. Să nu mă mai scuz pentru risipa de șervețele Kleenex pe care le luam de pe masa din fața mea. Îmi spunea că în camera în care mă aflam nu trebuia să am grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc, la fiecare povestioară și gest în

speranța că o să mă placă. Acestei tipe care nu avea percepție de sine, vreun sentiment al demnității sau respect de sine – o prezență schimbătoare, să fie pe placul oamenilor; un nod de anxietate – i se acorda permisiunea de *a fi* pur și simplu. Îmi spunea că sunt în siguranță să îmi deschid sufletul în acea cameră cu mochetă bej și canapea vișinie din spatele clădirii Oxford Circus.

Am plecat din biroul ei și am mers pe jos spre casă, toți cei nouă kilometri. Mă simțeam deopotrivă eliberată, ușurată că în sfârșit mi-am croit drum către acea cameră, și incredibil de împovărată de ceea ce urma să vină. Mi-am spus că s-ar putea rezolva toate în trei luni.

– E de părere că n-am percepție de sine, i-am spus Indiei în timp ce pregătea cina.

– Spune prostii, a răspuns ea indignată. Ai o percepție de sine mai puternică decât orice alt cunoscut de-al meu.

– Da, dar nu *acel* gen de percepție de sine, i-am spus. Nu e vorba despre ce voi vota la referendumul UE sau cum prefer cartofii. Se referă la faptul că mă rup în diferite bucăți pentru a mă oferi diferitor persoane, în loc să mă ofer întreagă. Sunt neliniștită și neînrădăcinată. Nu știu cum să fiu fără toate lucrurile pe care le folosesc pentru a rămâne pe linia de plutire.

– Nu știam că te simți așa.

– Simt că mă prăbușesc, i-am spus.

– Nu vreau să fii tristă, mi-a zis India, ținându-mă în brațe, cum stăteam desculțe în bucătărie, în bolborositul blând al spaghetelor de pe aragaz. Nu vreau să mai faci asta dacă te întristează.

În vinerea următoare, i-am mărturisit lui Eleanor că India mi-a spus că nu voia să trec prin acest proces pentru că era îngrijorată că mă va face să fiu tristă. I-am spus că pe jumătate îi dădeam dreptate.

– Bine, dar, știre de ultimă oră – mi-a spus în felul ei caracteristic, direct și liniștitor, dar și sarcastic, de care avea să-mi fie dor –, ești deja tristă. Ești al naibii de tristă.

– Știu, știu, am răspuns, întinzând din nou mâna spre Kleenex. Îmi cer scuze că folosesc iar cu nemiluita. Pun pariu că ai nevoie de-o groază din astea, având în vedere cu ce te ocupi.

M-a asigurat că acesta e scopul lor.

*

Și așa a început procesul. În fiecare săptămână mergeam și făceam detectivistică alături de ea în privința persoanei mele pentru a răspunde la întrebarea cum am ajuns, în cei douăzeci și șapte de ani, să fiu cine eram. Am întreprins o cercetare criminalistică a trecutului meu, discutând uneori o întâmplare de noaptea trecută, alteori vreun lucru întâmplat la școală, la vreo oră de sport, cu douăzeci de ani în urmă. Psihoterapia este o mare săpătură arheologică în psihicul tău până atingi ceva. Este un episod săptămânal personal din emisiunea *Time Team*, un efort conjugat al expertului și al prezentatorului – terapeutul, Mick Aston[54], și pacientul, Tony Robinson[55].

Am vorbit și am vorbit până când Eleanor a construit o teorie pe schema cauză–efect; apoi, într-un moment hotărâtor, am elaborat strategia prin care să schimbăm situația. Uneori îmi dădea teme pentru acasă – chestii pe care să le încerc, la care să lucrez, întrebări la care să răspund, idei la care să cuget, conversații pe care să le am. Timp de două luni am plâns în fiecare după-amiază de vineri. În fiecare vineri noaptea dormeam zece ore.

Marele mit al psihoterapiei este că totul se reduce la a da vina pe alții; dar, odată cu trecerea săptămânilor, am descoperit că era exact pe dos. Am auzit că unii psihoterapeuți își asumă un rol de mămică ușor de tras pe sfoară și gata să sară în apărarea pacienților, întotdeauna liniștindu-i că nu e vina lor, ci a partenerului sau a șefului sau a celui mai bun prieten. Eleanor rareori mi-a permis să arunc responsabilitatea pe umerii altcuiva și m-a forțat întotdeauna să îmi pun întrebări despre ce am făcut de am ajuns într-o situație atât de naspa, motiv pentru care m-am temut mereu de ședințele noastre.

– În afară de cazul în care cineva moare, mi-a spus ea într-o vineri, dacă se întâmplă ceva rău într-o relație, ai avut rolul tău în asta.

După vreo două luni de întâlniri, am râs împreună așa cum se cuvine pentru prima dată. Ajunsesem la cabinet – într-o stare deplorabilă – după o săptămână de lucru groaznică. Stăteam prost cu banii și respectul de sine și îmi făceam griji din cauza plății chiriei și a faptului că nu vedeam niciun progres în carieră. Paranoia începea să-mi scape de sub control. Îmi imaginam că oricine cu care colaborasem vreodată mă considera incompetentă, lipsită de talent și inutilă. Nu ieșisem din apartament trei zile. I-am descris cu lux de amănunte o fantezie în care o sală de consiliu plină de necunoscuți vorbeau despre ce scriitoare

proastă și incapabilă sunt. Nu și-a luat privirea de la mine în timp ce vorbeam, apoi chipul i s-a strâmbat a neîncredere.

– Vreau să spun – a expirat și a ridicat sprâncenele – că eu cred că e o *nebunie* să crezi așa ceva.

Observam că accentul ei australian devenea mai pronunțat, ca și cum îi era greu să-l controleze când era mai dură. Am ridicat privirea de la șervețelul meu; nu era reacția la care sperasem.

– Săli de consiliu pline cu necunoscuți? a întrebat, scuturând din cap neîncrezătoare. Este INCREDIBIL de narcisist.

– Păi, am pufnit în râs. Da. Când o spui așa, e ridicol.

– Nimeni nu vorbește despre tine.

– Mda, am mormăit, ștergându-mi lacrimile cu șervețelul, simțindu-mă brusc ca un personaj jucat de Woody Allen. Ai dreptate.

– Serios! a spus ea, încă uluită, îndepărtându-și bretonul de pe pomeți. Nu ești atât de interesantă, Dolly.

După a treia lună, am avut prima mea ședință fără lacrimi. Cutia de Kleenex a rămas neatinsă. Trecusem de prima piatră de hotar în procesul psihoterapeutic.

În timp ce prietenele mele cele mai apropiate încurajau procesul, în curând a devenit evident că autoexaminarea mă făcea plictisitoare în ochii oamenilor nepotriviți. Am început să beau din ce în ce mai puțin – întrebându-mă dacă o făceam ca să mă simt bine sau să îmi mut gândurile de la o anumită problemă. Am încercat să mă opresc din a le face pe plac celorlalți, conștientă de faptul că să renunț atât de ușor la timpul și la energia mea era ceea ce adâncea acel gol care nu voiam să se transforme în obiectul unei perpetue cercetări. Eram mai sinceră. Le spuneam celorlalți când eram supărată, jignită sau furioasă și apreciam calmul care venea la pachet, plătit cu prețul mic al unei conversații inconfortabile. Am devenit mai conștientă de propria persoană, ceea ce în mod inevitabil a însemnat că mă făceam mult mai puțin de râs în fața altora.

Simțeam cum progresez, săptămână după săptămână; simțeam cum interiorul mi se dezvoltă ca prin fotosinteză cu fiecare zi în care deprindeam lucruri noi. Am făcut o obsesie pentru plantele de interior; o jalnică, dar înfloritoare sminteală. Am citit despre ce ar trebui să pun în fiecare colț cu lumină sau umbră și mi-am umplut apartamentul de verdeață. Iedera-dracului

se târa în jos pe rafturile cu cărți, o ferigă de Boston era cocoțată pe frigider, un filodendron din specia cu frunze rupte se răspândise pe peretele luminos al dormitorului meu alb. Am atârnat un filodendron perfect deasupra patului meu, iar noaptea, picătura de apă ciudat de rece cădea de pe vârful frunzei în formă de inimă direct pe capul meu. India și Belle s-au întrebat cât de sănătoasă era chestia asta, comparând-o cu tortura picăturii chinezești. Dar am citit că e vorba despre gutație – un proces prin care planta elimină excesul de apă pe timpul nopții; muncește din greu să scape de tot ceea ce pune presiune pe rădăcinile sale. Le-am spus că asta avea o semnificație aparte pentru mine. Eu și filodendronul lucram împreună.

– Mai pui câteva plante aici, mi-a spus Farly într-o bună zi, aruncând privirea roată prin dormitorul meu, și o să fie ca în *Prăvălia groazei*.

Fiindcă nu mai beam atât de mult, eram cuprinsă de senzația proaspăt descoperită de a mă trezi cu o amintire neîntreruptă a nopții precedente. Lucrurile pe care le-au spus ceilalți; cum erau îmbrăcați; semnalele dintre ei pe care le considerau discrete. Observasem că, ori de câte ori mergeam la un eveniment social, oamenii erau în căutarea lucrurilor nasoale. Dacă era vorba despre masa din pub, își doreau încă o sticlă de vin, voiau să cheme un dealer, voiau să stea afară și să fumeze ca șerpii, voiau, beți mangă, să facă schimb de bârfe răutăcioase despre vreun cunoscut. Fără să-mi dau seama, devenisem un comerciant de pe piața neagră a petrecerilor. Fusesem unda verde pentru un comportament rău – și nu mi-am dat seama până când nu m-am oprit.

Cea mai brutală și mai spectaculoasă lovitură a lui Eleanor a venit când am vorbit despre asta într-o vineri după-amiază.

– Mi-am dat seama că oamenii vor ca eu să bârfesc, i-am spus. La asta se așteaptă de la mine când ajung undeva, mai ales dacă sunt praf.

– Și bârfeai?

– Da, i-am răspuns. Nu mi-am dat seama cât de mult făceam asta.

– Și de ce bârfeai?

– Habar n-am. Să mă simt aproape de oameni? De dragul conversației? Poate să mă simt puternică, am spus. Acesta e singurul motiv pentru care oamenii bârfesc. Clar am făcut-o ca să mă simt puternică.

– Da, chiar așa, mi-a spus ea cu zâmbetul încurajator pe care-l păstra pentru momentele când era mulțumită că ajungeam la un răspuns înaintea ei. Bârfa e

discreditarea celorlalți pentru a ne simți noi mai bine.

– Da, presupun că este.

– Știi cine mai face asta? A urmat o pauză. Donald Trump.

Am izbucnit în râs.

– Eleanor. Am ajuns să-ți apreciez cu adevărat stilul acesta de afecțiune dură, i-am spus. Dar chiar și pentru tine, comparația e cam trasă de păr.

– Bine, atunci Nigel Farage[56], a spus ea ridicând din umeri ușor, ca și cum aș fi făcut pe deșteapta.

„Psihoterapeuta m-a comparat azi cu Donald Trump", i-am scris lui Farly când am ieșit pe Regent Street. „Cred că fac progrese."

Apoi, după aproximativ cinci luni de psihoterapie, brusc, m-am simțit ca și cum ne-am fi lovit amândouă de un zid de cărămidă. Băteam pasul pe loc. M-am trezit că sunt defensivă cu ea. *Mi-a spus* că sunt defensivă cu ea. Într-o ședință, am sugerat că probabil nu putem găsi niciun răspuns în disecarea evenimentelor și deciziilor din viața mea; în analizarea și reanalizarea vreunui lucru care s-a întâmplat cu un iubit la un moment dat sau a ceea ce părinții mei au spus sau n-au spus în copilărie. Că probabil era un exercițiu inutil; că poate pur și simplu așa m-am născut. Credea că e vreo șansă ca pur și simplu să fiu așa din naștere? S-a uitat la mine absentă.

– Nu, nu cred, a răspuns.

– Păi, *evident* că nu crezi asta, am spus pe un ton morocănos. Pentru că, în caz contrar, pur și simplu nimeni n-ar mai avea nevoie de serviciile tale.

Dacă o făceam de oaie într-o săptămână, uneori inventam o poveste pe care să i-o spun, ca să nu am prea mult de furcă cu ea. Apoi mi-am amintit cât de mult o plăteam pentru ședințe; toate munca aia suplimentară pe care trebuia s-o fac pentru a mi le putea permite; ce privilegiu era că-mi puteam permite așa ceva. Și ce risipă totală de bani ar fi fost dacă nu i-aș fi spus adevărul. Am vorbit cu niște prieteni despre asta, care mi-au spus că erau neliniștiți înainte de ședințe fiindcă încercau să găsească ceva suficient de suculent pentru a-i spune psihoterapeutului. Eu simțeam exact contrariul. Întotdeauna mă gândeam la ce puteam să-i ascund sau ce interpretare pozitivă să dau unei povești, ca să nu pară atât de naspa precum era în realitate.

Dar, desigur, nu se lăsa dusă de nas. Pentru că îi permisesem să observe cum funcționez. Și m-a iritat dintotdeauna cât de bine mă cunoștea și izbucneam

mereu în lacrimi când mă provoca. Nu pentru că detestam că mă critica, ci pentru că, de fapt, mi-era ciudă că făcusem respectivul lucru.

După șase luni, am ajuns la punctul în care aproape că am spus: „Ce te face să fii așa al naibii de înțeleaptă legat de toate astea? Dă-i drumul. Spune-mi cât de perfectă ești!“ Și mi-am dat seama că am nevoie de o pauză, dar nu i-am spus-o. Mi-a zis că „a simțit o oarecare mânie“. I-am spus că sunt în regulă. Am început să anulez ședințele. Am lipsit o lună și jumătate.

Când m-am întors, am descoperit că era mult mai înțelegătoare decât mi-o aminteam și m-am întrebat dacă nu cumva eu îi inventasem linia de anchetă perseverentă și neiertătoare. Poate că devenise pânza goală pe care mi-am proiectat gândurile autocritice și mânia pe care o simțeam față de mine însămi. În mijlocul ședinței, m-a întrebat de ce am încetat să mai vin în mod regulat fără să discut cu ea despre asta. M-am gândit să inventez o scuză. M-am gândit la bani și la timpul petrecut acolo; că era prea târziu să mă retrag.

– Nu știu, i-am spus.

– Nu cumva fiindcă totul devine prea intim? m-a întrebat. Este o problemă de dependență? Nu vrei să devii dependentă de asta?

– Da, am spus, oftând. Cred că asta e, cred că vreau dețin controlul.

– Da, cred că ar putea fi asta, a spus ea, gândind cu voce tare. Ceea ce se întâmplă în viața ta din exterior se reflectă aici.

– Mi se pare logic.

– Ce încerci să controlezi?

– Totul, am spus, conștientizând acel lucru în momentul în care l-am rostit cu voce tare. Încerc să am întotdeauna o influență asupra felului în care gândesc ceilalți despre mine. Asupra felului în care se comportă toată lumea cu mine. Încerc să împiedic să se întâmple lucruri nașpa. Moarte, dezastru, dezamăgire. Încerc să controlez totul.

Revelația ei a fost revelația mea. Am decis să nu mă mai opun procesului. M-am lăsat pe mâinile lui Eleanor și am început o nouă etapă împreună.

– Trebuie să continui să vii aici și să continuăm să vorbim, mi-a spus ea. Trebuie să vorbim și să vorbim și să vorbim până când punem totul cap la cap.

Cred că o parte a problemei era că mă aflam într-un punct în care nu puteam suporta că Eleanor ajunsese să știe atât de multe despre mine – cele mai întunecate cotloane ale ființei mele, experiențele cele mai sacre, mai jenante,

umilitoare, îngrozitoare și prețioase. Iar eu n-am primit nimic de la ea în schimb. Uneori mi-o imaginam pe Eleanor acasă la ea. Îmi imaginam viața ei atunci când nu făcea pe psihoterapeuta. Mă întrebam ce le spune despre mine prietenilor săi, dacă mi-a citit vreun articol sau dacă s-a uitat pe conturile mele de pe rețelele de socializare sau dacă m-a căutat pe Google, așa cum am căutat-o eu prima dată când am primit o factură cu numele ei complet.

Câteva săptămâni mai târziu, m-a întrebat cum mi se pare psihoterapia și i-am dezvăluit că mă deranja faptul că nu știu nimic despre ea. I-am spus că înțeleg că acesta e schimbul de informații potrivit, dar că uneori simt că e un schimb nedrept. De ce eu trebuia să mă expun goală goluță în fiecare săptămână, și ea trebuia să fie întotdeauna complet îmbrăcată?

– Cum adică nu știi nimic despre mine? m-a întrebat ea cu adevărat nedumerită.

– Nu știu nimic despre tine ca persoană.

– Ba da, știi.

– Nu, nu știu, nu le-am putut spune prietenelor mele nici măcar un lucru despre tine.

– Vii aici în fiecare săptămână și vorbim despre iubire, sex, familie, prietenie, fericire, tristețe. Știi exact ce gândesc despre toate astea.

– Dar nu știu dacă ești căsătorită, nu știu dacă ai copii, nu știu unde locuiești. Nu știu ce locuri frecventezi. Nu știu dacă te duci la sală, i-am spus, gândindu-mă la brațele ei tonifiate, la care mă trezeam întotdeauna că mă uit în momentele deosebit de dificile și mă întrebam ce greutăți folosește.

– Și crezi că știind oricare dintre aceste lucruri te va ajuta să înțelegi cine sunt? m-a întrebat ea. Știi foarte multe lucruri despre mine.

De-a lungul timpului, am învățat limbajul Eleanor. După o ședință cu multe lacrimi, îmi spunea întotdeauna: „Ai *mare* grijă de tine“ – cu accentul pe „mare“. Asta însemna: „Nu te îmbăta criță în weekend.“ De asemenea, era rău și când răspundea „O, nu“ la ceea ce îi spuneam. Dar cea mai nașpa dintre toate era: „Săptămâna asta, mi-am făcut griji pentru tine.“ Când Eleanor îmi zicea că și-a făcut griji pentru mine în acea săptămână, însemna că i-am oferit un spectacol de toată jena vinerea anterioară.

Am fost în continuare înspăimântată de zilele de vineri, dar din ce în ce mai puțin. Eu și Eleanor râdeam împreună mai mult. I-am povestit că uneori după

ședințele noastre mă duceam direct la Pret a Manger și mâncam o negresă cu ciocolată în aproximativ cinci secunde sau intram într-un magazin cu orice produs la 10 lire și cumpăram vreo prostioară de care nu aveam deloc nevoie. Mi-a spus că era din cauză că sunt îngrijorată în legătură cu ceea ce credea ea despre mine – și am fost de acord. Nu e în firea lucrurilor să stai într-o cămăruță cu cineva care nu face parte din restul vieții tale și să-i împărtășești toate poveștile brute, necenzurate – cele pe care nu le-ai spus niciodată cu voce tare, cele pe care nu le-ai spus niciodată nimănui, poate nici chiar ție însăți. Dar cu cât eram mai bine, cu atât o judecam mai puțin. Forma ei adevărată a început să prindă contur în fața ochilor mei: o femeie care era de partea mea.

Când o prietenă mi-a spus că relația dintre pacient și psihoterapeut este cea care aduce vindecarea, mai degrabă decât vorbitul în sine, am înțeles. Percepeam senzația, care tot sporea, de calm și pace ca pe un lucru pe care îl construiam împreună – ca pe niște exerciții fizice care întăreau un mușchi. Purtam o mică parte din ea cu mine și sunt sigură că o voi face întotdeauna. Munca aceea m-a ajutat să mă înțeleg pe mine însămi într-un fel pe care nu voi putea niciodată să-l ignor și să-l îngrop. Este termenul lui Eleanor: „munca". Și așa am și perceput-o, întotdeauna, ca pe o muncă. Momentele petrecute cu Eleanor erau incitante, dificile și aveau aerul unei confruntări. Nu mă lăsa să trec cu vederea nimic. Mă făcea să mă gândesc la rolul pe care l-am jucat în absolut orice. Încercam uneori să-mi amintesc de vreun moment în care comportamentul meu nu a avut nicio consecință. După acele după-amiezi de vineri deosebit de obositoare, mă întrebam cum ar fi viața mea dacă n-aș fi decis să pornesc în acea aventură a cunoașterii de sine. Ar fi fost mai ușor să continui pur și simplu să fiu o bețivancă într-un taxi care gonește pe autostrada M1 la ora patru a.m.? Cu un comportament niciodată examinat, ci lăsat deoparte, doar pentru a se repeta în weekendul următor?

Lui Eleanor îi plăcea să-mi spună că viața e de tot rahatul. Îmi spunea asta în fiecare săptămână. Îmi spunea că viața mă va dezamăgi. Îmi amintea că nu pot face nimic pentru a o controla. M-am relaxat în fața inevitabilului.

Când am împlinit un an de terapie, conversațiile au început să fie mai degajate, mai intime. Mi-a recomandat cărți pe care le considera de ajutor în cazul meu. De cele mai multe ori spunea „La revedere" în loc de „Ai *mare* grijă de tine". Încetase să mai spună „O, nu" pe un ton îngrijorat când îi povesteam

ceva și am început să aud deseori un „Ei bine, sună MINUNAT!“ plin de o încântare sinceră. De fapt, într-o vineri, am rămas fără povești de împărtășit.

Nu știam exact cât de mult voiam să fiu acolo sau cât de liberă voiam să mă simt. Dar știam următorul lucru: cu cât petreceam mai mult timp acolo, cu atât mai mult se aranjau lucrurile. Tot vorbind, am intrat într-o anumită stare de armonie, exact așa cum prezisese. Am completat puzzle-ul. Am observat tiparele. Vorbitul a început să se lege cu acțiunea. Discrepanța dintre cum mă simțeam și cum comportam era din ce în ce mai mică. Am învățat să îmi disec problemele, să cobor în profunzime, incomod de adânc, în loc să mă îndrept spre Hebridele Exterioare ale Experienței când lucrurile mergeau prost. Beam din ce în ce mai rar și nu existau consecințe dezastruoase, fiindcă intenția era să sărbătoresc, nu să evadez.

Mă simțeam mai stabilă psihic. Mă simțeam mai puternică. Ușile dinăuntrul meu s-au deschis una câte una, am golit încăperile de toate rahaturile și am vorbit cu Eleanor despre fiecare porcărie pe care am găsit-o acolo; după care am aruncat totul. Cu fiecare cameră a cărei ușă o deschideam, știam că sunt mai aproape. De un sentiment de sine, de o senzație de calm. Și de sentimentul că sunt acasă.

Dragă Dolly Nu-știu-cum Alderton,

Felicitări! Ai câștigat un loc la nunta lui Jack Harvey-Jones și Emily White. Bravo că ai ajuns atât de departe – ai fost una dintre cele două candidate pentru invitația finală la nunta reală, ca și pentru recepție, a doua fiind Rose, verișoara lui Emily. Te-am ales în cele din urmă pe tine pentru că ești gălăgioasă, bei zdravăn și vei putea înveseli atmosfera la masa prietenilor introvertiți ai lui Jack de la London School of Economics. Rose va veni doar la recepție, dar este în regulă, pentru că nici noi nu am fost invitați când ea și soțul ei „s-au căsătorit pe ascuns", iar Rose are un semn din naștere pe față, așa că ne-ar distruge pozele făcute în timpul zilei. Așadar! Să bată tobele, vă rog! Domnul și doamna Keith White solicită plăcerea companiei tale la căsătoria fiicei lor Emily cu domnul Jack Harvey-Jones din Vâlceaua de Nicăieri.

(Știu că sună un pic aiurea „domnul și doamna Keith White", dar părinții pedanți ai lui Jack au insistat că așa trebuie scris și, cum ei plătesc pentru băutura de bun venit, nu are rost să ne contrăm cu ei pe tema asta.)

Ești invitată cordial să fii martoră la momentul în care tatăl lui Emily o dă de la casa lui și e primită cu entuziasm de un alt bărbat de parcă se vinde o mașină second-hand. Când prietenele feministe radicale ale lui Emily o vor întreba despre asta, ea va minți și va spune că biserica a zis că așa trebuie și că nu a fost alegerea noastră, și am aprecia dacă ai marșa și tu pe ideea respectivă.

Acum – *te rugăm* – te implorăm, fără cadouri, doar prezența ta! În fine, NUMAI ȘI NUMAI DACĂ INSIȘTI, poți alege un mic cadou din magazinul nostru de la Liberty, unde vei avea privilegiul de a comanda ceva banal (precum mixerul de salată de 50 de lire) sau ceva decadent (de exemplu, iepurele uriaș de porțelan care poartă joben). E decizia ta.

De asemenea, fă o donație unei organizații caritabile dacă vrei, nu contează care, ne-am gândit că ar fi bine să-ți sugerăm asta. (Rugăminte: cineva să cumpere canapeaua Chesterfield pentru sufrageria noastră!!)

Suntem conștienți, Dolly Nu-știu-cum Alderton, că ești singura cu un venit de 30 000 de lire, în cel mai bun caz, în timp ce noi avem un venit anual comun de 230 000 de lire. Înțelegem, de asemenea, că noi trăim într-un apartament de 700 000 de lire sterline în Battersea, al cărui acont a fost plătit în întregime de către părinții noștri, în timp ce tu încerci din răsputeri să strângi 668 de lire sterline în fiecare lună pentru a-ți plăti chiria, așa că, pe firul acestei logici, am considerat că *tu* trebuie să fii cea care să ne dea *nouă* cadouri scumpe pentru a ne decora casa deja complet mobilată.

Acum serios, ne dorim cu adevărat să fii acolo, așa că nu-ți face deloc griji cu privire la cadou, la donație sau la orice altceva. Dacă apari cu mâna goală, doar vom face niște comentarii înțepătoare, anul viitor, la petrecerile cu prietenii noștri, când nu vei fi acolo. Și, de fapt, chiar ne convine, fiindcă vom continua să vorbim despre nuntă până când vom afla că urmează să fim părinți, deci sperăm că decizia ta egoistă de a nu sărbători dragostea noastră cu un set de bucătărie Le Creuset ne va oferi suficient material pentru fiecare conversație până vom ajunge la trimestre și la nașterea în apă, așa că îți mulțumim.

Acum, să trecem la băutură! Fiecare oaspete va primi un pahar de șampanie/vin alb spumant neidentificabil într-un pahar înalt de șampanie. Apoi, va fi un bar unde, trebuie să știi acest

aspect, băutura e pe bani. Am încercat să facem ca bugetul de nuntă de 75 000 de lire să includă și băutura pentru 120 de persoane, dar, din nefericire, nu a fost posibil. Ale naibii nunți!

Alăturat, vei găsi detaliile unei pensiuni cu mic dejun inclus, extrem de scumpă, recomandată din suflet de noi toți; acolo am avut parte de multe prânzuri de duminică minunate. Nicio presiune pentru a rămâne acolo, totuși, poți sta oriunde vrei în izolatul sat în care ne căsătorim.

Fă-ți rezervare rapid și să ai un sejur plăcut!

Deci, ne vedem acolo. Ah, și apropo, știm că fiecare persoană pe care o știi a primit o invitație dublă, pentru că sunt toți implicați în relații. Și nu, nu-i cunoaștem pe jumătate dintre partenerii lor, ne-am gândit doar că ar fi frumos pentru ei să aibă pe cineva acolo, știi, pentru că celor implicați în relații le place să-și petreacă timpul împreună. Din păcate, nu ți se acordă acest tip de sprijin (😒) și trebuie să vii de una singură. Ne pare rău pentru asta, ține de logistică. Te rugăm, sună-l pe fratele pervers al lui Jack pentru că *avem impresia* că e singurul invitat neimplicat într-o relație în afară de tine, așa că ar putea fi distractiv să veniți cu același tren și să împarți o cameră cu el! Deși s-ar putea să vină cu franțuzoaica aia pe care a întâlnit-o la conferință, așa că poate că e mai bine să ne lași să verificăm mai întâi.

Codul vestimentar: rochie de dimineață, indiferent ce înseamnă asta.

Cum ajungem acolo: biserica și locul de desfășurare a acțiunii sunt absolut pitorești, așa că am vrea să nu fie deloc mașini acolo în ziua cea mare, ca să nu distrugem cadrele fotografice sau atmosfera pașnică. Îți recomandăm să iei un tren din Londra – cea mai apropiată stație de Vâlceaua de Nicăieri este la treizeci și cinci de kilometri distanță. Există o companie locală de taxiuri la care poți apela pentru a ajunge la biserică, dar te rugăm să suni din timp deoarece au doar trei mașini.

Alte formalități: vrem ca atmosfera nunții să fie foarte relaxată, așa că încurajăm aruncatul de confetti în fața bisericii, ca să fie ultradistractiv. TE RUGĂM SĂ NU-ȚI ADUCI PROPRIILE CONFETTI. Va exista o caserolă ce VA FI ÎNMÂNATĂ DE CĂTRE ALISON, MAMA MIRESEI, care a uscat petale de nemțișor una câte una timp de patru ani pentru această ocazie. Nemțișorii dau foarte bine pe cameră, sunt mai ieftini decât petalele de trandafir, dar sunt și ecologici – dacă sunt din hârtie, confetti dăunează faunei sălbatice din zonă, iar cei de la local au spus că, dacă se vor găsi CONFETTI DIN HÂRTIE, petrecerea va fi imediat anulată, personalul de catering va fi rugat să plece și seara se va încheia. Așa că așteaptă-ți rândul și vei primi o MÂNĂ MICUȚĂ de confetti (te rugăm, una mică, fiindcă vrem să ajungă la toată lumea) pentru a arunca peste mirii fericiți în timp ce intră în lume ca soț și soție.

Te rugăm să menționezi melodia preferată în răspunsul tău și DJ-ul nostru își va da silința s-o pună, însă doar dacă este „I Would Walk 500 Miles“ a lui Proclaimers sau „Umbrella“ a Rihannei.

Avem un hashtag pentru imaginile de pe Instagram cu ocazia evenimentului: „jemily2016“. Am vrut să fie doar „jemily“, dar, din păcate, acela e numele unei mărci de lubrifianți intimi, după cum am descoperit atunci când am căutat online, așa că va trebui să ne mulțumim cu „jemily2016“.

Copiii sunt bine-veniți!

Sub nicio formă nu sunt acceptate *hainele lejere* – n-ai cravată, nu intri. Este ziua noastră specială, nu o cină după crichet.

Dacă nu reușești să ajungi, nu îți face griji, deoarece vom avea o altă petrecere în oraș luna viitoare, pentru prietenii noștri londonezi mai puțin apropiați, dar foarte activi pe Instagram. Apoi, luna următoare, vom organiza o altă ceremonie și o petrecere în Austria, de unde provin mulți dintre membrii familiei lui Jack. Apoi, vom avea o binecuvântare în Ibiza și o vacanță de grup la care veți fi toți invitați. Practic, nunta noastră va fi ca turneul unei trupe pe perioada anului viitor, așa că alege o dată care îți convine ~~și rezervă un bilet~~ și vino.

Toată dragostea noastră și de-abia așteptăm să ne vedem!

12 iunie Jack și Emily xxx

P.S. Ne pare rău că a trebuit să plătiți pentru a primi această invitație, am fost oarecum într-o grabă nebună atunci când le-am dus la poștă și am primit timbrele greșit pentru greutatea lor. Asta înseamnă că ați plătit 0,79 lire, bani care vă vor fi înapoiați la intrarea în local. Fratele lui Jack, Mark, se ocupă de pușculiță și va sta lângă arcada ornamentală. NU AVEȚI CHITANȚĂ – NU PRIMIȚI BANII ÎNAPOI.

P.P.S. Ne cerem scuze pentru inimioarele decorative care au căzut din plic și v-au umplut covorul pe care abia l-ați aspirat.

Note:

54 Mick Aston (1946–2013), arheolog britanic. A lucrat la emisiunea *Time Team*. (*N. red.*)

55 Tony Robinson (n. 1946), actor englez, cunoscut în special pentru rolul lui Baldrick din serialul *Blackadder*. Între 1994 și 2014 a prezentat emisiunea *Time Team*. (*N. red.*)

56 Fost membru al Parlamentului European, liderul Partidului pentru Independența Regatului Unit. (*N. red.*)

Hotelul inimii frânte

M-am trezit cu trei apeluri pierdute de la Farly înainte de șapte dimineața și un mesaj în care îmi cerea să o sun. Înainte să apuc să-i formez numărul, m-a sunat din nou. Știam că nu e un semn bun. M-am gândit la ultimele optsprezece luni de la moartea lui Florence și la faptul că Farly se înstrăinase de toți prietenii ei cei mai apropiați și-și îngropase durerea în depărtare. Încercasem să o aduc înapoi; să găsesc cuvintele potrivite ca să o alin. Mi-am amintit de momentele în care râdea de vreun lucru anume, lăsând la vedere o urmă din fosta Farly, pentru ca râsul să i se transforme apoi în suspine guturale și să-și ceară scuze pentru că nu înțelegea cum îi funcționează mintea sau corpul. Egoista de mine avea un singur gând: *nu știu cum o voi putea ajuta să treacă din nou prin asta*. Am tras adânc aer în piept și am răspuns la telefon.

– Dolly?

– Ce s-a întâmplat?

– N-a murit nimeni, mi-a spus ea sesizând panica din glasul meu.

– OK.

– E vorba despre Scott. Cred că ne despărțim.

Se întâmpla cu opt săptămâni înainte de nunta lor.

Farly era singură când am ajuns la ea, o oră mai târziu. Scott plecase la muncă și ea primise de la șefa ei câteva zile de concediu pe motive personale. Mi-a povestit conversația pe care o avuseseră noaptea trecută, pas cu pas. Mi-a spus că discuția parcă picase din cer – că nunta era cea mai mică dintre grijile ei acum și ar face orice pentru a-și salva relația. Tatăl ei și mama sa vitregă erau la casa lor din Cornwall în weekend și am decis să conducem până acolo, astfel încât ea și cu Scott să poată petrece ceva timp separat pentru a-și pune gândurile în ordine.

Am elaborat un plan cu ceea ce voia să-i spună la telefon. M-a întrebat dacă aș putea să stau în cameră cu ea când sună – era cu nervii la pământ și trebuia să mă vadă acolo ca să se poată calma. M-am așezat pe canapea, iar ea măsura

cu pasul apartamentul în timp ce vorbea la telefon. M-am uitat în jur la casa pe care o împărțeau; viața pe care și-o construiseră împreună. Era o fotografie cu ei mai tineri, până în douăzeci și cinci de ani, îmbrățișându-se drăgăstos; o fotografie în ultima lor vacanță cu Florence. Covorul portocaliu-aprins pe care eu i-am ajutat să-l aleagă; canapeaua pe care am stat toți trei bând vin roșu până în zori, în timp ce urmăream la televizor rezultatele alegerilor. Printul cu versurile lui Morrissey pe care îl cumpărasem cu ocazia logodnei lor era agățat, în ramă, pe perete.

Mă încerca un sentiment ciudat și complicat. De atâția ani, asta era tot ce îmi dorisem. Tot ce sperasem era că, la un moment dat, unul dintre ei se va înstrăina de celălalt și am fi vorbit întotdeauna cu drag despre Scott Prima Iubire, iar eu mi-aș fi primit înapoi prietena cea mai bună. Dar acum, că acel moment venise, nu simțeam nimic altceva decât o înspăimântătoare tristețe și nostalgie. Trecuseră prin atâtea lucruri împreună și îmi doream cu disperare ca relația lor să funcționeze.

Ne gândiserăm toți la nunta apropiată a lui Farly și Scott ca la un fel de ipsos acoperind gaura rămasă în familia lor. Ori de câte ori familia sau oricare dintre prietenii noștri vorbeau despre cum va fi ziua cea mare, toți eram de acord că va fi plină de o fericire de nestăpânit, dar și de o tristețe inevitabilă – însă cu siguranță va marca un nou capitol în viața lor. Un început, și nu un sfârșit.

După moartea lui Florence, îmi asumasem rolul de domnișoară de onoare ca și cum evenimentul ar fi fost la fel de solemn ca un ritual cavaleresc. Eu, AJ și Lacey am organizat o petrecere de burlăcițe la fel de ambițioasă și de amplă ca o ceremonie de deschidere a jocurilor olimpice. După luni și luni de implorat și de negociat, un hotel din estul Londrei ne-a pus la dispoziție salonul de recepție de la ultimul etaj, cu vedere la oraș, la un preț foarte redus pentru o petrecere așa de mare. Am angajat formația London Gay Men's Chorus să vină să cânte pentru Farly o serie-surpriză de cântece de nuntă, purtând tricouri cu chipul ei. Eu am creat un cocktail numit The Farly, împreună cu un barman expert în amestecuri. Am comandat de pe eBay un carton decupat în formă de bărbat, în mărime naturală, și am lipit o fotografie cu fața lui Scott pe el, ca lumea să-și facă fotografii cu el. Am înregistrat zeci de mesaje video cu diverși indivizi urându-le noroc în căsnicie, pe care să le vizioneze în noaptea respectivă, o *This Is Your Life* a lor. Apăreau actorul Dean Gaffney, din

EastEnders, din anii ’90, doi actori din *Made in Chelsea*, băiatul cu care Farly și-a pierdut virginitatea și managerul curățătoriei din cartier.

Am revenit la conversația pe care o avusese cu Scott.

– Poate că nunta a devenit prea mare, a spus ea. Mai știi? Poate că am lăsat nunta să ne scape de sub control. Poate că trebuie pur și simplu să uităm de toate astea și să ne concentrăm asupra noastră.

Fix în acel moment am primit un e-mail de la biroul membrului parlamentului din zona lui Farly.

Dragă Dolly,

Mulțumim pentru e-mailul trimis. Andy ar fi încântat să vă ajute – se pare că îți dai toată silința pentru a te asigura că prietena ta va avea o petrecere de burlăcițe foarte specială! Ai putea să treci pe la biroul de circumscripție al lui Andy luni, la 11:30 a.m., pentru filmare?

Dacă nu ești disponibilă atunci, o să mă uit peste agenda sa pentru a găsi o altă zi.

Cele mai bune urări,
Kristin

Am șters e-mailul fără să scot un cuvânt.

Am mers până acasă, mi-am aruncat câteva lucruri într-o geantă și le-am scris Indiei și lui Belle să le spun că Farly are amigdalită, iar Scott este plecat în interes de serviciu, așa că o să stau eu cu ea câteva zile. M-am simțit prost că le mințeam, dar cum totul era atât de neclar și nu se luase nicio decizie finală, era mai bine ca lucrurile să rămână vagi, astfel încât ea să poată evita orice întrebări. Am setat e-mailul cu mesajul „Nu sunt la birou“, ne-am urcat în mașina ei și am pornit spre Cornwall.

A fost o călătorie pe care am făcut-o de multe ori: M25, M4, M5. Pentru vacanțe petrecute la Cornwall, în excursiile de vară de la șaisprezece și șaptesprezece ani, drumurile din Londra spre universitate și înapoi când eram la Exeter. Farly avea un sistem riguros de clasificare pentru toate benzinăriile de pe autostradă în funcție de gustările la reducere din dotare și îi plăcea să mă testeze dacă-mi amintesc ordinea preferințelor ei (Chieveley, Heston, Leigh Delamere).

Ciudat, o călătorie lungă cu mașina părea să fie exact ce aveam nevoie în acel moment. Mașina ei era căminul relației noastre din adolescență. În anii în care eram atât de disperată să fiu adult, permisul de conducere al lui Farly era pașaportul nostru spre libertate. A fost primul apartament pe care l-am

împărțit, adăpostul nostru de restul lumii. Pe un deal din Stanmore era un loc de unde puteam vedea orașul sclipitor de parcă era Oz. Mergeam acolo după școală și împărțeam un pachet de țigări Silk Cut și o cutie de înghețată Ben & Jerry's în timp ce ascultam Magic FM.

– Ce vezi când te uiți la asta? m-a întrebat la un moment dat, cu câteva săptămâni înainte de a termina liceul.

– Îi văd pe toți băieții de care mă voi îndrăgosti, cărțile pe care le voi scrie, apartamentele în care voi locui și zilele și nopțile care mă așteaptă. Tu ce vezi?

– Ceva cu-adevărat înspăimântător, mi-a răspuns.

Drumul de cinci ore a părut și mai lung decât de obicei. Poate pentru că nu a venit la pachet cu pălăvrăgeală, radio sau CD-urile noastre cu Joni Mitchell zgâriate, ci cu o tăcere care nu era chiar tăcere; auzeam zgomotul din capul lui Farly. I-am pus telefonul mobil pe bord și am așteptat amândouă ca Scott să sune și să spună că a făcut o greșeală teribilă. De fiecare dată când se lumina telefonul, își lua ochii de la drum ca să privească spre ecran.

– Verifică tu, te rog, îmi spunea repede.

Era întotdeauna vreun mesaj de la una dintre prietenele noastre care îi dorea să se însănătoșească cât mai repede și întreba dacă vrea să vină cu supă și reviste.

– Mama mă-sii de treabă, a spus ea, râzând fără chef. Ne-am petrecut ultimii șase ani trimițându-ne mesaje despre cele mai banale lucruri și acum sunt disperată să aud vreo veste de la el și tot ce primesc sunt o groază de mesaje de susținere în legătură cu o boală pe care n-o am.

– Cel puțin știi că ești iubită, am încercat eu.

A urmat o tăcere și mai tulburătoare.

– Ce o să le spun tuturor? m-a întrebat. Tuturor invitaților de la nuntă.

– Încă nu-i cazul să te gândești la asta, am zis. Iar dacă va fi, nu va trebui să spui nimănui nimic. Putem face noi totul în locul tău.

– Nu știu cum aș putea să supraviețuiesc acestei situații fără tine. Atât timp cât te am pe tine, totul va fi OK.

– Sunt aici, i-am spus. Nu mă duc nicăieri. Sunt aici pentru totdeauna, iubita. Și vom trece și peste asta împreună, indiferent ce ne rezervă viitorul.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji în timp ce privea drept înainte în întunericul autostrăzii M5.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut vreodată să te simți ca și cum ai fi pe locul al doilea, Dolly.

Când am ajuns, imediat după miezul nopții, Richard și Annie ne așteptau. Am făcut ceai – în săptămânile după moartea lui Floss, am învățat pe de rost cum îl preferă fiecare, era singurul lucru util pe care îl puteam face – și am stat pe canapea, dezbătând tot ce fusese spus și toate urmările posibile.

Eu și Farly ne-am culcat în același pat, după ce-am stins lumina.

– Știi care e adevărata tragedie în toate astea?

– Te ascult.

– Eu și Lauren reușiserăm să punem la punct toate acordurile și armoniile din „One Day Like This“ pentru ceremonie.

– Oh, da, știu, dar nu era cazul. Oricum, mi-a plăcut mult înregistrarea pe care mi-ai trimis-o.

– *Și* cvartetul de coarde tocmai confirmase că poate apărea în deschidere.

– Știu, știu.

– Poate fi o binecuvântare sub acoperire, am spus eu. Cred că melodia asta îi face pe toți să se gândească acum la montajele de la *X Factor*.

– O să pierzi banii dați pentru petrecerea burlăcițelor?

– Nu-ți face griji, am spus. Rezolvăm noi cumva problema.

În întuneric s-a lăsat tăcerea și așteptam următoarea ei frază.

– Continuă, mi-a spus. Sunt nouăzeci la sută sigură că nu o să mai aibă loc, așa că la fel de bine mi-ai putea povesti.

– Și nu te va întrista?

– Nu, mă va înveseli.

I-am povestit despre weekendul pe care îl planificaserăm pentru ea. La cel mai mic detaliu, suspina ca un copil care a ratat niște dulciuri. Am urmărit pe telefonul meu videoclipurile cu semi-celebritățile Marii Britanii care îi urau de bine.

– Mulțumesc pentru organizare, mi-a spus. Ar fi fost minunat. Mi-ar fi plăcut la nebunie.

– O vom face când va fi cazul.

– N-o să mă mai căsătoresc niciodată.

– N-ai de unde să știi. Și chiar dacă n-o vei face, voi transfera, din lene, toate planurile pentru o zi de naștere. Vei avea o petrecere grozavă la împlinirea

vârstei de patruzeci de ani.

I-am auzit respirația adâncindu-i-se și încetinind. După atâția ani de împărțit patul și de tachinări din cauză că adormea înainte de sfârșitul unui film, știam că este pe punctul de a ațipi.

– Trezește-mă dacă ai nevoie de mine, i-am spus.

– Mulțumesc, Dolls. Uneori, mi-aș dori să formăm noi două o relație, a spus somnoroasă. Totul ar fi mai ușor.

– Mda, dar mi-e teamă că nu ești genul meu, Farly.

A râs, și apoi, câteva clipe mai târziu, a plâns. Am mângâiat-o pe spate fără să spun nimic.

Ne-am petrecut următoarele câteva zile plimbându-ne, dezbătând iar și iar aceleași detalii din ultima lor conversație, încercând să identificăm momentul când lucrurile au început să o ia pe arătură. Eu făceam ceai pe care Farly nu-l bea, Richard îi pregătea mâncăruri de care de-abia se atingea și ne uitam la televizor în timp ce ea privea în gol. După câteva zile, a trebuit să mă întorc la muncă, în Londra. După alte câteva zile, s-a întors și Farly. Ea și Scott au fost de acord să se întâlnească în parcul din cartierul lor, să se plimbe și să lămurească situația.

În dimineața întâlnirii, nu m-am putut concentra la nimic și m-am uitat la telefon ca la televizor, așteptând un mesaj de la ea. Într-un final, după trei ore, am decis să o sun. A răspuns înainte să țârâie a doua oară.

– S-a terminat, mi-a spus ea pe un ton precipitat. Spune-le tuturor că s-a anulat nunta. Te sun eu mai târziu.

Și a închis telefonul.

I-am sunat, unul câte unul, pe prietenii apropiați și le-am explicat situația; toți au fost din cale-afară de șocați. Mi-am ales cuvintele cu mare atenție și am compus un mesaj explicând că nunta a fost anulată și l-am trimis invitaților din lista lui Farly. Nu mai era nimic de făcut. Totul s-a sfârșit cu un mesaj copiat într-un e-mail și câteva apeluri. Ziua cea mare, viitorul, povestea lor, totul se terminase. Am demolat, bucată cu bucată, petrecerea burlăciților, care trebuia să aibă loc în mai puțin de o lună și fusese pusă la cale cu atâta grijă, și am anulat totul. Toți cei pe care i-am sunat, care știau deja că nunta fusese amânată cu un an din cauza unei tragedii familiale, nu au avut nimic altceva de spus decât că le pare foarte rău.

Farly nu s-a mai întors la apartament din ziua în care avuseseră acea conversație și s-a dus să stea cu Annie și Richard în casa lor, aflată la câțiva kilometri distanță. M-am dus și eu acolo, cu un cont de optimism lipsit de fonduri și cu un mare overdraft de încurajări banale.

– Mă simt de parcă aș fi în închisoare pentru ceva ce n-am făcut, mi-a spus ea. Simt că viața mea este undeva acolo, iar eu sunt blocată undeva aici, spunându-mi-se că nu pot ajunge la ea. Îmi vreau vechea viață înapoi.

– Vei ajunge acolo. Nu va fi așa la nesfârșit, îți garantez.

– Sunt blestemată.

– Nici vorbă, i-am spus. Nu ești blestemată. Ai avut o perioadă nenorocită, groaznică și de nesuportat, plină de ghinioane. Ai avut parte de mai mult întuneric în ultimele optsprezece luni decât au mulți oameni într-o viață. Dar te așteaptă multă lumină, trebuie doar să nu te dai bătută.

– Asta mi-a spus toată lumea după ce a murit Florence. Nu cred că pot îndura mai mult de-atât.

Cu încurajarea tuturor, Farly s-a întors de îndată la lucru și prietenii noștri au dat startul unei operațiuni militare cu scopul de a o menține concentrată la treabă. Chiar dacă ne petreceam împreună cel mai mult timp din adolescență încoace, îi trimiteam o vedere din două în două zile, ca să aibă ceva frumos când venea acasă de la serviciu. Domnișoarele de onoare au luat-o într-o minivacanță de un weekend, cu vin și gătit în mediu rural, în locul petrecerii burlăcițelor. Am rezervat pentru mine și ea o vacanță în Sardinia în săptămâna în care ar fi trebuit să aibă loc nunta. Luna care a urmat după despărțire, ne-am petrecut cu rândul serile cu ea după muncă. Nu a trecut nici măcar o noapte fără ca cel puțin una dintre noi să fie acolo. Uneori vorbeam despre ceea ce se întâmpla și, alteori, mâncam preparate libaneze la pachet și urmăream programe TV de duzină. Cea care tocmai o vizitase le trimitea celorlalte un mesaj să le informeze cum o mai duce și să verifice cine trebuie să meargă la ea data viitoare. Eram ca un cerc de paznici; niște asistente medicale în ture. Trusa noastră de prim ajutor era formată din bombonici Maltesers și episoade din *Gogglebox*.

În această perioadă mi-am amintit de lanțul care menține un suferind pe linia de plutire – cel aflat la ananghie are nevoie de sprijinul familiei și al celor mai buni prieteni, în timp ce aceștia au nevoie de sprijin din partea prietenilor,

partenerilor și familiilor lor. Apoi chiar și aceștia din urmă, aflați la distanță de suferind, ar putea avea nevoie să discute cu cineva despre asta. Este nevoie de un sat întreg pentru a alina o inimă frântă.

Ne-am întors la apartament și am așteptat în mașină în timp ce Farly și-a luat mai multe dintre lucrurile ei și a avut o discuție finală cu Scott. Apartamentul lor a fost scos la vânzare. Farly a despachetat totul în dormitorul ei din copilărie – pentru ceva mai mult timp decât temporar, dar mai puțin decât pentru totdeauna.

Prima oară când cineva a surprins o licărire din fostul fel de a fi al lui Farly a fost într-o duminică absolut îngrozitoare, care m-a găsit forțându-mi prietenele să facă o ședință foto cu un dineu inexistent. De fotografii era nevoie pentru un articol despre dispariția dineului tradițional, pe care îl scrisesem pentru o rubrică de cultură într-un ziar de format mare, iar editorul a vrut o fotografie cu mine „făcând pe amfitrioana“ în apartamentul meu. Îl avertizasem că nu am niciun prieten disponibil în acea zi și el a conchis, cu reticență, că o întâlnire doar între femei va fi în regulă. Totuși, fotograful, odată apărut, se pare că avea instrucțiuni noi: în fotografie trebuiau să fie și bărbați.

Farly, care turnase în ea vin alb de când venise la prânz, s-a dus să bată din ușă în ușă de-a lungul străzii, în căutarea vreunui vecin amabil, dar n-a avut succes. Între timp, Belle și AJ au mers la pubul de lângă noi, au intrat, au clincăit într-un pahar pentru a capta atenția celor prezenți și au făcut un anunț cam fără vlagă, că sunt în căutare de câțiva bărbați care să se lase fotografiați în schimbul unei porții de friptură de miel și al apariției lor în ziar.

– Dacă vă interesează câtuși de puțin, a strigat Belle, atunci vă așteptăm în Seat-ul Ibiza roșu de afară.

Cinci minute mai târziu, un grup de bărbați de treizeci-patruzeci de ani, transpirați și în stare de ebrietate, au ieșit din pub și au urcat în mașină.

Când ne-am înghesuit toți în jurul mesei, ciocnind pahare și încercând să arătăm ca niște vechi prieteni, a devenit clar că unul dintre domni era mult mai băut decât ceilalți, mâncând mielul direct cu mâinile, ca un împărat roman. Fotograful stătea în picioare pe un scaun ca să ne poată surprinde pe toți în poză, în sufrageria mea devenită neîncăpătoare, când s-a stricat un bec și unul dintre indivizi a început să strige că mai vrea vin. Era un fel de comedie

burlescă: toți alergau încoace și încolo, iar lucrurile se spărgeau ca într-un episod maniacal.

– Ce dezastru, le-am șoptit fetelor.

– Oh, eu nu cred că este un dezastru DELOC, a urlat Farly, beată. Am fost părăsită acum o lună de iubitul meu, cu care am fost șapte ani, așa că ce-i aici e floare la ureche!

Fotograful s-a uitat la mine căutând încurajare și până și împăratul euforic s-a oprit din mestecat.

– Hai noroc, a mai spus ea veselă, ridicând paharul în cinstea tuturor.

Am învățat repede cum să ne confruntăm cu genul ăsta de glumă de bombă sinucigașă care devenise o piesă familiară și îndelung folosită în inventarul conversațiilor cu Farly. Nu puteai să te alături persiflării dacă nu știai unde se oprea comedia neagră și se transforma în cruzime; dar nici nu puteai să o ignori. Trebuia doar să râzi tare.

Am plecat spre Sardinia cu câteva zile înainte de data la care ar fi trebuit să aibă loc nunta lui Farly. Am aterizat cu întârziere și am mers până în nord-vestul insulei cu o mașină închiriată, fără asigurare, conducând cu atenție pe drumurile de coastă șerpuite, cu același album de Joni Mitchell pe fundal, la fel ca în prima noastră excursie, din urmă cu zece ani. O perioadă în care o relație părea a fi cel mai îndepărtat și amuzant de neverosimil lucru, să nu mai vorbim de o nuntă anulată.

Am fost cazate într-un hotel destul de rudimentar, care avea o piscină, un bar și o cameră cu vedere la mare – tot ce ne doream. Farly – fata care adora școala și a ajuns profesoară – este și a fost întotdeauna o ființă cu tabieturi, astfel încât ne-am creat rapid o rutină proprie. Ne trezeam devreme, mergeam direct pe plajă, unde făceam niște exerciții în lumina strălucitoare, albă a soarelui timid de dimineață, apoi înotam în mare înainte de micul dejun. Mă rog, eu înotam. Farly stătea pe nisip și se uita. Un lucru asupra căruia eu și Farly ne încontrăm cel mai mult este subiectul înotului sub cerul liber. Eu îmi dau hainele jos la aproape orice întindere de apă, în timp ce Farly este genul de persoană care intră doar în apa cu clor de la piscine.

– Hai și tu! am strigat spre mal într-o dimineață când marea era la fel de liniștită și de caldă ca apa din cadă. E musai să intri! E absolut minunat.

– Dar dacă sunt pești? a strigat la mine, strâmbându-se.

– Nu sunt deloc pești! am răcnit. Bine, recunosc, or fi doi-trei.

– Știi că mi-e frică de pești.

– Cum poate să-ți fie frică de ei? Doar mănânci pește!

– Nu-mi place gândul că îmi dau târcoale.

– Zici că ești o sclifosită suburbană, Farly, am strigat la ea. Nu vrei să treacă viața pe lângă tine, dar faci cumpărături numai în supermarket, că ți-e frică să nu-ți strice ploaia freza, și înoți numai în bazine pentru că ți-e frică de pești.

– Păi, *suntem* suburbane, Dolly. Literalmente, suntem.

– Haide! Suntem în natură! E piscina personală a lui Dumnezeu! Are puteri tămăduitoare! Dumnezeu e în ocean!

– Dacă e un lucru de care sunt sigură, a zis ridicându-se și ștergându-și nisipul de pe picioare, atunci acela este că nu există niciun Dumnezeu, Doll!

A strigat-o cu veselie, în timp ce pășea în apa mării.

Ne petreceam dimineața citind cărți și ascultând muzică, apoi aveam parte de primul pahar al zilei, la amiază. Moțăiam la soare până se însera, apoi făceam duș și mergeam să luăm cina în oraș. Ne întorceam la hotel, beam Amaretto Sour pe terasă, învelite în pătura groasă a căldurii serii, jucam cărți și, amețite, le scriam vederi prietenelor noastre.

În ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta, Farly s-a trezit înaintea mea. Se holba la tavan.

– Ești OK? am întrebat-o imediat ce-am făcut ochi.

– Da, a zis ea, întorcându-se și dezvelindu-se. Vreau doar să se termine cât mai repede ziua de azi.

– Astăzi va fi una dintre cele mai grele zile, am spus. Și apoi totul va rămâne în trecut. La miezul nopții se termină totul. Și nu va trebui niciodată să mai treci prin asta.

– Da, a spus ea încetișor.

M-am așezat la capătul patului ei.

– Ce vrei să faci azi? am întrebat. Pentru diseară am rezervat locuri la un restaurant, genul ăla care are pe recenzii cinci stele și prim-planuri dezgustătoare cu haleală de parcă ar fi de la locul unei crime.

– Sună bine, a spus ea cu un oftat. Cred că vreau doar să zac pe un șezlong și să tai frunză la câini.

Ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei în tăcere, citind și luând fiecare câte o cască în ureche pentru a ne asculta playlistul în același timp. Din când în când se uita în jur și spunea ceva de genul „În momentul ăsta aș fi luat micul dejun cu domnișoarele mele de onoare“ sau „Acum mi-aș fi pus rochia de mireasă“. La jumătatea amiezii, și-a luat telefonul și a verificat ora.

– E patru fără zece în Anglia. Peste fix zece minute, aș fi fost căsătorită.

– Da, dar ești aici și faci plajă în frumoasa Italie, în loc să plutești pe un lac împreună cu tatăl tău în Oxfordshire-ul cel ploios.

– Nu am avut *nicio clipă* intenția să ajung la recepție într-o gondolă, a spus ea exasperată. Era doar cu titlul de posibilitate, fiindcă cei de acolo mi-au spus că asta făcuseră câteva mirese înaintea mea.

– Totuși, ai luat-o în considerare.

– Nu, deloc.

– Ba da, pentru că atunci când ai spus-o, am descifrat în vocea ta că așteptai să-ți spun că mi se pare o idee bună.

– Nu, n-așteptam asta!

– Ar fi fost ciudat, toată lumea să se holbeze la tine în timp ce plutești pe un lac într-o rochie masivă, apoi cineva să te scoată afară, în timp ce marinarul își zăngăne vâslele.

– Nu aveau marinar, a oftat ea. Și n-aveau nici vâsle.

M-am dus la bar și am comandat o sticlă de prosecco.

– În regulă, am spus, turnând vinul rece ca gheața în paharele de șampanie așezate pe marginea piscinei. Acum v-ați fi depus jurămintele. Cred că ar trebui și noi să facem niște jurăminte.

– Cui?

– Nouă însene, am spus. Și una alteia.

– OK, a spus ea, ridicându-și ochelarii de soare în creștetul capului. Tu prima.

– Promit solemn să nu te judec, indiferent de cum abordezi chestia asta când ajungem acasă, am spus. Dacă vrei să treci printr-o fază cu amfetamină la greu și sex fără obligații, este în regulă. Dacă te încui în casă timp de un an, și asta e în regulă. Ai sprijinul meu, indiferent de ceea ce faci, pentru că nu-mi pot imagina cum e să pierzi oamenii pe care i-ai pierdut tu.

– Mulțumesc, mi-a spus, luând o înghițitură de prosecco și făcând o pauză ca să se gândească. Promit solemn să te las să-ți împlinești visurile. Nu îți voi spune niciodată că știu cine ești cu adevărat doar pentru că ne cunoaștem de când eram copii. Știu că treci printr-o perioadă de mari schimbări și le voi încuraja mereu.

– Asta sună minunat, am spus, ciocnind paharul meu de-al ei. Bine, promit solemn să-ți spun mereu dacă ai ceva între dinți.

– O, să nu uiți.

– În special când îmbătrânim și gingiile încep să ni se retragă. Atunci, mărarul se înțepenește mai abitir ca oricând.

– Nu mă deprima și mai tare, a spus.

– Acum fă-ți un jurământ ție.

– Promit solemn să nu-mi ignor prietenele dacă mă mai îndrăgostesc. Nu voi uita niciodată cât de importante sunteți, toate, și cât de mult avem nevoie unele de celelalte.

În ceea ce ar fi trebuit să fie noaptea petrecerii date în onoarea nunții lui Farly pentru mai mult de două sute de persoane, am luat un taxi până la un restaurant din vârful unei coline, cu vedere spre mare.

– Ți-ai fi rostit discursul acum, mi-a spus. Ai apucat să-l scrii?

– Nu, i-am zis. Am notat câteva idei în iPhone când am fost un pic tristă și tulburată. Dar nu-l aveam gata.

– Mă întreb dacă aș fi fost fericită toată ziua sau dacă aș fi găsit-o întru câtva stresantă.

M-am gândit la un articol despre moartea prematură pe care l-am citit după ce a murit Florence; redactorul de la rubrica întrebări și răspunsuri îl sfătuia pe un tată îndurerat să nu se gândească la viața pe care ar fi avut-o fiul său adolescent dacă nu ar fi murit în acel accident de mașină. Chestia asta, spunea el, e mai mult un exercițiu de tortură decât de alinare.

– Știi, viața nu se întâmplă în altă parte, am zis eu. Nu se desfășoară pe un alt tărâm. Relația ta a rezistat șapte ani. S-a terminat, atât a durat.

– Știu.

– Viața ta este aici, acum. N-o să pui o hârtie de calc peste tot ce a fost și o să reiei totul.

– Da, presupun că e mai bine să nu mă mai cramponez de ceea ce ar fi putut fi.

– Nu te gândi la asta ca la *Sliding Doors*.

– Îmi place filmul ăla.

– Și, slavă Domnului, nu pentru că tunsoarea aia a lui Gwyneth Paltrow e unică și irepetabilă.

– Aș arăta ca Myra Hindley[57] tunsă în felul ăla, a spus Farly, făcând semn să ni se aducă încă o carafă de vin. Ai avut îndoieli în privința relației mele cu el?

– Vrei să știi, sincer?

– Da, chiar vreau, a spus ea. Oricum, acum nu mai contează și mi-ar plăcea să știu.

– Da. Cu timpul, am ajuns să-l iubesc cu adevărat și am crezut până în ultima clipă că te așteaptă un viitor în care vei fi foarte fericită. Dar, da, am avut întotdeauna îndoieli.

S-a uitat afară la soarele care se pregătea să apună, stând pe orizontul albastru-închis al Mediteranei ca o piersică perfectă așezată în echilibru pe o bordură.

– Mulțumesc că nu mi-ai spus niciodată.

Marea a înghițit soarele și cerul s-a transformat încet într-un albastru întunecat și apoi în noapte ca printr-o apăsare de buton. Nu a mai fost niciodată atât de rău ca în acea zi.

După o săptămână petrecută împreună, am condus până la un alt oraș de coastă, unde ne-am întâlnit cu Sabrina și Belle. Vacanța a continuat într-un mod similar: am băut Aperol, am jucat cărți, am stat pe plajă. Eu și Belle am ieșit la ora șase într-o dimineață, ne-am dezbrăcat pe plajă și am înotat goale în lumina răsăritului. Farly a avut zile bune și zile liniștite în ultima noastră săptămână de vacanță, ceea ce era de așteptat. Am discutat toate îndelung despre ceea ce se întâmplase – motivul care a stat la baza vacanței în sine. Dar ea a început să vorbească și despre viitor, nu numai despre trecut; unde avea să locuiască, cum va arăta noua ei rutină. De-a lungul celor două săptămâni, s-a simțit de parcă s-ar fi lepădat de una dintre pieile de melancolie. Într-o noapte, s-a îmbătat atât de tare – era mai beată decât oricând altcândva din adolescență încoace –, încât a început să se dea la managerul unui restaurant local, care arăta ca actorul John Candy, dar era de origine italiană și avea șaizeci și ceva de

ani; cu siguranță, cel mai recognoscibil ritual de trecere și unul care indică faptul că te afli într-o nouă fază de depășire a unei despărțiri.

Lucrurile păreau foarte diferite când ne-am întors în Londra. Aniversarea ei de douăzeci și nouă de ani marca trei luni de la acea dimineață în care m-am trezit cu trei apeluri pierdute. A fost ca o piatră de hotar și am sărbătorit în mod corespunzător; am luat masa la unul dintre puburile noastre preferate, apoi am ieșit în oraș la dans. A purtat rochia pe care i-o găsisem eu pentru petrecerea burlăcițelor. Era neagră și cu despicături adânci de o parte și de alta și lăsa la vedere un tatuaj pe care și-l făcuse la nouăsprezece ani, sub impulsul momentului, într-un salon din Watford, fapt care s-a dovedit a fi o greșeală oribilă. Două stele mici – una colorată în roz și cealaltă într-un galben foarte neinspirat. (Mama ei a făcut o criză de nervi: „O evreică să-și tatueze o stea galbenă? Ce-a fost în mintea ta?!“)

În după-amiaza zilei ei de naștere, s-a dus la un alt salon de tatuaj pentru a-și corecta greșeala din urmă cu un deceniu. A umplut stelele cu cerneală închisă; a pictat totul în negru. Lângă, au apărut un „F“, în amintirea lui Florence, și un „D“, de la „Dolly“. Un memento că indiferent ce pierdem, indiferent de cât de nesigură și de imprevizibilă este viața, unii oameni îți sunt alături pentru totdeauna.

Note:
57 Criminală în serie din anii ’60. (*N. red.*)

Îndrăgostită de un guru

La începutul verii în care Farly fusese părăsită, mi s-a cerut să scriu un prim articol pentru o revistă despre pericolele peste care dai atunci când încerci să le faci tuturor pe plac. Editorul pentru care lucram mi-a sugerat să discut cu autorul unei noi cărți pe această temă. Îl chema David, se apropia de cincizeci de ani și la bază era actor, dar se apucase de scris. L-am căutat pe Google înainte de a vorbi la telefon și am observat că era foarte arătos: ten măsliniu, păr grizonant, ochi căprui blânzi. Editorul său mi-a trimis un PDF al cărții și a fost o lectură dezamăgitor de minunată. Lucrarea se axa pe nevoia umană de confirmare a propriei valori și modul în care aceasta ne face nefericiți. Citind, m-am simțit de parcă cineva mă apucase de umeri cu mâini părintești și puternice și m-a zguduit zdravăn, energic, o scuturătură de care aveam nevoie.

Ne-am trimis câteva e-mailuri, apoi am stabilit o convorbire telefonică. Vocea îi era profundă și moale; mult mai pronunțată și mai teatrală decât îmi imaginasem. Avea un *vibe* de hipiot get-beget, dar vorbea ca un membru al RSC[58]. I-am pus întrebări legate de carte și de lucrurile care m-au marcat citind-o. Mi-a spus că atunci când suntem copii, ni se spune mereu să ne controlăm comportamentul. Ni se spune să nu facem pe șefii, pe atotștiutorii, să nu ne dăm mari, iar asta ridică bariere în jurul anumitor cotloane ale personalității noastre, pe care ne este frică să le revedem la maturitate. În schimb, ascundem acele părți ale noastre întunecate, zgomotoase, excentrice sau deformate, de teamă că nu vom fi plăcuți. Iar acele părți ale noastre, a demonstrat el, sunt cele mai frumoase.

Deoarece articolul era scris dintr-o perspectivă personală, a trebuit să vorbim despre experiențele mele. I-am spus că am început să merg la psihoterapeut în acel an.

– Un om ca tine, inteligent, se supune unui risc atunci când se apucă de psihoterapie, a spus el. Prinzi din zbor teoria. Ajungi să vorbești despre tine în termeni academici. Dar, știi, toată trăncăneala asta are și ea o limită. Trebuie să

simți în adâncul tău acea schimbare. Nu e vorba doar despre ce discuți cu un psihoterapeut. Trebuie să o simți în corpul tău – vocea i-a încetinit –, să o simți în spatele genunchilor, în pântece, în vârful degetelor.

– Hm, am spus eu în semn de încuviințare.

Am vorbit timp de patruzeci și cinci de minute, trecând de la pasaje din carte la cercetarea și munca lui de mai mulți ani și la propriile mele experiențe. Mi-a vorbit direct, fără formalități sau politeți. M-am simțit ca și cum ar fi ajuns direct în ecuatorul meu interior cu o singură discuție la telefon.

– Ciupește-ți obrazul ăla mititel, mi-a spus de parcă mă cunoștea de ani buni. Nu ai nevoie de altcineva care să-ți spună ce să faci sau cine să fii. Îți ești propria mamă acum. Trebuie să-ți asculți dorințele.

– Hm, am rostit din nou.

– Și în fiecare zi pentru tot restul vieții tale, vreau să iei misiunea asta în serios.

– Dar cum rămâne cu a te purta cum se cuvine? Cum poți fi amabil când ești mereu tu însuți?

– Te-ai îndrăgostit vreodată de un bărbat pentru că se purta cum se cuvine?

– Păi, nu.

– Vai, dragă, îl știi pe Greg, a spus el cu o voce lascivă, în falset. Mă excită așa de tare, e dat naibii de cumsecade.

– Nu, nu, am spus, râzând.

– Nu mă interesează amabilitatea. În întuneric, pe margini, în colțuri – acolo sunt ascunse lucrurile de preț. La naiba cu ceea ce se cuvine.

Simțeam că flirtează, dar nu îmi puteam da seama dacă era atât de intim doar de dragul unor citate bune pentru articol. Până la finalul conversației, am divagat într-o discuție generală care nu mai arăta a interviu. Am intuit că voia să dezvălui dacă sunt într-o relație sau nu, dar n-am spus nimic clar referitor la asta. Mi-a sugerat că mi-ar prinde bine o ședință față în față cu el.

– Dacă te poți expune în întregime cuiva fără teama de a fi judecată, intimitatea dintre voi va sparge orice bariere.

– Da, asta a fost întotdeauna o mare problemă pentru mine, am spus. Intimitatea.

– Știu, te simt.

S-a lăsat o tăcere bruscă. Poate că doar spunea prostiile pe care le spun guru de obicei; poate că tot ceea ce încercam mereu să ascund era mult mai vizibil decât credeam.

– Hm, am zis încă o dată.

– Sper că ai pe cineva în viața ta care să aibă grijă de tine cu adevărat, Dolly.

– Am un psihoterapeut, i-am răspuns.

– Nu asta am vrut să spun.

Am ieșit din casă și am clipit în lumină ca și cum de abia mă trezisem.

– Tocmai am avut cea mai extraordinară conversație, le-am spus Indiei și lui Belle, care făceau plajă în grădina noastră.

– Cu cine? a întrebat India, scoțându-și căștile.

– Tipul cu care trebuia să discut pentru articol – guru.

– Ce-a zis?

– Nu știu, a fost ca și cum ar fi vorbit cu ceva din interiorul meu care n-a mai fost abordat niciodată, care acum s-a trezit pentru prima oară.

– Asta fac ei, nu-i așa, te fac să crezi că asta e puterea pe care o au, a spus India pe un ton voit sinistru, întorcându-se pe spate. N-aș avea încredere în nimeni care se autointitulează guru.

– Adevărul e că nu se autointitulează guru, cum fac ceilalți, am spus.

– OK, atunci e mai bine, a răspuns ea.

– E cam ca în cazul unui „expert“, am continuat eu. Sau al unui „mogul“. Trebuie să așteptați ca altcineva să o spună, cred. Nu poți spune tu asta despre tine.

Mi-am scos tricoul și m-am așezat pe unul dintre prosoapele pe care le întinseseră pe iarbă.

– Ai obținut de la el ce îți trebuia? a întrebat Belle.

– Da, am spus. A fost un intervievat foarte bun. Am închis ochii și m-am lăsat îmbrățișată de soarele englezesc puternic. Iisuse, nu voi putea să mă abțin să nu mă mai gândesc la el.

– Într-un fel sexual? a întrebat India.

– Nu, nu cred. Mai degrabă în genul „îmi vine să-i mănânc sufletul“. Vreau pur și simplu să aflu totul despre el, vreau să ascult tot ce are de spus.

– Cere-i numărul, mi-a spus ea.

– Am deja numărul lui. Interviul a fost la telefon.

– Aaa, da, a spus ea. Atunci, trimite-i pur și simplu un mesaj.

– Nu pot să-i trimit „pur și simplu“ un mesaj cuiva pe care l-am intervievat pentru un articol.

– De ce nu? a întrebat Belle.

– Pentru că nu se cuvine, a vorbit gura fără mine. Dar cine s-a îndrăgostit vreodată de ceea ce se cuvine?

Am ascultat înregistrarea din nou când m-am băgat în pat în noaptea aceea, iar cuvintele lui se mișcau prin mine ca o minge de ping-pong. În dimineața următoare am scris articolul, i l-am trimis editorului și am uitat de el.

*

Câteva luni mai târziu, într-o noapte, ajungeam acasă de la o petrecere, când am primit un mesaj pe WhatsApp de la David. Mi-a spus că e în vacanță în Franța și tocmai se întorsese dintr-o plimbare lungă sub cerul înstelat și și-a amintit de interviul nostru și că nu l-a văzut nicăieri. „Este evident că vorbește narcisismul din mine, dar când apare articolul?“„Nu e deloc narcisism“, am răspuns eu. „A intervenit ceva și încă nu a apărut, îmi pare rău. O să-ți scriu în ziua în care va fi publicat, luna viitoare. Îți pot trimite o copie dacă nu ești în țară.“ „O să mă întorc până atunci. Tu ce mai faci? Păreai a fi în expectativă când am vorbit ultima oară.“ „Încă sunt în expectativă“, am scris. „Încă încerc să trec la o altă paradigmă. Floare la ureche. Tu ce mai faci?“ „Nimic deosebit.“

Mi-a spus că ieșise de câteva săptămâni dintr-o relație foarte lungă. Că a fost o decizie înțeleaptă – o despărțire amicală și de comun acord. Mi-a spus că uneori o despărțire nu poate fi decât o ușurare pentru ambele părți; ca atunci când oprești într-un final aparatul de aer condiționat, de al cărui zgomot jos, neobosit nu ți-ai dat seama până când nu s-a lăsat tăcerea.

Ne-am trimis mesaje ore întregi în noaptea aceea, aflând unul de la celălalt lucrurile esențiale pe care nu le identificaserăm în prima noastră conversație. Amândoi am crescut în nordul Londrei, amândoi am mers la școli cu internat conservatoare, motiv pentru care avea acel ton al vocii pe care bănuiam că îl urăște la fel de mult pe cât îl urăsc eu pe al meu. Avea patru copii – doi băieți, două fete – și, evident, îi adora pe toți. Recunoșteam de la un kilometru un bărbat care își folosește copiii ca subiect de conversație, dar el nu se număra printre ei. Cunoștea fiecare detaliu minunat al caracterului, pasiunilor, visurilor

și vieții de zi cu zi ale fiecăruia și vorbea despre ei cu o fascinație și un devotament sincere.

Am discutat despre muzică, versurile cântecelor. I-am spus că John Martyn este cântărețul meu preferat; că a fost singura mea poveste de dragoste avută cu un bărbat care a durat mai mult de doi ani. Mi-a povestit cum a cumpărat o chitară de-a lui John Martyn de la fosta soție și mi-a spus că mi-o dă mie dacă vreau, dacă tot sunt atât de înnebunită după muzica lui. Am vorbit despre o carte pe care am citit-o și unul, și celălalt și care m-a transformat în vegetariană; ne enervaserăm la aceleași pasaje și la aceleași statistici. Am vorbit despre vacanțele noastre din copilărie petrecute în Franța. Am vorbit despre părinții noștri. Am vorbit despre ploaie. I-am spus că o ador; mai mult decât cerul albastru și soarele. I-am spus cum m-a alinat mereu ploaia și m-a calmat – și că, în copilărie, o rugam pe mama să mă lase să stau în portbagajul mașinii ei parcate afară când ploua. I-am spus că atunci când am citit în autobiografia lui Rod Stewart că stătea în mijlocul străzii cu brațele întinse când ploua o dată pe an în LA pentru că îi lipsea ploaia foarte mult, mi-am dat seama că n-aș putea niciodată să plec definitiv din Anglia. Ne-am spus noapte bună la ora trei a.m.

În dimineața următoare m-am simțit ca și cum totul nu fusese decât un vis. Dar, cât se poate de real, mă aștepta un nou mesaj de la David pe telefon, care era sub pernă, ca un bănuț lucios de la zâna Măseluță.

„M-ai trezit la cinci dimineața“, mi-a scris el. „Cum adică?“ am întrebat. Mi-a trimis o înregistrare cu zgomotul, puternic și apoi firav, al picăturilor de ploaie bătând în fereastra dormitorului său. „Eu sunt ploaia?“ am întrebat, renunțând la cinismul meu bine exersat într-un mod care urma să devină ceva obișnuit în interacțiunile noastre. „Da, tu ești“, mi-a răspuns. „Te-am simțit apropiindu-te.“

A trebuit să le spun prietenelor despre David pentru că stăteam tot timpul pe telefon cu el. Ne trimiteam mesaje de când ne trezeam până în clipa în care mergeam la culcare. Am rezervat aproximativ cinci ore pe zi pentru muncă, mâncat și spălat, dar chiar și în acel răstimp mă gândeam la el. Am luat prânzul cu Sabrina, care mi-a spus că îi e clar că stau cu ochii-n telefon tot timpul.

– Hai, gata, mai lasă odată telefonul ăla.

– Dar nu sunt pe telefon! m-am aricit eu.

– Nu ești fizic pe telefon, dar e clar că nu te gândești la nimic altceva decât să vorbești cu el.

– Nu, nu e adevărat.

– Ba da, e ca și cum mi-am scos fiica de treisprezece ani să mâncăm în oraș și ea vrea să se întoarcă pe MSN Messenger ca să vorbească cu iubitul ei, bursier în străinătate.

– Scuze, i-am spus. Nu mă gândesc la el, pe bune.

În acel moment, ecranul telefonului meu s-a aprins.

– Ce ți-a trimis? m-a întrebat Sabrina, aplecându-se spre mine.

I-am arătat minuțioasa gravură care înfățișa un leu.

– Crede că spiritul meu este un leu.

Sabrina m-a privit clipind uluită.

– Da, nu cred că vom avea multe în comun, eu și noul tău iubit, a spus ea cu convingere.

– Ba da, ba da. Nu e un guru serios, lipsit de umor, e foarte amuzant.

– Bine, doar las-o mai moale cu mesajele. Te rog. Pentru binele tău. Vă veți distruge relația înainte să înceapă. Te porți cu el de parcă-i un Tamagotchi uman.

– Dar este în Franța timp de trei săptămâni, i-am spus. Doar n-o să mă abțin să vorbesc cu el până se întoarce și o să ne putem întâlni.

– Dumnezeule, pariez că ți-a spus să mergi în Franța, nu-i așa? a întrebat ea, dând dezaprobator din cap. De ce lucrurile sunt atât de extreme când vine vorba despre tine și bărbați?

– Haide, doar nu am de gând să merg.

Nu i-am spus că mă uitasem pe zboruri, din curiozitate.

Pe bună dreptate, prietenele mele au crezut că sunt nebună să devin atât de repede obsedată de un necunoscut. Dar erau și obișnuite cu asta. În ce mă privea, când mă apuca pasiunea pentru un nou bărbat, mă purtam ca un copil lacom care despachetează o jucărie în ziua de Crăciun. Rupeam ambalajul, mă enervam încercând s-o fac să pornească, mă jucam cu ea până o stricam, apoi îndesam bucățile de plastic sparte în spatele unui dulap, a doua zi după Crăciun.

I-am trimis lui Farly pe e-mail înregistrarea interviului. „Ascultă asta“, i-am scris. „Și apoi vei înțelege de ce mă comport așa de nebunește în ce-l privește

pe tip.“

O oră mai târziu am primit următorul e-mail: „Bine, înțeleg de ce te comporți așa de nebunește în ce-l privește pe tip.“

La o săptămână după ce am început să ne trimitem mesaje, am vorbit la telefon. Odată schimbată dinamica dintre intervievator și intervievat, nimic nu mai era la fel. Se făcuse târziu, se lăsase liniștea și îi auzeam respirația și greierii din satul francez. Am închis ochii și aproape că l-am simțit lângă mine; magia acelei intimități ciudate pe care o creasem în ultima săptămână.

– Mi se pare minunat că avem ocazia să ne cunoaștem așa înainte să ne întâlnim, a spus el. Shelley Winters spunea: „Ori de câte ori vrei să te căsătorești cu cineva, du-te să iei prânzul cu fosta lui soție.“

– Îmi sugerezi să iau prânzul cu fosta ta soție înainte să iau prânzul cu tine?

– Nu, dar cred că, la o primă întâlnire, oamenii își fac o reclamă atât de atent și îndelung elaborată, încât nu ajungi să vezi nimic din adevărata lor ființă.

– Da, presupun că va fi prea târziu să ne mai facem reclamă când ne vom întâlni.

A mai trecut o săptămână, mii de mesaje, zeci de apeluri. A devenit din ce în ce mai fascinant și voiam să-i cunosc părerile despre orice. Niciun detaliu nu era cruțat. Eram sedusă de fiecare aspect al dialogului nostru. Avea ceva nou de spus despre tot ce mă interesa. Faptul că stârnisem interesul acestui bărbat mi-a dat energie și m-a făcut să mă simt ca renăscută. Nu aveam destul timp să discut cu David. Aveam nevoie de mai mult, mai mult, mai mult.

În curând, mesajele și apelurile nu au mai fost suficiente. Ne trimiteam reciproc toată munca noastră. Mi-a trimis capitole nepublicate ale noii sale cărți. I-am trimis ciorne de articole și de scenarii. Ne-am povestit lucrurile pe care nu le știam din conversații sau căutări pe Google – că îmi rodeam mereu unghiile din cauza firii mele anxioase, că buricele degetelor lui erau tăbăcite de la cântatul la chitară. M-am uitat cu maximă atenție la filme de scurtmetraj în care apărea el. Credeam că este un geniu și i-am spus-o și lui, notând citatele care mă impresionau și cadrele care îmi plăceau și îl sunam după aceea pentru a vorbi despre ele.

– Mergi și uită-te la lună, mi-a spus într-o noapte, la telefon.

Mi-am pus adidașii și mi-am tras o haină peste tricou și chiloți. Am mers până la capătul străzii și am ajuns în Hampstead Heath. Mi-a povestit despre o

fostă iubită cu părul vâlvoi, care locuia în Highgate și care i-a dat un avans de treizeci de secunde într-o alergare pe Heath, noaptea, și apoi a pornit pe urmele lui. Au făcut sex în pădure, sprijiniți de un stejar. M-am așezat pe o bancă, într-un loc cu vedere spre orizontul orașului, întinzându-mi picioarele goale sub lumina lunii, și i-am povestit despre o altă bancă, cu niște cuvinte scrijelite pe ea, care m-au făcut să plâng. Era pe pajiștea lângă Ladies' Pond, unde am înotat toată vara, în memoria lui Wynn Cornwell – o femeie care a înotat acolo și în al nouălea deceniu al vieții sale.

– Scria pe ea: „În memoria lui Wynn Cornwell, care a înotat aici peste cincizeci de ani, și a lui Vic Cornwell, care o aștepta." Probabil că stătea lângă poartă în timp ce ea înota în fiecare zi. Nu-i așa că-i frumos?

– Știi…, a început el.

– Ce?

– Nimic, a spus.

– Nu, continuă, spune-mi.

– Ești o fată fascinantă. Ești, în multe privințe, ca o carte deschisă. De ce faci toate chestiile astea supărătoare ca și cum vrei să le spui tuturor „Sunt o insulă"? a întrebat el.

– Nu-mi dau seama că o fac, nu-i o fandoseală conștientă.

– S-ar putea să te gândești că nu poți avea parte de fericire, dar poți. Poți, dacă vrei.

– Mă poate emoționa un lucru și să nu știu dacă îl vreau pentru mine, am spus. Și oricum, sunt doar o plângăcioasă. E ca și cum în fiecare an vine o femeie de serviciu care dă cu aspiratorul prin inima mea și prin canalele mele lacrimale. Într-o zi, voi fi doar un pasaj larg deschis prin care vor șiroi senzații dezgustătoare, iar până când voi ajunge de vârsta ta, probabil că mă va bușsi plânsul când voi vedea o frunză purtată de briză.

– Dacă ești norocoasă.

– Uneori, prăpastia dintre fărâma ta de credință și credința neclintită a celorlalți te atinge adânc.

– Nu știu. Poate că ai doar un gol de neumplut, a spuse el cu un oftat blând. Poate că niciun bărbat nu îl va putea umple vreodată.

Am privit la aceeași parte a lunii la care se uita și el și mi-am pus dorința să merg la culcare în acea noapte și să uit ce îmi spusese.

Eram conștientă că investesc o cantitate imensă de timp și energie într-un străin, dar aveam toate motivele să am încredere în el. Am numărat zilele până în momentul în care între noi n-a mai fost niciun obstacol și în acest răstimp m-am bucurat de lumea pe care o cream împreună. El era portalul ascuns prin care evadam dintr-o viață plictisitoare și banală într-o lume magică, tehnicoloră. Dacă aveam vreo problemă, îi ceream sfatul. Dacă nu găseam finalul vreunei fraze, îl rugam să mă ajute.

– Îți mulțumesc că ai fost deschisă cu mine, mi-a scris într-o după-amiază. E sexy.

Evident, aș fi continuat să fac aproape orice dacă un bărbat care îmi plăcea îmi spunea că respectivul lucru e sexy.

Vorbeam în mod regulat despre cât de ciudat de intensă era comunicarea dintre noi; pentru el era ceva complet nou și de-a dreptul straniu. Nu stabilisem niciodată o legătură atât de vie cu cineva pe care nu-l întâlnisem încă, dar eram mult mai obișnuită decât el cu ideea de a discuta cu străini, având în vedere experiența mea de pe MSN și anii de întâlniri online ca adult.

„Nu-i ciudat?“ mi-a scris el. „Tu și cu mine nu ne-am întâlnit niciodată și, totuși – locurile în care am ajuns! Tărâmurile intimității și tandreței și duminicile și râsul și muzica.“ „Știu!“ „Și le-am țesut pe toate doar dintr-o energie invizibilă. Folosindu-ne numai de pixeli.“ „Suntem magicieni.“ „Iată ce facem cu acești pixeli“, mi-a scris el. „Îi facem să danseze de la unul la celălalt cu ajutorul sateliților.“

Aproape că n-am închis un ochi în noaptea dinainte de întoarcerea lui David în Anglia. Urma să-și lase copiii acasă la mama lor, să vină în Londra și să doarmă la un prieten, apoi a doua zi aveam planificată întâlnirea perfectă. Se anunțase vreme bună. Urma să ne întâlnim la Hampstead Heath la începutul după-amiezii și să aduc o sticlă de vin și două pahare de plastic. India și Belle m-au ajutat să îmi aleg ținuta – o rochie casual albastră și tenișii albi. Mi-am făcut curățenie în apartament. Am cumpărat pâine bună pentru inevitabila dimineață de după.

– E pusă pe treabă, a observat India, în timp ce mă privea cum scot cu atenție cărțile de pe rafturi, curăț polițele și rearanjez cărțile într-o ordine de titluri care îl va impresiona cel mai mult (Dworkin, Larkin, *Mănâncă, roagă-te, iubește*).

Dar în seara de dinainte de după-amiaza noastră pasională a trebuit să merg la o întâlnire. Era o întâlnire pe nevăzute pusă la cale de o agenție matrimonială care voia să scriu despre ea în rubrica mea despre întâlniri romantice. Fusese organizată cu câteva săptămâni înainte ca eu și David să ne începem relația noastră virtuală și la acel moment pusese perfect logică – agenția avea nevoie de expunere, eu aveam nevoie de un partener și de un articol. N-am vrut să-l refuz pe bietul tip, așa că am aranjat să bem ceva seara devreme, undeva prin centru. Știam că pot să ajung acasă până la ora nouă.

– Sună-mă mai târziu, seducătoareo, și-a luat David la revedere de la mine.

N-am fost deloc seducătoare – ba dimpotrivă. Așa cum am constatat și în cazul altor întâlniri aranjate, niciunul dintre noi nu își dorea să fie acolo. Era încă îndrăgostit de fosta iubită, cu care, din păcate, o făcuse de oaie, în timp ce eu eram înnebunită după un bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Ne-am spus reciproc poveștile. I-am sugerat să meargă acasă la fosta iubită cu flori și să-i spună că nu a încetat niciodată să o iubească. Mi-a spus să mă duc acasă și să mă odihnesc pentru că a doua zi aveam întâlnire cu bărbatul cu care era evident că mă voi căsători. Am plecat după un cocktail, am luat același metrou spre casă și ne-am despărțit cu o îmbrățișare.

– MULT NOROC! mi-a strigat în timp ce ușile trenului se închideau între noi.

– Și ție! am mimat dincolo de geam.

Când am ajuns acasă, l-am sunat pe David și i-am povestit despre întâlnire. Ajunsese în Londra mai devreme și dormea pe canapeaua prietenului său, într-un apartament care era cam la trei kilometri de al meu.

– Vino la mine și rămâi aici, am spus.

– Și cum rămâne cu întâlnirea perfectă de mâine? m-a întrebat.

– Știu, ai dreptate, dar mi se pare o prostie să nu vii având în vedere că stai la zece minute distanță de mine.

Am fost de acord să rămânem la planul original, apoi, cinci minute mai târziu, m-am uitat la telefon și am văzut un mesaj de la el. „M-am răzgândit."

Am ieșit pe vârfuri afară, pe scările din fier, și l-am găsit stând pe strada mea liniștită, cu lumina lunii conturându-i silueta înaltă, lată și buclele negre. M-am oprit pe trepte pentru o clipă să-l privesc, simțindu-mă de parcă tocmai sărisem de pe o stâncă și eram pe punctul de a lovi apa neclintită. Am alergat spre el, m-am aruncat în brațele lui și ne-am sărutat.

– Lasă-mă să mă uit la fata asta, mi-a spus, ținându-mi chipul în mâini în timp ce îmi cerceta trăsăturile cu atenție, de parcă m-ar fi memorat pentru un examen.

– Încântată de cunoștință, am spus.

– Ei bine, și eu la fel.

Ne-am continuat sărutul, în mijlocul drumului, în mijlocul nopții, în timp ce stăteam desculță pe asfalt, iar o bufniță suburbană într-un copac din apropiere ne ținea companie cântând pe limba ei. M-a tras către el și mi-am apăsat fața de cămașa lui bleumarin, la fel de șifonată precum îi erau buclele de ciufulite.

– Nu ai un metru optzeci și trei, mi-a șoptit în frunte.

– Ba da, am, i-am răspuns, îndreptându-mă.

– Nu, nu ai și știam că nu ai, mincinoasă mică.

L-am luat de mână și am intrat în casă.

Următoarele ore au trecut exact așa cum îmi imaginasem. Am băut, am vorbit, am ascultat muzică, ne-am întins unul lângă celălalt și ne-am sărutat. I-am adulmecat pielea goală, tatuată – castanie și prăfoasă de la soarele francez – și mirosul de tutun și de pământ. I-am studiat manierismele pe care un telefon și o fotografie nu le puteau surprinde; pliul pleoapelor, felul în care un „s“ îi aluneca printre dinți. M-a ascultat cu atenție, mi-a vorbit direct; am fost deschisă și încrezătoare și m-am minunat de capacitatea mea de a simți o intimitate atât de mare alături de cineva pe care de-abia îl știam.

– Știi ce-i amuzant? mi-a spus el, sărutându-mă pe cap.

– Ce?

– Ești exact cum credeam. Ca un copil care își acoperă ochii cu palmele și crede că nu-l vede nimeni.

– Adică?

– Nu te poți ascunde de mine, mi-a spus el.

Știam deja că vorbeam cu un om pe care nu aș fi putut să-l mint niciodată. Știam că o încurcasem rău de tot.

– Ești supărat că nu am mers mai întâi la întâlnirea perfectă? l-am întrebat în timp ce mă îndreptam spre tărâmul nedesțelenit și în contururi neclare dintre starea de veghe și somn.

– Nu, mi-a spus el, mângâindu-mi părul. Deloc. Ce faci mâine?

– Mă întâlnesc cu un redactor la unu, am răspuns.

– Ne putem vedea după?

Am închis ochii și am căzut de-ndată într-un somn liniștitor.

Câteva ore mai târziu, m-a trezit un zgomot. David stătea în picioare la capătul patului și se îmbrăca.

– Ești OK? l-am întrebat somnoroasă.

– Sunt bine.

– Unde te duci?

– La o plimbare cu mașina.

M-am uitat la ceas – era cinci.

– Ce – acum?

– Da, am chef de o plimbare cu mașina.

– În regulă. Vrei să-ți dau cheile ca să poți intra singur înapoi?

– Nu, mi-a spus. S-a aplecat peste pat și m-a sărutat de-a lungul brațului; de la cot până la umăr. Culcă-te la loc.

A închis ușa. L-am auzit ieșind din apartament, urcând în mașină și plecând.

M-am holbat la tavanul alb al dormitorului, încercând să pun cap la cap ce se întâmplase. Eram cuprinsă de un sentiment iritant de respingere violentă. L-am simțit din stomac până în gât: dezgust, ură și milă față de mine însămi, toate astea la pătrat. Exact cum m-am simțit cu ani în urmă când m-a sunat Harry.

La șapte dimineața, m-am băgat în patul Indiei și i-am povestit ce se întâmplase.

– Pare că s-a speriat, mi-a spus India.

– De ce anume?

– Poate că a fost brusc prea real. Prea intim.

– Păi, tipul este trainer de intimitate. Ăsta-i literalmente jobul lui.

– Păi, ar putea fi un caz de „dacă nu poți să pui în practică, te apuci și predai…“.

– Tot nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta, i-am spus.

– Oricare ar fi motivul, are o grămadă de explicații de dat astăzi.

– Dar poate că nu va mai fi cazul unei întâlniri azi. Poate că nu-mi va mai vorbi niciodată.

– Nu e sigur cazul, a spus ea. Are patru copii, cu siguranță are mai multă compasiune de-atât.

– Dacă n-aș avea mesajele pe telefon spunându-mi că e pe drum spre mine, aș crede sincer că am visat ce s-a întâmplat aseară. N-am mai putut adormi, m-am torturat cu imaginea fiecărei părticele din el; ochii și pistruii lui și tatuajul de pe piept…

– Oh, bineînțeles că are un tatuaj pe piept, a zis India, dându-și ochii peste cap. Cu ce este?

– Nu-ți pot spune. Ironia e prea groaznică.

– Haide, a spus ea.

– Un simbol care înseamnă respect față de femei.

– …Și Iisus a plâns.

– Ar trebui să-l modifice cu o notă de subsol, am spus. Să pună un asterisc lângă el. „În afară de Dolly Alderton".

– Ești OK? m-a întrebat India mângâindu-mi brațul. Trebuie să fi fost un șoc mare pentru tine.

– Sunt doar confuză, am răspuns. Să se fi terminat totul?

Câteva ore mai târziu, am primit un mesaj-ghicitoare de la David: „Hei. Îmi cer scuze dacă a fost ciudat, o ieșire ciudată. A fost frumos să te văd, să te ating – am resimțit totul foarte adânc, am simțit acea prăpastie dintre intimitatea uimitoare pe care am creat-o în ultimele zile și, pe de altă parte, faptul că «nu ne cunoaștem» unul pe celălalt." Așteptam să tasteze și am refuzat să răspund până când nu am primit ceva care să aibă cât de cât sens. „Mi-a trezit câteva întrebări mari. La naiba. Sper că nu suferi, poate că în mintea ta este doar ceva de genul: «Ce mai contează?!» Dar poate că ești surprinsă." M-am zgâit la telefon, încă neștiind ce să răspund. „Sper că nu te-ai trezit tristă", a scris el.

„Ba m-am trezit tristă", i-am răspuns. „Nu las în fiecare zi oamenii să se apropie de mine."

„Știu. Îmi pare foarte rău. Nu a fost ca și cum te-aș fi părăsit."

M-am gândit la ultima conversație la telefon cu Harry. Cum l-am implorat să mă iubească; cum am încercat să-l conving printre lacrimi că sunt suficient de bună pentru el. Cum am fost atentă la fiecare oscilație din vocea lui ca să descopăr ceva care să mă facă să cred că mă pot agăța cu disperare de el, iar

degetele mi se învinețeau de cât de tare strângeam telefonul. Aceasta nu mai era povestea mea. Nu așa era cea care îmi doream să fiu.

„Nu cred că înțeleg ceva din ce mi-ai scris mai devreme, dar din partea mea e în regulă să lăsăm lucrurile așa dacă e ceva care te oprește să continui“, am tastat eu.

„Trebuie să iau o pauză și să-mi pun ordine în gânduri când vine vorba despre tine“, a răspuns. „Nu spun că ar trebui să fie sfârșitul.“

„Dar eu da“, i-am scris. „Trebuie să pun punct acum.“

„La naiba, te-am făcut să suferi. O simt.“

„E în regulă“, am răspuns. „Trecem amândoi printr-o perioadă ciudată. Tu tocmai ai ieșit dintr-o relație, eu trec printr-o autoanaliză. Dar trebuie să mă protejez.“

„OK“, a răspuns el.

Am șters conversațiile și istoricul apelurilor, apoi i-am șters numărul din agenda telefonului.

Zilele următoare, am simțit o combinație de singurătate, rușine, durere și furie. Mă simțeam ca o idioată; ca o tipă insipidă din serialul *The Archers*, căreia îi face curte un străin neîndurător și frumos, după care își ia tălpășița cu toți banii ei. Prietenele mi-au împărtășit povești la fel de stânjenitoare pentru a mă face să mă simt mai bine, povești în care străini le-au promis o intimitate falsă. Unul dintre editorii rubricii mele de întâlniri romantice mi-a trimis un articol intitulat „Iubirea virtuală“, apărut în 1997 în *The New Yorker*, despre îndrăgostitul online, un fenomen pe atunci nou și considerat bizar; un articol la persoana întâi al unei jurnaliste care a început o relație la telefon și prin e-mail cu un străin. „Poate că nu îmi cunoșteam pretendentul“, a scris ea. „Dar, pentru prima dată în viața mea, știam cum stau lucrurile: eram dorită, obiectul unei adorații oarbe… dacă ne-am fi întâlnit pe stradă, nu ne-am fi recunoscut unul pe celălalt, versiunea noastră specială de intimitate ar fi fost de nerecunoscut din cauza ramurilor, trupurilor și gunoaielor plutitoare care alcătuiesc lumea fizică.“

La două zile după ce fusesem părăsită de David în mijlocul nopții, revista a publicat articolul pentru care ajunsesem să vorbim. Uitasem complet de articol; dar văzându-l pe rafturile chioșcurilor de ziare, am simțit că încheiam o poveste. Nu i-am trimis niciun mesaj să-l anunț că a fost publicat, așa cum îi

promisesem în mesajul de la care începuse dezastrul. N-am mai vorbit niciodată cu David.

Prietenele continuau să aducă în discuție episodul întâlnirii, totul devenind și mai absurd odată cu trecerea timpului. Uneori, după multe săptămâni, stăteam în pub și India punea brusc paharul de vin jos și urla:

– Ce o fi fost în capul lui David ăla?!

Belle cântărea ideea de a-l denunța pe motiv că a făcut abuz de putere de pe poziția sa de răspundere.

– Și cui să-l denunți, mă rog? o întrebam eu.

– Trebuie să existe vreun consiliu și pentru guru, un fel de instituție, ceva, de unde-și obțin calificările, spunea India.

– Ce-ar fi să sunăm la Consiliul Haringey, sugera Belle. Și să le spunem că există un guru în libertate care reprezintă un pericol pentru domnișoarele naive.

Câteva prietene au tras concluzia că este doar un misogin care a văzut în mine o tipă complexată și a luat-o ca pe o provocare, a obținut ce a vrut și apoi și-a văzut de-ale lui; un lup deghizat în cioban de la festivalul Glastonbury. Altele, mai generoase, considerau că se descurcă mai prost cu seducția în mediul virtual decât milenialii. Eu eram destul de obișnuită să vorbesc cu oameni pe care nu îi cunoșteam și să stabilesc o relație cu ei. Întâlnirea cu ei față în față pentru prima dată mă bulversa întotdeauna, dar să-i cunosc era pur și simplu arta de a umple un gol; acea „prăpastie“ la care se referise el. Aceasta e premisa întâlnirilor online.

Helen a inventat o altă teorie: că îl lovise criza vârstei de mijloc după despărțirea de nevastă-sa, iar eu reprezentam doar lucrul inutil pe care-l cumperi ca să-ți satisfaci egoul. Eram o jachetă de piele sau o mașină rapidă, ceva ce, urma să-și dea el seama, nu i s-ar fi potrivit în niciun fel.

Dar să jelesc după David ar fi fost ca atunci când un copil plânge după un prieten imaginar. Nimic nu a fost real. Totul a fost ipotetic; ficțiune. Ne-am jucat de-a ardoarea unul cu celălalt, am fost curvele unor sentimente exagerate și artificiale și ale nevoii disperate de a simți ceva în subsolul întunecat și umed al ființei noastre. Totul s-a redus la cuvinte și spații. La o partidă de *The Sims*; un joc de-a iubirea cu deghizări. La pixelii care compun, cu complicitatea sateliților, o coreografie îndelung studiată.

Abia acum, după ore de disecat momentul, îmi dau seama cine era David. În niciun caz un șmecher, sau un tip în plină criză a vârstei de mijloc, ori vreun donjuan ticălos umblând în șlapi Birkenstock și haine de in ca să nu fie recunoscut. Era copilul care-și acoperă ochii cu palmele și își închipuie că nu-l vede nimeni. Dar în cele din urmă eu l-am văzut – pentru că eram la fel; doi copii la fel de răi. Era pierdut și căuta o barcă de salvare. Era trist și avea nevoie de o distracție. Eram doi singuratici care aveau nevoie de o fantezie pentru a scăpa de ei înșiși. Poate, având cu douăzeci de ani mai mult decât mine, ar fi trebuit să știe mai bine toate astea – dar nu știa. Sper să nu mai fiu niciodată complice într-un joc de genul ăsta. Și sper ca el să găsească ce caută.

Bună dimineața, dragi prietene fertile și sterpe ale lui Karen!!

Vă trimit planul pentru non-obiceiul complet inutil, siropos și scump preluat din America, și anume petrecerea în cinstea viitorului bebeluș al lui Karen! Ea consideră că întotdeauna e bine să solicite bani și timp pentru a-și sărbători alegerile din viața personală și am impresia că nu i-ați oferit suficient de mult în istoria recentă, cu cele 1 500 de lire sterline pentru petrecerea burlăcițelor din Ibiza, nunta din Mallorca cu un cod vestimentar strict și lista de cadouri pe care și le-a dorit de la Selfridges. (*N.B.* Doamnelor, dacă vă găsiți un job nou sau vă cumpărați un apartament pe cont propriu, primiți o felicitare, și atât. Vrem să ne asigurăm că nu stabilim un precedent. Nu ne dau banii afară din casă!)

Vestea bună este că, după ce va naște, Karen nu se va mai vedea cu niciuna dintre prietenele ei fără copii, sau poate doar în cazul în care vor vrea să vorbească despre bebelușul ei, și nimic altceva, așa că puteți s-o considerați o petrecere de rămas-bun și veți ști că ați economisit câțiva penny-i pentru următorii doi ani! Asta, desigur, până când se va întoarce la voi când se va opri din alăptat și, plictisită de moarte, vă va cere să ieșiți cu ea în oraș să beți, să dansați și să vă faceți plinul de droguri, ca mai apoi, săptămâna următoare, să vă trimită un mesaj în care vă anunță oficial că a terminat-o cu nopțile în oraș pentru că „SUNT MAMĂ ACUM“.

Când ajungeți la apartamentul meu (cel mai bun prieten al lui Karen) din Belsize Park, aș vrea să-i apreciați dimensiunile, aspectul și stilul, pentru că asta va constitui o mare parte din conversația de după-amiază. Voi ține o lungă prelegere plină de ifose despre redecorarea bucătăriei mele, făcându-vă pe toate care stați în chirie să vă simțiți de tot rahatul, și aș aprecia dacă niciuna dintre voi nu ar menționa faptul că apartamentul a fost plătit integral de tata. Exact – nu am de plătit nici măcar garanția! Nu uitați să vă descălțați la ușă, mulțumesc.

Vom începe jocurile penibile, consumatoare de timp și infantile la ora 14:00. Primul se numește „Cine e de vină că a vomitat bebe“. Al doilea este să ghiciți căcuțul (vom pune în scutece diferite mărci de ciocolată, topite, iar viitoarea mamă va trebui să ghicească ce ciocolată este în care scutec!). Apoi vom face șarade pe tema „creșterea bebelușului“, în care fiecare va avea de interpretat o altă etapă de parenting, de exemplu, cearta cu mama ta tiranică pentru că nu vrei să-ți botezi copilul și discuțiile cu partenerul tău în care să stabiliți dacă este o alintătură să pretinzi că există viață după moarte și în cazul hamsterilor.

Vom încheia ședința de jocuri trei ore mai târziu, cu un joc de pasare a pompei de sân. Am primit niște e-mailuri îngrijorate în legătură cu acest aspect, așa că permiteți-mi să clarific din capul locului: NU E NEVOIE SĂ AVEȚI LACTAȚIE CHIAR ÎN ACEL MOMENT CA SĂ VĂ DISTRAȚI. Karen mi-a spus foarte clar că cele care nu sunt mame sunt doar mai puțin bine-venite decât invitatele care sunt însărcinate sau au deja copii. Vom trece din mână în mână pompa de sân și, la oricine este atunci când muzica se va opri, aceea o va atașa la sân pentru o partidă de râs. Ar trebui să fie distractiv!

Veți fi primite cu o sticlă de prosecco cald, care va fi împărțită la douăzeci și cinci de oaspeți; în afară de asta, este un eveniment fără absolut niciun fel de băutură. În schimb, puteți să vă faceți plinul cu previzibilul ceai de după-amiază, care va avea tot ce trebuie, în miniatură.

Cadourile vor fi deschise la ora 17:00 (verificați lista).

Pentru hipioți, freelanceri, șomeri și cei care lucrează în mass-media, domenii umaniste sau de creație pentru mai puțin de 25 000 de lire pe an: nimeni nu-și dorește rahaturile voastre făcute de mână. Dacă vă pasă cu adevărat de Karen și de copilul ei nenăscut, atunci veți merge la magazinul White Company la fel ca toți ceilalți. Găsiți acolo căciuli de cașmir la doar 80 de lire, deci nu aveți nicio scuză pentru încercările voastre de tricotat. Nimănui nu i se va părea un gest drăguț.

Karen va deschide sub ochii noștri cadourile ca un copil de cinci ani la o petrecere aniversară cu ceai și va explica la ce folosește fiecare cadou. Ceea ce va fi nu doar plictisitor, ci de-a dreptul oribil pentru acelea dintre noi care încă nu sunt mame și care încă nu cunosc specificul cremelor pentru mameloane și nu știu ce-s alea scutece pentru lăuză, supa de placentă și pescuitul căcuțului din cada de naștere. Își vor face apariția un psihoterapeut specializat în stresul posttraumatic pentru femeile fără copii și o manichiuristă pentru toate celelalte.

Marele eveniment al zilei va avea loc la ora 19:00 – tortul în care se va dezvălui sexul bebelușului. Karen și soțul ei, Josh, nu știu sexul bebelușului și i-au cerut doctorului să transmită informația direct la o brutărie artizanală din Hackney. Toată echipa de la Bake 'n' Bites a lucrat din greu la o creație pe patru niveluri acoperită cu glazură de caramel sărat, preferata lui Karen. Când va tăia tortul, culoarea blatului va dezvălui sexul: roz dacă e fetiță, albastru dacă e băiat sau verde dacă e un pic din ambele. Va fi un moment foarte special (să nu mai spun și delicios!) pentru noi toate.

Sperăm să avem parte de o zi costisitoare și plictisitoare, plină de dragoste și râsete, pregătindu-ne cea mai bună prietenă pentru viața de mamă, în timp ce, cu puțin noroc, le vom face pe toate prietenele fără copii să se simtă aiurea și pe toate prietenele cu copii să se simtă în plus.

Să ne vedem cu bine!!

Cu dragoste, Natalia xxxxxxxxxxxxxxx

18 octombrie

Note:

58 Royal Shakespeare Company, importantă companie de teatru din Marea Britanie. (*N. trad.*)

De ajuns

După câteva săptămâni de la întâlnirea cu David, simțindu-mă penibil și neajutorată, am declarat, strategic, în gura mare că voi adopta celibatul. Desigur, nu a fost deloc vorba despre celibat, pentru că, în primul rând, a durat doar trei luni amărâte. În al doilea rând, fiindcă a fost o chestie cu care să atrag atenția bărbaților; un fel de provocare fantezistă de născută-din-nou-virgină. Exact opusul rezultatului pe care și l-ar dori cineva de la celibat. Nicio călugăriță nu a depus vreodată un jurământ de celibat doar ca să apară ca irezistibil de greu de abordat.

Apoi a fost dezastrul numit Christmas Special. „Christmas Special“ este o expresie inventată de prietenele mele pentru a descrie un tip de aventură la beție, fără griji, din perioada premergătoare Crăciunului; atunci când toată lumea dă pe dinafară de veselie, bunăvoință și lichior de ouă Advocaat și e posibil să se întâmple orice. În perioada premergătoare Crăciunului, am decis că mi-am câștigat dreptul de a-mi confirma valoarea; dreptul la un borcan de tăiței instant Pot Noodle cu respect de sine.

După o petrecere la serviciu, i-am scris unui tip cu care conversasem pe o aplicație de întâlniri online câteva săptămâni, un anume Geordie, care lucra în industria muzicală și avea un zâmbet impertinent și replici bune de agățat.

„Ți-ar plăcea să ieșim la întâlnire acum?“ i-am trimis eu un mesaj cu o nonșalanță agresivă. Era unu și jumătate noaptea.

„Sigur“, a răspuns el.

A ajuns la mine cu o sticlă de vin organic roșu la două și am stat la palavre pe canapea ca și cum am fi fost doi londonezi sofisticați bucurându-se de o cină seara devreme, făcând abstracție de realitatea tragică a disperării. După fix o oră de vorbit, am început să ne sărutăm. Apoi am mers în dormitor și am avut o partidă de sex de mântuială și greu de clasificat. A fost echivalentul fizic al unui sendviș mâncat pe repede înainte într-o benzinărie, pe care, imediat după ce l-ai terminat, te întrebi de ce aveai nevoie de el.

Nu mai făcusem sex cu un străin din noaptea în care l-am cunoscut pe Adam, în New York. Îmi pierdusem fără voie apetitul pentru aventuri de-o noapte, ca o fetiță care își dă seama într-o bună zi că nu mai vrea să se joace cu păpuși Barbie. De îndată ce s-a terminat, am știut că nu vreau s-o mai fac niciodată. Sexul în sine a fost în regulă; dar prezența tipului era insuportabilă. Falsa intimitate a sexului întâmplător pe care îl adoram pe când eram studentă era o farsă ridicolă. Nu era vina lui absolut deloc, dar nu-l mai voiam în apartamentul meu, în camera mea, în patul meu, cu scrisorile de la prietene pe măsuța de lângă și cu salteaua de spumă cu memorie pentru care strânsesem cureaua ca s-o cumpăr. Îmi întorcea stomacul pe dos să văd conturul feței adormite a acestui străin în întuneric. Noaptea mi s-a părut interminabilă.

M-am trezit cu o mahmureală teribilă și Geordie era încă în patul meu. Voia să ne petrecem dimineața lâncezind împreună, bând ceai și ascultând Fleetwood Mac – aveam de-a face cu un tip care voia să-mi servească o mostră din „experiența relației de lungă durată". Era un lucru pe care, de-a lungul anilor, anumiți bărbați ți-l ofereau, după o aventură de-o noapte în care se comportau neadecvat de romantic, în dimineața următoare pentru a te face să te îndrăgostești de ei sau ca să-și alunge sentimentul de vinovăție fiindcă au făcut sex cu o tipă al cărei nume de familie nu-l știau. Își petreceau dimineața de după luându-te în brațe, făcându-ți micul dejun și uitându-se împreună cu tine la câteva episoade din *Seinfeld* înainte de a pleca în cele din urmă, după lăsarea serii. Nu mai sunau niciodată. Pesemne că era un serviciu gratuit, cu o încărcătură emoțională ascunsă ridicată. Nu am acceptat niciodată „experiența relației de lungă durată" când mi-a fost oferită.

– Îți urez o viață frumoasă, i-am spus în timp ce stăteam în ușă, după ce l-am scos în sfârșit afară, inventând niște planuri pentru prânz.

– Nu spune asta, mi-a zis el îmbrățișându-mă.

– Îmi pare rău, i-am răspuns, fără să știu ce altceva să mai spun. Crăciun fericit!

M-am așezat pe canapea în puloverul lui Leo pe care nu mă lăsase inima să-l arunc și m-am uitat la programele TV din timpul zilei. Iubitul minunat al Indiei a intrat în sufragerie, bărbos și zâmbind, purtând fularul Fair Isle călduros pe care India i-l cumpărase cu drag pentru Crăciun. Era întruchiparea

familiarității și a iubirii; chestii pe care nu le mai simțisem niciodată atât de departe de mine.

– 'Neața, Doll, a spus el.

– Mișto fular.

– Da, este, nu-i așa? a spus și a zâmbit privind în jos. India zice că ai avut parte de un Christmas Special aseară.

– Da, am mormăit, cu fața pe jumătate îngropată în perna canapelei, cu ochii ațintiți la *Loose Women*.

– Te-ai distrat?

– Nu. A fost îngrozitor. Deprimant. A fost ca un Christmas Special din serialul *EastEnders*.

– O, Doamne. Deci nu va mai fi o a doua întâlnire?

– Nu, a fost doar o chestie de-o noapte.

În luna următoare, rubrica mea de întâlniri romantice a fost anulată – astfel, s-a terminat cu căutarea următorului mascul sub pretextul că face parte din job. Desființarea rubricii ar fi putut să marcheze începutul unei noi faze în viața mea; una neguvernată de apeluri târzii de la foști iubiți, de acceptări și de refuzuri pe Tinder, înghesuirea bărbaților la petreceri și coordonarea pauzelor de țigară în pub fix când era vreun tip atrăgător afară.

E drept că rubrica îmi facilitase întâlniri, dar eu eram o fire dependentă. Dintotdeauna am fost, chiar cu mult înainte de a fi activă sexual. Jilly Cooper spune o chestie în episodul ei din *Desert Island Discs* – că atunci când mergea la școala de fete, era atât de obsedată de băieți, încât ar fi putut chiar să aibă fantezii cu grădinarul în vârstă de optzeci de ani al școlii. Eu am fost genul acela de fată în adolescență și, într-un fel, nu am încetat nicio clipă să fiu. Băieții mă fascinau și mă speriau în aceeași măsură. Nu îi înțelegeam, și nici nu voiam asta. Rolul lor era de satisfacere, în vreme ce prietenele îmi ofereau toate celelalte lucruri care contau cu adevărat. Așa mă asiguram că-i țin pe băieți la distanță regulamentară.

*

Când ne-am întors din Sardinia și Farly și-a început noua viață ca femeie singură pentru prima dată în ultimii șapte ani, i-am oferit un discurs autoritar marca TED cu privire la complexitatea întâlnirilor amoroase moderne.

– Primul lucru pe care trebuie să-l bagi la cap, i-am spus, este că nimeni nu se mai întâlnește în viața reală. Lucrurile s-au schimbat de când ai fost ultima oară pe piața întâlnirilor, Farly, și, din păcate, nu ai de ales decât să te schimbi odată cu ele.

– OK, a răspuns, dând din cap și luând notițe mentale.

– Vestea bună este că nimănui nu-i place de fapt trendul întâlnirilor online. Cu toții o facem, dar toți le urâm, așa că suntem toți în aceeași barcă.

– Așa.

– Dar nu trebuie să te superi dacă ești într-un pub sau oriunde altundeva și nu te abordează nimeni pentru vreo discuție. E complet normal. De fapt, uneori unui tip de pe la vreo petrecere îi va plăcea cum arăți și nu îți va adresa un cuvânt, dar îți va trimite un mesaj pe Facebook după, spunându-ți că și-ar dori să fi vorbit cu tine.

– Ciudat.

– Foarte, dar te obișnuiești cu asta. Este doar o nouă modalitate de a stabili legătura inițială.

– Dar frecatul între țâțe? m-a întrebat.

– Ce e cu el?

– Încă se mai practică așa ceva?

– Nu, am spus pe un ton atotștiutor. Nimeni n-a mai oferit sau primit așa ceva de prin 2009. Nu se va aștepta nimeni niciodată la așa ceva de la tine.

– În regulă, cel puțin este și un lucru bun în toate astea, a spus ea.

*

Farly a întâlnit un tip într-un bar o săptămână mai târziu. Au făcut schimb de numere de telefon. Au început imediat să iasă împreună.

– Farly a întâlnit pe cineva, i-am spus Indiei, într-o sâmbătă dimineață, la micul dejun.

– Bravo ei, mi-a răspuns. O felie de pâine prăjită sau două?

– Două. Nu vei ghici niciodată unde l-a întâlnit. Încearcă.

– Nu știu, a zis, luând o lingură de cremă de lămâie.

– Într-un bar.

– Cum adică „într-un bar“?

– Da, în viața reală. A mers la ea și au început să vorbească și acum sunt împreună. Îți vine să crezi așa ceva? Sunt fericită pentru ea, dar sunt și foarte

enervată. Vreau să spun, când ai cunoscut tu pe cineva într-un bar?

– Ce ridicol! a pufnit India, sincer revoltată.

– Știu, am zis. Știu.

Belle a intrat în bucătărie târșâindu-și picioarele, în halat.

– 'Neața, pisicuțelor, ne-a spus ea somnoroasă.

– Ai auzit de-asta? a întrebat-o India indignată. Despre noul tip al lui Farly?

– Nu.

– S-au cunoscut într-un bar.

– Ce bar?

– Nu știu, am spus. Cred că Richmond. Îți vine să crezi așa ceva? Nu mi-a mai dat nimeni numărul de telefon într-un bar de cinci ani, și ei i se întâmplă în cinci minute.

– Poate că e o chestie care se-ntâmplă la sud de Tamisa, a cugetat Belle.

– Cred că e o chestie care i se întâmplă lui Farly, am spus eu.

Diferențele dintre mine și Farly nu sunt niciodată mai evidente decât atunci când vine vorba despre dragoste. Farly este o monogamă ca la carte, devotată, grijulie, care se simte bine în relații de lungă durată. Partea unei relații pe care eu o găsesc a fi cea mai palpitantă – necunoscutul, riscul asumat, primele câteva luni interesante, când de-abia poți mânca din cauza fluturilor din stomac – este partea pe care ea o urăște cel mai mult. Partea de care eu mă tem cel mai tare – petrecerea la grătar la părinții lui, doi cartofi copți mâncați pe canapea într-o sâmbătă seara în fața televizorului, călătoriile lungi pe autostradă împreună – este raiul absolut pentru ea. Ar da fericită la schimb primele trei luni de dragoste pentru o viață de familie, intimitate, planuri practice și cartofi copți. Eu aș da orice pentru o viață formată din acele prime trei luni repetate la nesfârșit și garanția că nu va mai trebui să merg niciodată cu un partener sexual la IKEA, la o stație de autocare National Express sau acasă la o rudă dincolo de autostrada M25.

„Proiecția": acesta este unul dintre cuvintele pe care le înveți în timpul psihoterapiei. Înseamnă că acuzi pe altcineva că face ce faci tu sau este exact ceea ce te temi că ești tu, e o formă de a nu-ți asuma responsabilitatea; ceva de genul „râde ciob de oală spartă". Făceam asta deseori când venea vorba despre alegerile în materie de relații ale lui Farly. Întotdeauna m-am gândit la reticența mea veșnică de a mă implica în relații ca la o declarație a dreptului meu la

libertate; nu mi-am dat seama niciodată că era ceea ce mă făcea să mă simt prizonieră. Farly poate că avea întotdeauna nevoie să fie într-o relație, dar cel puțin știa ce voia și era cât se poate de clară în privința asta. Eu aveam nevoie de ceva, fără să știu ce anume și mă detestam din cauză că voiam acel ceva.

Am ieșit cu Farly să ne plimbăm și i-am povestit despre planurile mele de a lua o pauză cuvenită de la sex – cu toate prologurile și epilogurile ce țin de flirt, mesaje, întâlniri și săruturi –, în încercarea de a obține o oarecare autonomie. I-am spus că, în ciuda faptului că am fost singură cea mai mare parte a vieții mele, mi-am dat seama că, în realitate, din adolescență până în acel moment, nu fusesem deloc singură. A fost de acord și mi-a spus că i se pare o idee bună.

– Crezi că-mi voi găsi vreodată pe unul cu care să fiu sigură că rămân? am întrebat-o în timp ce săream peste bușteni în pădurea din Hampstead Heath.

– Bineînțeles că da. Trebuie doar să-l găsești pe tipul potrivit.

– Da, dar asta e chestia. Nu cred că e vorba despre tipul potrivit, cred că este vorba despre mine. Până când nu voi lămuri toate astea, o să-mi închipui că nu mă interesează deloc bărbații.

Am făcut un gest a lehamite, ca pentru mine, ca și cum aș fi fost dormitorul murdar al unui adolescent.

– Ei bine, cred că va trebui să-ți faci timp pentru asta. Cred că va fi un efort pe termen scurt pentru o recompensă pe termen lung.

– Ție cum de ți-e atât de ușor? am întrebat. Întotdeauna am invidiat cât de simplu a fost între tine și Scott. V-ați văzut, v-ați plăcut, gata. Total implicată.

– Nu știu ce să spun, sinceră să fiu.

– Când erați logodiți, te-ai gândit vreodată că n-o să te mai culci niciodată cu altcineva? Nu te-a deranjat niciodată asta?

– Să știi, acum că ai adus vorba, nu cred că m-am gândit nici măcar o dată la aspectul ăsta.

– Imposibil, am spus, țopăind cu mâinile ridicate, ca un copil, atingând în treacăt ramurile copacilor.

– Sincer – știu că sună ciudat –, dar nu cred că mi-a trecut vreo clipă prin minte. Tot ce îmi doream era un viitor cu el.

– Vreau să aflu ce înseamnă asta, să fiu total implicată într-o relație cu cineva și să nu fiu mereu pe punctul de a-mi lua tălpășița.

– Ești prea dură cu tine, a spus. Poți să ai parte de dragoste pe termen lung. Te-ai descurcat mai bine decât oricine altcineva dintre cunoscuții mei.

– Cum adică? Cea mai lungă relație mea a fost de doi ani și s-a terminat când aveam douăzeci și patru de ani.

– Vorbesc despre relația noastră, a spus ea.

Nu am putut să-mi scot din cap cuvintele lui Farly în următoarele zile. Am cugetat la faptul că ne cunoșteam de douăzeci de ani și că, în tot acest timp, nu mă plictisisem niciodată de ea. M-am gândit cum mă îndrăgostisem din ce în ce mai tare de ea odată cu trecerea timpului și cu împărtășirea mai multor experiențe. M-am gândit cât de încântată sunt mereu să-i dau o veste bună sau să-i cer sfatul când sunt la ananghie; la faptul că a rămas partenerul meu preferat de dans. Cum, pe măsură ce povestea noastră împreună se îmbogățea, prețuirea mea față de ea creștea, de parcă Farly ar fi fost o operă de artă splendidă și dragă mie, expusă în sufrageria mea. Intimitatea, siguranța și calmul pe care dragostea ei mi le-a adus cu prisosință. În tot acest timp, fusesem făcută să cred că tot ce dădeam mai bun într-o relație era sexualitatea mea, de aceea m-am și purtat mereu ca o nimfomană din benzi desenate. Nu m-am gândit niciodată că un bărbat ar putea să mă iubească în același mod în care mă iubesc prietenele mele; că aș putea iubi un bărbat cu aceeași implicare și grijă cu care îmi iubesc prietenele. Poate că în toată perioada asta am fost într-o căsnicie grozavă fără să-mi dau seama. Poate că o relație bună era exact ceea ce aveam cu Farly.

M-am predat abstinenței ca și cum aș fi făcut un doctorat pe tema asta. Cu cât citeam mai multe cărți, povești și bloguri despre dependența de sex și dragoste, cu atât mai mult îmi dădeam seama unde greșisem. Întâlnirile amoroase deveniseră o sursă de gratificare instantanee, o extensie a narcisismului, neavând nimic de-a face cu legătura cu celălalt. Din nou și din nou, ajungeam la vreo experiență intensă alături de un bărbat și o confundam cu intimitatea. Un străin care m-a cerut de soție pe aeroportul JFK. Un guru de vârstă mijlocie care m-a invitat în Franța să petrec o săptămână cu el. Era o experiență exagerată, inutilă, nu o legătură strânsă cu o altă persoană. Intensitate și intimitate. Cum de am putut să le confund?

A trecut o lună – tot ce-am simțit a fost o ușurare totală. Mi-am șters aplicațiile de întâlniri online de pe telefon. Am șters numerele pe care le apelam pentru una scurtă. Am încetat să le mai răspund foștilor iubiți care îmi trimiteau mesaje la trei noaptea cu întrebări aparent banale precum: „Ce-mi mai face domnița?“ sau „Cum o mai duci, păpușa?“. N-am mai stat la pândă după potențiale cuceriri online; mi-am șters contul de Facebook în principal din acest motiv. N-am mai trăit înconjurată de secrete. N-am mai mers la culcare spre dimineață. Mi-am investit tot timpul în munca mea și în prieteniile mele.

Au trecut două luni. Am descoperit cum era să mergi la o nuntă și să fii cu adevărat acolo, să-ți privești prietenii căsătorindu-se, în loc să tratezi totul ca pe o piață de carne deschisă opt ore. Am aflat ce înseamnă să te bucuri de plăcutul sunet cristalin al corului din biserică și să nu cercetezi ca obsedata inelarele tuturor bărbaților ca să vezi care sunt necăsătoriți. Am învățat să mă bucur de conversația cu un bărbat care stă așezat lângă mine, la cină, indiferent de statutul său matrimonial; să nu mai lupt pentru atenția singurului bărbat necuplat de la masă spunând ceva aiurea, pe tonul vag amenințător și lasciv al lui Sid James. L-am întâlnit pe Leo pentru prima dată după cinci ani la o petrecere și am făcut cunoștință cu noua lui soție – i-am îmbrățișat pe amândoi, după care i-am lăsat în pace. Harry s-a logodit – nu am simțit nicio urmă de furie. Adam s-a mutat cu o tipă – i-am trimis mesaj să-l felicit. Poveștile lor nu mai aveau nimic de-a face cu mine, nu aveam nevoie de atenția lor. Mă simțeam de parcă, în sfârșit, merg pe drumul meu, stabilindu-mi singură ritmul și viteza.

Mergeam cu metroul și mă lăsam acaparată de lectură, în loc să încerc să surprind privirea vreunui bărbat. Plecam de la petreceri când voiam să plec, în loc să străbat, disperată, camera în lung și-n lat până în ultimul nenorocit de moment în speranța că voi găsi pe cineva care să-mi placă. N-am mai mers la evenimente doar pentru că știam că anumite persoane vor fi acolo. N-am mai pus la cale întâlniri întâmplătoare cu tipi care-mi plăceau. Am ieșit la dans cu Lauren într-o seară și, când a fost abordată, în loc să încerc să-mi găsesc și eu un tip, am rămas o oră în mijlocul ringului de dans și am dansat singură, transpirând, legănându-mă și învârtindu-mă la nesfârșit.

– Aștepți pe cineva? m-a întrebat un tip, trăgându-mă spre el.

– Nu, *ea* e chiar aici, am zis smulgându-mă din brațele lui.

– Nu m-am gândit niciodată să folosesc acest cuvânt în legătură cu tine și nu vreau să te superi din cauza asta, mi-a spus Farly după trei pahare de tărie, într-un pub, câteva săptămâni mai târziu. Dar am găsit compania ta foarte liniștitoare în ultimele câteva luni.

– Când a fost ultima dată când m-ai văzut liniștită? am întrebat.

– Păi, nu te-am văzut, a răspuns ea, dând pe gât ultimele picături din vodca ei cu apă tonică, și a început să ronțăie un cub de gheață. Niciodată. În aproape douăzeci de ani.

La sfârșitul primăverii, am fost de două ori, cu avionul, în Insulele Orkney pentru a scrie un articol destinat unei reviste de călătorie despre excursiile de unul singur. M-am cazat deasupra unui pub cu vedere spre portul Stromness și noaptea, după ce beam o bere și mâncam un bol de midii aburinde în pub, mă plimbam pe malul mării și contemplam imensitatea cerului – mai mare decât orice alt cer pe care l-am văzut vreodată.

Într-o noapte, după câteva ore petrecute singură, doar în compania propriilor gânduri, mă plimbam sub cerul înstelat, de-a lungul străzilor pietruite, și o idee mi s-a strecurat în minte, întinzându-și tentaculele în întreaga mea ființă, ca lujerul cu flori hipnotice ale unei plante agățătoare. Nu am nevoie de un muzician tulburător de charismatic să scrie un vers despre mine. Nu am nevoie de un guru să-mi spună lucruri despre mine pe care cred că nu le știu. Nu trebuie să-mi tai tot părul pentru că un băiat mi-a spus că mi-ar sta bine cu el scurt. Nu trebuie să-mi schimb aspectul fizic pentru a fi demnă de iubirea cuiva. Nu am nevoie de niciun cuvânt, nicio privire sau comentariu de la niciun bărbat pentru a mă convinge că sunt vizibilă; că sunt aici. Nu trebuie să mă feresc de tristețe și să mă simt bine doar când se uită un bărbat la mine. Nu așa prind viață.

Pentru că eu îmi sunt mie însămi de ajuns. Inima îmi e de ajuns. Poveștile și raționamentele care-mi umplu mintea îmi sunt de ajuns. Zumzăi, clocotesc, vuiesc și sunt pe cale să explodez. Dau pe dinafară și ard intens. Plimbările mele dimineața devreme și băile târzii îmi sunt de ajuns. Râsul meu puternic în pub îmi este de ajuns. Fluieratul meu ascuțit, cântatul meu la duș, degetele superflexibile de la picioare îmi sunt de ajuns. Sunt o halbă care tocmai a fost umplută, cu un strat grozav de spumă deasupra. Sunt propriul meu univers; o

galaxie; un sistem solar. Eu cânt la încălzire, eu sunt evenimentul principal, eu sunt acompaniamentul vocal.

Și dacă asta e tot, dacă nu mai există nimic altceva – doar eu, copacii, cerul și mările –, știu acum că e de ajuns.

Îmi sunt de ajuns. Îmi sunt de ajuns. Cuvintele au ricoșat prin mine, atingându-mi fiecare celulă. Le-am simțit. Le-am înțeles. S-au topit în oasele mele. Gândul a luat-o la goană prin corpul meu ca un cal de curse. L-am strigat cerului întunecat. L-am urmărit sărind din stea în stea, balansându-se ca Tarzan de la un atom de carbon la altul. Sunt desăvârșită și completă. Nu-mi lipsește nimic.

Și îmi sunt mai mult decât de ajuns mie însămi.

(Cred că termenul pentru asta este „revelație“.)

Douăzeci și opt de lecții învățate în douăzeci și opt de ani

1. Doar 1 din 100 de persoane poate să consume droguri puternice, să se îmbete criță în mod regulat pe o perioadă lungă și să nu simtă o dorință arzătoare ori un vid adânc și întunecat. Doar 1 persoană din 200 nu va fi afectată negativ de asta. După mulți ani în care am încercat să mă lămuresc privitor la acest aspect, am decis: Keith Richards este excepția, nu regula. E de admirat, dar de imitat cu prudență.
2. Doar 1 din 300 de persoane poate face sex cu trei străini diferiți pe săptămână, dar n-o face din dorința disperată de a uita ceva. Ca de exemplu, gândurile, fericirea sau propriul corp; singurătatea, iubirea, îmbătrânirea sau moartea. După mulți ani în care am încercat să mă lămuresc privitor la acest aspect, am decis că Rod Stewart este excepția, nu regula. E de admirat, dar de imitat cu prudență.
3. Versurile melodiei „Heaven Knows I'm Miserable Now" a formației Smiths reprezintă explicația cel mai bine formulată a realității vieții și rezumă cu o concizie elegantă optimismul inițial și anticlimaxul care îi urmează în primii cinci ani din cel de-al treilea deceniu de viață.
4. Viața este un lucru dificil, obositor, trist, lipsit de logică și irațional. Atât de puține lucruri au sens. Atât de multe sunt nedrepte. Și o mare parte se reduc pur și simplu la formula nesatisfăcătoare a norocului și a ghinionului.
5. Viața este un lucru minunat, fascinant, magic, distractiv, stupid. Iar oamenii sunt uluitori. Știm cu toții că o să murim, și totuși încă trăim. Ne pasă și blestemăm în gura mare când ni se rupe sacul plin de gunoi și, totuși, cu fiecare minut care trece, ne apropiem și mai mult de sfârșit. Ne minunăm la apusul ca nectarina care se lasă peste M25 sau la mirosul capului unui bebeluș sau la eficiența mobilierului dezasamblat, chiar dacă știm că într-o bună zi toți cei pe care îi iubim vor înceta să mai existe. Nu știu cum o facem.

6. Ești suma totală a tot ce ți s-a întâmplat, până la ultima înghițitură din ceșcuța de ceai pe care tocmai ai pus-o jos. Cum te-au îmbrățișat părinții, chestia aia pe care ți-a spus-o la un moment dat primul iubit despre coapsele tale – toate acestea sunt cărămizi care au fost așezate de la nivelul tălpilor tale până tot mai sus. Excentricitățile, slăbiciunile și rateurile tale sunt rezultatul efectului de fluture al lucrurilor pe care le-ai văzut la televizor, al lucrurilor pe care ți le-au spus profesorii și al felului în care te-au privit ceilalți din momentul în care ai deschis prima oară ochii. Să te comporți ca un detectiv cu trecutul tău – să-ți refaci întregul traseu pentru a ajunge la sursă cu ajutorul unui profesionist – poate fi incredibil de util și de eliberator.
7. Dar psihoterapia nu face minuni. Este ca partea teoretică atunci când înveți să conduci. Poți exersa tu cât vrei pe hârtie, dar la un moment dat tot va trebui să te urci în mașină și să simți naibii cum funcționează.
8. Nu toată lumea trebuie să-și inspecteze interiorul cu ajutorul psihoterapiei. Absolut toată lumea este disfuncțională la un anumit nivel, dar o mulțime de oameni pot funcționa așa, disfuncționali.
9. Nimeni nu este obligat să rămână într-o relație în care nu vrea să fie.
10. O vacanță este distrusă complet și definitiv dacă nu cumperi două spray-uri anti-insecte de la Boots, din aeroport. Când vei ajunge la destinație, nu vei avea de unde să iei așa ceva, și în fiecare seară, la cina în aer liber cu partenerii de vacanță, o să vă plângeți că „m-au ciuruit“ într-un mod pasiv-agresiv pentru că fiecare e supărat că altcineva nu și-a amintit să ia un spray. Cumpără-l pur și simplu din aeroport, și gata, ai scăpat de problemă.
11. Nu mânca zahăr în fiecare zi. Zahărul face ravagii atât în exterior, cât și în interior. Trei litri de apă sunt tot ce ai nevoie ca totul să funcționeze cum trebuie. Un pahar de vin roșu este medicament.
12. Nimeni nu ți-a cerut vreodată să faci, de ziua lui de naștere, un colaj pe tot peretele cu poze în care apăreți ca prieteni. Sau să îl suni de trei ori pe zi. Nimeni nu va plânge dacă nu-l inviți la cină pentru că nu ai suficiente scaune. Dacă oamenii te extenuează, este pentru că faci pe victima ca să te placă. E problema ta, nu a lor.
13. Este inutil și epuizant să-ți consideri toate micile alegeri ca fiind reprezentative pentru valorile tale morale, apoi să te învinovățești atunci

când, în mod inevitabil, lucrurile nu-ți ies cum ai plănuit. Feministele pot să se epileze. Preoții pot înjura. Vegetarienii pot purta pantofi din piele. Fă bine doar atât cât poți. Reprezentarea cu adevărat importantă a lumii nu se poate baza pe fiecare decizie pe care o iei.

14. Oricine ar trebui să dețină un album de Paul Simon, o carte de William Boyd și un film de Wes Anderson. Dacă acestea sunt singurele trei lucruri pe care le ai pe raft, vei avea ce face în cea mai lungă, mai rece și mai singuratică noapte.
15. Dacă locuiești într-un apartament închiriat, vopsește-ți pereții în alb, nu crem. Vopseaua crem ieftină este dezgustătoare, suburbană și stridentă. Vopseaua alb-strălucitor ieftină este mișto și dă senzația de liniște și de curat.
16. Dacă apeși concomitent tastele Shift și F3, poți transforma toate literele fie în minuscule, fie în majuscule.
17. Lasă-i pe ceilalți să râdă de tine. Permite-ți să te comporți prostește. Pronunță cuvintele greșit. Varsă-ți iaurtul pe cămașă. Vei avea parte de cea mai mare ușurare dacă îți permiți în sfârșit să faci toate astea.
18. Probabil că nu ai intoleranță la grâu, ci pur și simplu nu mănânci grâu într-o porție normală: 90-100 de grame de paste sau două felii de pâine. Oricine se simte ciudat după ce mănâncă o pâine Hovis întreagă; te-ai simți ciudat și după ce ai mânca un pepene întreg la o singură masă.
19. Nu există o modalitate mai rapidă să unești niște femei decât să aduci în discuție firele rebele și groase de păr din bărbie.
20. Sexul este din ce în ce mai bun odată cu înaintarea în vârstă, garantez. Dacă va continua să se îmbunătățească în același ritm ca până acum, vârsta de nouăzeci de ani mă va găsi într-un coit permanent. Nu va avea rost să mă îndeletnicesc cu altceva. Poate doar să fac o pauză după-amiaza, să mănânc o felie de Bakewell.
21. Este total în regulă să te concentrezi asupra ta însăți. Ai voie să călătorești și să trăiești pe cont propriu și să-ți cheltui toți banii pe tine și să flirtezi cu cine vrei și să fii atât de absorbită de munca ta pe cât îți dorești. Nu este obligatoriu să te căsătorești și nu este obligatoriu să ai copii. Faptul că nu vrei să te deschizi și să îți împărtășești viața cu un partener nu te face

superficială. Dar, de asemenea, nu este deloc în regulă să rămâi într-o relație dacă știi că vrei să fii pe cont propriu.

22. Indiferent de sex, vârstă și mărime: oricine arată bine într-o cămașă albă, un pulover gros pe gât, cizme maro de piele, o jachetă din denim sau un pardesiu bleumarin.
23. Nu contează cât de îngrozitori sunt vecinii tăi, încearcă să te înțelegi bine cu ei. Sau fă-ți cel puțin un aliat în apartamentul de lângă, pe care îl poți saluta respectuos când vă întâlniți lângă tomberoane. Vor fi scurgeri de gaze, spargeri și pachete livrate atunci când nu ești acasă și totul va fi mult mai ușor dacă ai întotdeauna pe cineva la a cărui ușă poți să bați. Zâmbește-i larg și suportă-l. Și dă-i un set de chei de rezervă pentru cazurile de urgență.
24. Încearcă să te prefaci că nu există Wi-Fi la metrou. E de tot rahatul, oricum. Să ai întotdeauna o carte în geantă.
25. Dacă vei fi copleșită de probleme, încearcă asta: fă curățenie în cameră, răspunde la toate e-mailurile care au rămas fără răspuns, pune un playlist, fă o baie, mergi la culcare înainte de unsprezece.
26. Înoată goală în mare de fiecare dată când ai ocazia. Dă-te peste cap și asigură-te că e posibil. Dacă ești undeva în apropierea coastei și simți sarea mării în aer, parchează mașina, scoate-ți hainele și nu te opri până nu intri până la piept în oceanul rece ca gheața.
27. Va trebui să faci o alegere ce ține de stilul tău de viață, între manichiura cu gel și cântatul la chitară. Nicio femeie nu le poate avea pe amândouă.

27a. În afară de Dolly Parton.

28. Lucrurile se vor schimba mai radical decât ți-ai putea imagina vreodată. Lucrurile vor sfârși la 500 de kilometri nord de cele mai îndepărtate previziuni. Oameni sănătoși pică din picioare și își dau duhul la coadă în supermarket. Viitoarea iubire a vieții tale ar putea fi tipul care stă lângă tine în autobuz. Profesorul de matematică sau antrenorul de rugbi din gimnaziu s-ar putea acum prezenta cu numele de Susan. Totul se schimbă. Și se poate întâmpla în orice dimineață.

Acasă

Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu despre dragoste. Primul și cel mai important, nu știu ce înseamnă să ai o relație mai mult de doi ani. Uneori aud oameni căsătoriți referindu-se la o „fază“ a relației lor care a durat mai mult decât cea mai lungă relație a mea. Aparent, acest lucru se întâmplă frecvent. Unii își descriu primii zece ani ai relației ca fiind „faza lunii de miere“. Fazele mele de lună de miere au durat de obicei puțin mai mult de zece minute. Am prieteni care își descriu relația ca și cum ar fi cea de-a treia persoană din parteneriatul lor; un lucru viu care șerpuiește, se metamorfozează, se mișcă și crește cu cât sunt mai mult împreună. Un organism care se schimbă la fel de mult cum se schimbă doi oameni care își petrec viața împreună. Nu știu ce înseamnă să te îngrijești de acea de-a treia ființă. Nu știu cu adevărat cum se simte sau cum arată cu adevărat, din interior, dragostea pe termen lung.

De asemenea, nu știu ce înseamnă să trăiești cu cineva de care ești îndrăgostit. Nu știu ce înseamnă să căutați o casă în care să locuiți împreună; să complotați, în șoaptă, în WC, împotriva unui agent imobiliar. Nu știu cum e rutina de familie, să ocolesc, pe jumătate adormită, pe cineva în fiecare dimineață la baie, când mergem cu rândul să ne spălăm pe dinți și să facem duș. Nu știu cum e să știi că nu vei mai pleca niciodată și nu te vei mai duce niciodată acasă pentru că, de fapt, casa ta e chiar acolo, în fiecare dimineață și noapte.

Mai mult, nu știu ce înseamnă să alcătuiești o echipă adevărată cu un partener. Nu am căutat niciodată într-o relație sentimentală susținere sau relaxare. Dar am fost îndrăgostită și am pierdut iubirea, știu cum e să părăsești și să fii părăsită. Sper că într-o bună zi voi avea parte de toate celelalte lucruri.

Aproape tot ce știu despre dragoste am învățat din prieteniile mele pe termen lung cu femei. În special cu cele cu care am locuit într-un moment sau altul din viața mea. Știu ce înseamnă să știi fiecare detaliu, cât de mic, despre cineva și să te desfeți cu această cunoaștere ca și cum ar fi o disciplină universitară.

Când vine vorba despre fetele cu care am locuit, sunt ca femeia care poate prezice ce va comanda soțul ei în orice restaurant în care s-ar afla. Știu că India nu bea ceai, sendvișul favorit al lui AJ este cel cu brânză și țelină, produsele de patiserie îi provoacă lui Belle arsuri la stomac și lui Farly îi place ca pâinea prăjită să nu fie fierbinte, astfel încât untul să se întindă, dar să nu se topească. AJ are nevoie de opt ore de somn pentru a funcționa, Farly, de șapte, Belle, de aproximativ șase, iar India poate să-și vadă de ziua ei după un program de somn auster marca Margaret Thatcher, de patru sau cinci ore. Farly se trezește pe melodia „So Far Away" a lui Carole King și adoră reality-show-urile despre obezitate cum ar fi *Half-Ton Mom* sau *My Son, the Killer Whale*[59]. AJ urmărește vechile episoade din *Home and Away* pe YouTube (uimitor) și cumpără cărți cu probleme de sudoku pe care le rezolvă în pat. Belle face exerciții fizice urmărind clipuri video în dormitorul ei înainte să meargă la muncă și ascultă muzică *trance* în timp ce este la baie. India face puzzle-uri la ea în dormitor și se uită la *Fawlty Towers* absolut în fiecare weekend. („Pur și simplu, nu știu cum de-i ajung" , mi-a spus Belle la un moment dat între patru ochi. „Sunt doar douăsprezece episoade.")

Știu ce înseamnă să-ți pui cu entuziasm un rezervor de oxigen și să te scufunzi adânc în excentricitățile și imperfecțiunile cuiva și să te bucuri de fiecare descoperire fascinantă. Precum faptul că, de când o cunosc, Farly a dormit mereu într-o *fustă*. De ce face asta? Care e scopul? Sau că Belle își rupe ciorapii de culoarea pielii vineri seara, când se întoarce acasă de la birou – să fie vorba despre un semn al furiei ei nerostite împotriva sistemului corporatist sau doar un ritual care-i face plăcere? AJ își leagă o eșarfă în jurul capului când este obosită – cu siguranță nu e o chestie culturală, deci ce este? Să fi fost exagerat de înfășată pe când era bebeluș și gestul acesta îi aduce un liniștitor sentiment de infantilizare? India are un obiect păstrat din copilărie, un pulover bleumarin vechi și ponosit, căruia îi spune Nigh și în care îi place să doarmă. De ce vorbește despre el ca și cum ar fi un om? Și ce vârstă avea când a decis că este un el? De fapt, nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să organizez un fel de salon literar în care toate prietenele mele iubite să-și aducă obiectele preferate din copilărie și să discutăm despre identitatea de gen a fiecăruia. Mie uneia mi se pare de-a dreptul fascinant.

Știu ce înseamnă să pui, împreună cu alții, bazele unei locuințe și să o administrezi. Știu ce este economia colaborativă bazată pe încredere; înseamnă să fie întotdeauna cineva care să-ți împrumute 50 de lire până la salariu și, de-ndată ce ți-ai plătit datoria, ar putea să aibă nevoie de același împrumut de la tine. („Suntem ca niște copii de școală primară care fac schimb de sendvișuri", a spus Belle la un moment dat. „Într-o săptămână ai nevoie tu de sendvișul meu cu ton și porumb dulce, în următoarea vreau eu sendvișul tău cu ou și salată creson.") Cunosc fiorul verificării cutiei poștale în decembrie și al felicitărilor, cu trei nume scrise pe partea din față, care te fac să simți că ești parte dintr-o familie. Știu sentimentul ciudat de siguranță pe care îl ai când vezi trei nume de familie pe un singur cont atunci când accesezi serviciile bancare online.

Știu ce înseamnă să fii mai mult decât propria persoană; să faci parte dintr-un „noi". Știu cum este să o auzi pe Farly spunându-i „nu prea mâncăm carne roșie" cuiva de la masă sau să o auzi pe Lauren spunându-i unui băiat cu care vorbește la o petrecere „acesta este albumul nostru preferat al lui Van Morrison". Știu cât de surprinzător de bine te fac să te simți toate astea.

Știu cum e să treci printr-o experiență urâtă și apoi să o transformi în mitologie comună. Precum cuplul care povestește teatral cum și-au pierdut bagajele în cel mai recent concediu, spunând fiecare câte o propoziție, așa facem și noi cu propriile micro-dezastre. La fel ca în momentul în care eu, India și Belle ne-am mutat și tot ce putea să meargă prost a mers prost. Realitatea a fost că ne-am pierdut cheile și am împrumutat bani de la prieteni, am dormit pe canapele și ne-am dus lucrurile într-un depozit. E o poveste genială.

Știu ce înseamnă să iubești pe cineva și să accepți că nu poți schimba anumite lucruri la acea persoană. Lauren e obsedată de gramatică, Belle e dezordonată, Sabrina trimite mesaje încontinuu, AJ nu îmi răspunde niciodată la mesaje, Farly e mereu irascibilă atunci când e obosită sau îi este foame. Și știu cât de eliberator e să mă simt iubită și acceptată în ciuda tuturor defectelor mele (întârzii întotdeauna, telefonul meu este mereu descărcat, sunt ultrasensibilă, fac diverse obsesii, las coșul de gunoi să dea pe dinafară).

Știu ce înseamnă să-l auzi pe cel drag spunând unui public captivat o poveste pe care ai auzit-o de aproximativ cinci mii de ori. Știu cum este pentru acea

persoană (Lauren) să o înfrumusețeze mai flamboaiant de fiecare dată, ca pe anecdoticul ou Fabergé („s-a întâmplat pe la unsprezece“ devine „deci, era în jur de patru dimineața“; „stăteam pe un scaun de plastic“ devine „și cum stăteam pe acel șezlong de sticlă lucrat manual“). Știu cum e să iubești atât de mult pe cineva, încât acele înfloriturisă nu te deranjeze deloc, să-l lași să cânte acea melodie îndelung exersată și poate chiar să intervii cu acompaniamentul de tobe pentru a stimula ritmul poveștii atunci când e nevoie.

Știu ce înseamnă un moment de criză într-o relație. Când îți spui: fie luăm taurul de coarne și încercăm să rezolvăm chestia asta, fie ne vedem fiecare de drumul lui. Știu ce înseamnă să vă puneți de acord să vă întâlniți într-un bar din Southbank, să începeți pe un ton rezervat, apoi, trei ore mai târziu, să terminați plângând unul în brațele celuilalt și promițând că nu veți mai face aceleași greșeli din nou. (Oamenii se întâlnesc în Southbank doar ca să se împace sau să se despartă. Unele dintre cele mai remarcabile experiențe în care am părăsit sau am fost părăsită au fost în barul de la National Theatre.)

Știu ce înseamnă să simți că ai întotdeauna un far – sau far*uri* – care să te ghideze spre uscat; să-i simți căldura fasciculului cum te strânge de mână și îți e alături la înmormântarea cuiva drag. Sau să-i urmezi raza într-o cameră aglomerată de la o petrecere teribilă la care fostul tău iubit și proaspăta sa soție și-au făcut apariția în mod neașteptat; rază care spune: *Hai să luăm niște chipsuri și autobuzul de noapte spre casă.*

Știu că dragostea poate fi zgomotoasă și veselă. Poate să danseze în noroiul mlăștinos și în ploaia torențială de la un festival și să strige „EȘTI DATĂ NAIBII DE MINUNATĂ“ ca să acopere trupa de pe scenă. Înseamnă să-ți prezinți prietenele colegilor la un eveniment de la muncă și să te topești de mândrie în timp ce îi fac pe ceilalți să râdă, iar pe tine să pari demnă de iubire doar prin faptul că ești iubită de ele. Înseamnă să râzi până când nu mai poți respira. Să vă treziți într-o țară în care niciuna dintre voi nu a mai fost înainte. Să înotați goale în zori. Să vă plimbați pe stradă într-o sâmbătă seara și să simțiți că întregul oraș e doar al vostru. Este o forță imensă, frumoasă, clocotitoare a naturii.

Dar mai știu că dragostea este și un lucru destul de liniștit. Înseamnă să lânceziți pe canapea împreună, bând cafea, vorbind despre locul unde veți merge în dimineața respectivă ca să beți și mai multă cafea. Înseamnă să îndoi colțurile paginilor pe care crezi că le-ar găsi interesante. Înseamnă să-i întinzi

rufele când pleacă de acasă buimacă, uitând să le scoată din mașina de spălat. Înseamnă să spui: „Ești mai în siguranță aici decât într-o mașină, sunt mai multe șanse să mori la unul dintre cursurile tale de fitness First Body Pump decât în următoarea oră“, când o apucă hiperventilația în timpul unui zbor easyJet către Dublin. Sunt mesajele: „Îți doresc să ai o zi excelentă“, „Cum ți-a mers astăzi?“, „M-am gândit la tine azi“ și „Am cumpărat eu hârtie igienică“. Știu că dragostea se întâmplă sub splendoarea lunii, a stelelor, a focurilor de artificii și a apusurilor de soare, dar se întâmplă și atunci când stați tolănite pe saltele gonflabile într-un dormitor din copilărie, așteptând la Urgențe sau la coadă pentru pașaport sau într-un ambuteiaj. Dragostea este un zgomot liniștit, reconfortant, relaxant, zăbovitor, pedant, armonios; de a cărui prezență poți uita cu ușurință, chiar dacă palmele sale sunt întinse sub tine, să te prindă în cazul în care cazi.

Am locuit cu prietenele mele timp de cinci ani înainte de a se sfârși acea etapă. Prima oară, Farly m-a părăsit pentru iubitul ei, apoi a plecat AJ, iar apoi India m-a sunat într-o zi să-mi spună că e pregătită să facă același lucru și a izbucnit în lacrimi.

– De ce plângi? am întrebat-o. Din cauza felului în care am reacționat cu Farly când l-a cunoscut pe Scott? Ți-a fost teamă că o să mă înfurii? Voi toate mă credeți sărită de pe fix? Adică, să fim serioase, s-a întâmplat acum patru ani, acum sunt mai bine pregătită să fac față.

– Nu, nu, a pufnit ea. Doar că o să-mi fie dor de tine.

– Știu. Și mie o să-mi fie dor de tine. Dar faci treizeci de ani anul ăsta. Și e minunat că relația voastră e gata să avanseze. Mi se pare perfect normal și corect ca lucrurile să se schimbe.

Am fost surprinsă de propria maturitate și mi-am acordat în sinea mea OIB[60] pentru servicii de prietenie.

– Tu ce ai de gând să faci? m-a întrebat. Ai vorbit întotdeauna despre cât de mult ai vrea să încerci să locuiești singură.

– Nu știu. Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta, am spus. Poate ar trebui să stau cu Belle până decide și ea să se mute cu iubitul ei. Câștig cel puțin șase luni pentru a mă lămuri ce ar trebui să fac în continuare.

– Dolly, nu ești în *Jocurile foamei*, a zis ea. Nu ar trebui să fie un test de anduranță în rândul prietenelor noastre pentru a vedea cine rezistă cât mai

mult lângă tine.

Mi-am dat seama că mi se oferise o oportunitate. Aș fi putut aștepta până când fiecare dintre prietenele mele și-ar fi găsit un bărbat și s-ar fi mutat. Puteam împărți chiria cu străini de pe site-ul Gumtree care își țineau crema de ras în frigider, în speranța că aveam să-mi găsesc în curând un bărbat și să mă mut. Sau puteam începe o poveste nouă pe cont propriu.

Nu a fost deloc ușor să-mi găsesc un apartament cu un singur dormitor, având în vedere bugetul meu. Am fost dusă într-o serie de locuri care aveau patul lângă cuptor și dușurile echilibrate precar deasupra closetului, în băi fără cabine de duș. Am mai vizitat „apartamentul spațios cu un pat", care avea o suprafață de douăzeci de metri pătrați, altul unde era o bandă cu „Poliția, nu treceți" în fața ușii. India a venit cu mine, a negociat, a pus la îndoială lăudăroșeniile agenților imobiliari și m-a întrebat dacă sunt *cu adevărat* de părere că m-aș putea descurca fără un dulap și să îmi țin toate hainele într-o valiză, sub pat.

Dar, în cele din urmă, am găsit un loc pe care mi-l puteam permite, chiar în centrul Camdenului. Era un apartament la parter, cu un dormitor, o baie și o sufragerie, spațiu suficient pentru un dulap și, ca să vezi, un duș normal. În spate era o bucătărie mai joasă decât apartamentul, plină de umezeală, fără absolut niciun sertar și așa de mică, încât abia puteam să mă învârt pe loc înăuntru, cu un hublou și o vedere spre Regent's Canal care îți dădeau senzația că ești pe un vapor. Nu era perfect, dar avea să fie al meu.

Toate cele care locuiserăm împreună am făcut un tur al puburilor din zona unde ne-am petrecut cel mai mult timp la douăzeci și ceva de ani, într-un fel de „luat adio de la împărțitul chiriei". Ne-am îmbrăcat în ceva simbolic din acea perioadă, lucru la fel de țicnit pe cât sună. AJ a venit deghizată în Gordon, primul nostru proprietar, la pachet cu jacheta de motociclist specifică crizei vârstei de mijloc, tenișii albi, o perucă șatenă și un rânjet lingușitor permanent. În calitate de rezidentă obsedată de curățenie, Farly a venit deghizată într-un aspirator gigant marca Henry: un costum sferic și o țeavă atașată care se târa pe jos cu cât bea mai mult. Belle s-a metamorfozat în vecina noastră de coșmar și foarte gălăgioasă, murdară de ruj și cu o perucă à la Cher. India s-a deghizat într-un tomberon de gunoi – având în vedere că punerea sacului de gunoi, golirea și scoaterea afară a tomberonului pentru a fi ridicat păreau a fi

laitmotivul timpului petrecut împreună – cu saci de gunoi legați în jurul pantofilor, un capac pe post de pălărie și ambalaje de șervețele de demachiat goale și pungi de Monster Munch lipite de corp. Eu m-am înfățișat ca un pachet de țigări uriaș și am regretat imediat, pentru că eram abordată de tot felul de indivizi care îmi cereau țigări gratuite, presupunând că sunt una dintre fetele care bat în lung și-n lat cartierul Kentish Town pentru a face promoții la Marlboro Lights.

Am mers din pub în pub până când, într-un final, am ajuns în fața primei noastre case, din cărămidă galbenă. Am trecut și pe la Ivan, la magazinul din colț, doar ca să aflăm de la colegul său că, în mod misterios, „plecase în străinătate să rezolve niște afaceri neîncheiate“ și „n-a mai auzit de el“.

– Au plecat artiștii, a mormăit cu părere de rău Belle, în timp ce mergeam pe strada curbată, pe care începea să pună stăpânire amurgul. Acum vor da buzna bancherii.

O săptămână mai târziu, mi-am împachetat plantele și cărțile în cutii de carton pe care le-am lipit cu scotch să le duc la noua mea casă. În ultima noapte de locuit împreună, eu, India și Belle – trioul unui deceniu dat naibii – am băut prosecco la reducere și, așa amețite, am dansat pe ritmurile lui Paul Simon în sufrageria goală. În timp ce așteptam camionetele în dimineața următoare, ne-am înghesuit în colțul mochetei pătate de vin, stând una lângă alta, genunchi lângă genunchi, vorbind foarte puțin.

În ziua în care m-am mutat, Farly, cea mai eficientă și mai organizată persoană pe care o voi cunoaște vreodată, a venit să mă ajute să încep despachetatul. („Ești sigură că vrei să faci asta?“ a fost mesajul pe care i l-am trimis. „Te rog, este ca un drog pentru mine“, a fost răspunsul ei.) Am comandat mâncare vietnameză și ne-am așezat în sufragerie direct pe podea, sorbind supă *pho* cu tăiței și înmuind pachețele de vară în sos *sriracha*, în timp ce dezbăteam unde să punem canapeaua și scaunele, lămpile și rafturile și unde urma să stau și să scriu. Am despachetat până târziu în noapte, după care am căzut istovite pe salteaua mea împinsă în peretele dormitorului, înconjurate de cutii de carton cu pantofi, saci de haine și stive de cărți.

Când m-am trezit, Farly plecase deja la muncă și îmi lăsase un bilețel pe pernă, cu scrisul ei rotund, de copil, care nu se schimbase de pe vremea când

îmi scria note pe bibliorafturi cu pastă corectoare Tipp-Ex în timpul orelor de biologie: „Iubesc noua ta casă și te iubesc pe tine.“

Soarele dimineții se strecura în dormitor și se revărsa pe salteaua mea într-o baltă albă, strălucitoare. M-am întins pe diagonală în pat, pe cearșaful rece. Eram singură-singurică, dar niciodată nu mă simțisem mai în siguranță. Nu se datora cărămizilor din jurul meu pe care reușisem cumva să le închiriez sau acoperișului de deasupra capului, pentru care eram foarte recunoscătoare. Era casa pe care acum o purtam în spate, ca un melc. Sentimentul că, în sfârșit, eram pe mâini responsabile și iubitoare.

Dragostea era acolo, în patul meu gol. Era adunată în discurile pe care mi le cumpărase Lauren când eram adolescente. Era printre rețetele pătate de la mama, între paginile de cărți de bucate din bucătărioara mea. Dragostea era în sticla de gin legată cu o panglică pe care India mi-o împachetase; în colajele foto soioase, cu colțuri curbate, pe care urma să le lipesc pe frigider. Era în bilețelul de pe perna de lângă mine, cel pe care aveam să-l împăturesc și să îl păstrez într-o cutie de pantofi, lângă toate celelalte bilețele pe care mi le scrisese până atunci.

M-am trezit plină de încredere, pe vaporașul meu de o persoană. Navigam către un nou orizont; pluteam într-o mare de dragoste.

Chiar așa. Cine ar fi ghicit? Fusese acolo tot timpul.

Note:

59 În română: *Mama mea de-o jumătate de tonă* și, respectiv, *Fiul meu, balena ucigașă*. (*N. trad.*)

60 Ordinul Imperiului Britanic. (*N. red.*)

Tot ce știam despre dragoste la douăzeci și opt de ani

Orice bărbat respectabil ar trebui să prefere o femeie împăcată cu ea însăși uneia care apelează la trucuri pentru a-l impresiona. Nu ar trebui să depui efort pentru a-i atrage atenția unui bărbat. Dacă un bărbat are nevoie „să-i menții treaz interesul", atunci are niște probleme care nu sunt treaba ta.

Probabil că nu vei fi prietenă la cataramă cu iubitul celei mai bune prietene. Renunță la acel vis, ia-ți adio de la acea fantezie. Atât timp cât îți face prietena fericită și poți să-l suporți pe individ pe toată durata unui prânz lung, totul e în regulă.

Bărbaților le plac femeile goale. Brizbizurile sunt o pierdere de timp și de bani.

Întâlnirile online sunt pentru cei curajoși. Este din ce în ce mai greu să cunoști oameni în viața reală, iar cei care iau taurul de coarne – care plătesc o taxă lunară pentru șansa de a se apropia mai mult de iubire, care completează un profil penibil în care menționează că sunt în căutarea unei persoane speciale cu care să se țină de mână în supermarket – sunt adevărații eroi romantici.

Fă-ți un epilat brazilian dacă îți dorești un epilat brazilian. Dacă nu, nu. Dacă îți place senzația de a fi epilată și ai bani de cheltuit, epilează-te tot anul. Nu te epila niciodată pentru un tip. Și nu refuza niciodată un epilat doar de dragul „comunității feministe" – pe comunitate o doare-n cot. Dacă vrei să te simți folositoare, nu irosi ore întregi dezbătând politicile părului tău pubian, ci oferă-te voluntară la un adăpost pentru femei. Și să nu te epilezi niciodată pentru că ai avea senzația că a fi neepilată înseamnă că ești murdară sau naspa – dacă ar fi adevărat, înseamnă că orice bărbat neepilat e murdar. (Dacă îți permite venitul, nu mai apela niciodată la cremă depilatoare.)

E posibil să nu poți asculta melodiile relațiilor anterioare în primii ani după încheierea acestora, dar în curând albumele își vor găsi calea înapoi spre tine. Toate acele amintiri cu sâmbetele petrecute la mare și porțiile de spaghete de

duminică noaptea mâncate pe canapea se vor desprinde încet din jurul acordurilor și se vor înălța, depărtându-se de cântece până când vor dispărea. Undeva, adânc în suflet, totuși, va zăbovi ceva care îți va spune că, pentru o săptămână, acel cântec, acel bărbat s-au aflat în centrul universului tău, dar la un moment dat văpaia din inimă se va stinge.

Dacă te tot îmbeți și flirtezi cu alții de față cu iubitul tău, este ceva în neregulă cu relația voastră. Sau, mai probabil, cu tine. Descoperă, cât mai devreme posibil, de ce ai nevoie de acest gen de atenție. Deoarece niciun bărbat de pe pământul ăsta nu are o capacitate suficient de mare de satisfacere instantanee pentru a umple golul pe care îl simți.

De cele mai multe ori, dragostea celuilalt va fi o reflectare a iubirii pe care ți-o dăruiești singură. Dacă tu nu poți fi bună, grijulie și răbdătoare cu tine însăți, ai toate șansele ca nici alții să nu fie.

Cât de slabă sau grasă ești nu este un indicator al dragostei pe care o meriți sau o vei primi.

Despărțirile devin din ce în ce mai grele pe măsură ce îmbătrânești. Când ești tânără, pierzi un iubit. Pe măsură ce îmbătrânești, pierzi o viață împreună.

Nicio chestiune de ordin practic nu este suficient de importantă pentru a rămâne blocată într-o relație nepotrivită. Concediile și nunțile pot fi anulate, casele pot fi vândute. Nu-ți ascunde lașitatea în chestiuni practice.

Dacă îți pierzi respectul față de cineva, nu vei mai putea să te re-îndrăgostești de acel cineva.

Integrarea în viața celuilalt ar trebui să fie reciprocă; amândoi ar trebui să faceți un efort pentru a acorda atenție prietenilor, familiei, intereselor și carierei celuilalt. Dacă relația este dezechilibrată, resentimentele nu vor întârzia să apară.

Ar trebui să faci sex la prima întâlnire dacă ți se pare că e cazul. N-ar trebui să urmezi niciodată sfaturile acelui curent de gândire motivațional impertinent conform căruia bărbatul e cuceritorul, iar tu, trofeul. Nu ești un obiect de câștigat, ești un om făcut din carne, sânge, măruntaie și instincte. Sexul nu este un joc de putere – este o experiență consensuală, respectuoasă, plină de bucurie, creativitate și colaborare.

Niciun sentiment nu e atât de îngrozitor precum cel pe care îl ai când te desparți de cineva. Să fii părăsită e o durere violent de intensă care poate, la un

moment dat, să fie transformată într-o energie nouă. Sentimentul de vină și tristețea nu se duc nicăieri altundeva decât înăuntrul tău, iar dacă le permiți, se vor stabili în mintea ta pentru eternitate. Sunt de acord cu Auden[61] din acest punct de vedere:

„Dacă de-o afecțiune egală nu putem vorbi,/ Atunci voi fi eu cel care mai mult va iubi."

Sunt foarte multe motive pentru care o persoană ar putea fi necuplată la treizeci, la patruzeci sau la o sută patruzeci de ani, și asta nu o face nedemnă de a fi aleasă. Toți au o istorie. Acordă-le timp să ți-o împărtășească.

Sexul cu cineva pe care nu-l cunoști deloc e întotdeauna ciudat, dar să rămâi în apartamentul cuiva – în cearșafurile lui, în dormitorul lui, sau el să stea în ale tale – e chiar și mai ciudat.

Nu e treaba nimănui să fie singurul furnizor al fericirii tale. Sorry.

Bărbatul perfect este bun, amuzant și generos. Se apleacă pentru a saluta câinii și montează rafturi. Arată ca un pirat evreu, înalt, cu ochii lui Clive Owen, iar bicepșii lui David Gandy ar trebui să fie un bonus, și nu un punct de plecare.

Oricine poate fi plăcut de cineva. E mult mai tare să fii iubit.

Nu simula orgasmul. Nu e spre binele nimănui. Tipul cu care o faci e mai mult decât pregătit să afle adevărul.

Dacă ai motive întemeiate și ambele părți sunt pe deplin conștiente de specificul întâlnirii, sexul ocazional poate fi foarte bun. Dacă te folosești de el ca de un medicament obținut fără prescripție, ca să te simți mai bine cu tine însăți, va fi o experiență teribil de nesatisfăcătoare.

Cea mai interesantă parte a unei relații e reprezentată de primele trei luni, când nu știi încă dacă tipul cu care ești îți aparține. O părticică minunată care vine imediat după asta e atunci când știi că a devenit al tău. Apoi, ceea ce urmează după câțiva ani e un lucru pe care nu l-am trăit niciodată. Aparent, nu este întotdeauna interesant, dar am auzit că ar fi cea mai frumoasă parte.

Cu excepția cazului în care cineva moare, dacă o relație nu merge cum trebuie, cumva ai jucat și tu un rol în asta. Cât de eliberator și, totodată, de copleșitor este să știi acest lucru! Bărbații nu sunt răi, femeile nu sunt bune. Oamenii sunt oameni și noi toți facem, permitem și înlesnim greșeli.

Intimitatea este un scop; lenea nu este.

Lasă-ți prietenele să te abandoneze pentru o relație o singură dată. Cele bune se vor întoarce întotdeauna.

Pentru a-ți încetini ritmul cardiac și pentru a trage pe dreapta în nopțile în care somnul pare imposibil, visează la toate aventurile care te așteaptă și la toate locurile îndepărtate la care ai ajuns până acum. Îmbrățișează-te și, în timp ce te ții așa strâns, repetă-ți un singur lucru: *Te-am găsit*.

Note:

61 Wystan Hugh Auden (1907–1973), unul dintre cei mai influenți poeți ai secolului al XX-lea. (*N. trad.*)

Treizeci

Nu voiam să fac circ pe seama faptului că urma să împlinesc treizeci de ani. Să faci asta e un mare clișeu. Nu e ceva feminist, nu e cool, la modă sau progresist. E hetero-normativ, un acces de isterie, e ceva burghez, suburban. E foarte previzibil. Prea sună a Rachel Green[62]. E o atitudine de prințesică, o fandoseală, ceva absolut jalnic. Nu voiam să fiu nimic din toate astea.

Eram în ultimul hal de speriată că împlinesc treizeci de ani. Dar, din fericire, avusesem destul timp să mă pregătesc, să-mi repet rolul avându-le ca exemplu pe prietenele mele, care, toate, ajunseseră în acest punct înaintea mea. Beneficiasem de supremul lux de a fi născută pe 31 august, data limită cu care te puteai înscrie la cursuri pentru următorul an, astfel încât am fost întotdeauna cea mai mică din grupul meu de prietene. În școala generală, era o adevărată pacoste – în momentul în care ajungeam la borna kilometrică indicând ziua mea de naștere, toată lumea era hăt, departe. Nimeni nu mai avea chef să vină la petrecerea mea disco pe tema „Barbie și bikeri", ținută la primăria din East Finchley cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani – toată lumea deja dansase pe „Saturday Night" a lui Whigfield, pe săturate. În schimb, când a fost să fac treizeci, am simțit ca pe o binecuvântare faptul că eram ultima.

Trei săptămâni înainte, eu și fetele ne aflam în vacanță în Portugalia, într-o vilă, când Belle, care tocmai își sărbătorea cei treizeci și unu de ani împliniți, a început să-mi plângă în baie.

– Treizeci și unu e mult mai naspa decât treizeci, a spus în timp ce stăteam amândouă pe marginea căzii, iar din bucătărie răzbătea până la noi zgomotul pe care îl făceau India și AJ, bete turtă, spărgând gheață cu un tub de Nivea Protecție Solară cu Factor 30 ca să facă niște *caipirinha*.

– Toate lucrurile alea care par atât de importante și de greu de făcut la treizeci și unu de ani, dar sunt niște chestii banale.

– Ca de exemplu? am întrebat.

– Ca de exemplu… Încerca să-și adune gândurile. De exemplu, Caleb, care are treizeci și unu, e fondatorul unei companii de software care anul ăsta a fost cotată la bursă. Sau, Kelly, treizeci și unu de ani, e mamă de gemeni și de fetiță.

– Mda, am suspinat abătută. Știu ce zici.

– Nu mai simți că faci ceva grozav. Ceva ieșit din comun, vreo realizare precoce. E doar ceva ce trebuie făcut.

S-a gârbovit, cu fruntea în palme și părul lung și blond acoperindu-i chipul.

– Treizeci și unu, a repetat, ca și când erau niște cuvinte dintr-o limbă străină pe care tocmai învăța să le pronunțe. Cum naiba? Uită-te la noi. Arătăm noi a oameni de treizeci și ceva de ani?

Am mângâiat-o pe spate și am tăcut amândouă ceva timp.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, eu *n-am* treizeci, am spus în timp ce îi prindeam părul într-o coadă de cal.

Mi-a aruncat o privire goală de orice expresie.

– Încă am douăzeci și nouă, deci…

– Cum poți să-mi faci una ca asta? Tocmai acum, în seara cea mare?

Am înțeles-o perfect – eram la fel de incapabilă să-mi dau seama ce se întâmpla.

La o săptămână după ce-am făcut treizeci de ani, urma s-o sărbătorim pe Farly, care împlinise treizeci și unu, la mine acasă și, în timp ce scoteam din sacoșe chestiile pe care le cumpărasem pentru tort, au căzut pe blatul din bucătărie cele două lumânări în formă de cifre. În poziția în care aterizaseră formau numărul treisprezece. Mi-am amintit de serbarea ei de la treisprezece ani – petrecerea avusese loc în sala de festivități a bisericii din Bushey. Purta o rochie roz cu sclipici de la Miss Selfridge și, când am sosit, mi-a zâmbit cu tot aparatul ei dentar metalic și m-a învăluit ușurată în îmbrățișarea specifică oricărei gazde de petrecere aniversară (când ești o astfel de gazdă, nu scapi de emoții, orice vârstă ai avea). Mi-am amintit cum eram la treisprezece ani – cum stăteam tolănite pe covorul crem de acasă, îmbrăcate în tricouri Pineapple Dance Studios identice, ronțăind Doritos din pungi uriașe, uitându-ne la comedii romantice marca Nora Ephron și schimbând păreri despre calitățile pe care trebuie să le aibă niște iubiți adevărați.

Am schimbat ordinea lumânărilor astfel încât să alcătuiască numărul treizeci și unu și le-am privit îndelung, încercând în zadar să înțeleg curgerea timpului.

Apoi, le-am făcut să indice din nou treisprezece și le-am mai privit o vreme. Am avut în continuare senzația că eu și Farly suntem mult mai aproape de acel moment, deși se scursese de atunci mai bine de jumătate din viața mea.

Aud deseori oameni căsătoriți de multă vreme spunând că nu sunt conștienți de faptul că celălalt îmbătrânește – ca și cum asupra lor se așterne, chiar de la început, ca într-o comedie shakespeariană, o vrajă ce-i face să vadă pentru totdeauna doar chipul de care s-au îndrăgostit. Același lucru cred că s-a întâmplat și cu mine și prietenele mele. Pentru mine, arătăm la fel ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.

Lauren a împlinit treizeci de ani înaintea mea cu șapte luni. În acea zi, după-amiază, am mers câteva prietene la ea acasă, am aranjat mesele în mijlocul sufrageriei, am umflat baloane și ne-am pus pe pregătit lasagna.

– Ce părere ai, fată, despre treaba asta? am întrebat-o pe când petrecerea era în toi, iar eu mă retrăsesem să-mi afum plămânii în fața ferestrei de la bucătărie.

– Sincer? a făcut ea, pufăind dintr-o țigară electronică. (La ora actuală, lumea fumează electronic – se ferește ca de dracu' de țigări adevărate după treizeci de ani, cică doctorii nu ți le numără pe astea când ai douăzeci și ceva, dar după, se schimbă lucrurile. Lauren cumpără atât de des de la magazinul de țigări electronice de la ea din cartier, încât ăia de acolo se bucură că o văd de parcă ar fi Fonz[63], nu alta. Mai nou, e veșnic învăluită într-un abur cu miros de plăcintă de mere cu scorțișoară.) E nașpa. Nașpa rău de tot.

– Poftim?! m-am revoltat eu. Toată lumea zice că e o mare ușurare, că la douăș'nouă e cel mai rău și că la treizeci te simți absolut minunat.

– Nu, a spus ea. Nici vorbă, nu te simți deloc așa. E ca și cum în ultimii ani am făcut doar pe turista să vă observ pe voi cum vă descurcați voi la treizeci, numai așa, ca să mă pregătesc moralmente. Am făcut scufundări ca să adun mostre de experiență.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu… Nu știu… Să fac o excursie de un weekend la Cotswolds.

– Aha. Sau să chemi o femeie de serviciu o dată pe lună.

– Exact! Sau să cumpăr un fier de călcat. Sau să mă înscriu într-un club de lectură. Dar azi mi-am dat seama că s-a terminat cu turismul. Nu mai pot să

merg în excursie în viitor, când aș avea treizeci de ani, iar apoi să mă întorc în josnicul meu optimism de tipă de douăzeci și ceva de ani. Sunt deja acolo.

– Dumnezeule, am exclamat, sub povara copleșitoare a cuvintelor sale. Nu poți să… pleci din vârsta asta. Locuiești în ea permanent. E ca și cum toată ironia de a fi adult a dispărut.

– Tocmai! Când creșteam buruieni pe pervazul de la bucătărie, lumea zicea că e kitsch și nostim. Pe când acum…

– Acum ești doar o tipă de treizeci și ceva, și nu mai ai niciun haz, i-am continuat eu fraza, șocată de revelația avută.

– Îhî.

– În cazul ăsta, ce facem? Ne apucăm de bridge? am sugerat.

– Nu, nu, ăsta nu e turism pentru patruzeci și ceva, e pentru peste șaizeci. Nu mergem în excursie decât un deceniu mai încolo.

Am reflectat amândouă îndelung la asta.

– Abonament la Galeriile Tate, ăsta e turism pentru patruzeci și ceva, a declarat ea într-un final. Și interioare minimaliste.

– Stingerea la nouă jumate? am propus eu.

– Da. Și botine în trei culori.

Am fixat această conversație ca punct de reper pentru începutul colapsului existențial, de nestăvilit al înaintării spre deceniul al patrulea. După aniversarea lui Lauren, m-am trezit căutând în orice lucru indicii ale schimbării; în felul în care entuziasmul îmi scădea; în faptul că nu mă mai bucuram de viață ca până atunci. Am remarcat, de exemplu, că – brusc și fără să-mi fi dat seama – renunțasem la obiceiul de a fotografia indicatoare amuzante. În adolescență și pe la douăzeci și ceva de ani, eram în stare să cobor cu o stație mai devreme ca să fac o poză cu „La cocoșu' faimosu'" sau să traversez o șosea aglomerată, chiar dacă întârziam undeva, doar ca să am poza perfectă cu „Aleea Capătul Sulei" ori „Strada Zmârcului". Eu și India am avut parte de un moment trist, conștientizat de amândouă, când am trecut recent pe lângă „Șoseaua Farly" și niciuna nu a catadicsit să scoată telefonul.

– E trist, nu-i așa? am spus eu. Acum câțiva ani, ne-am fi făcut un selfie cu indicatorul și i l-am fi trimis lui Farly, or, acum nici că ne pasă.

Care-i rostul? Fără doar și poate e o întrebare care lipește laolaltă toate cioburile crizelor oricărei vârste. Așa a fost, cu siguranță, pentru Hannah, care,

în ziua când a împlinit treizeci de ani, a zis: „Asta-i tot? Despre asta-i viața? Futu-i… Tottenham Court Road și comandatul de rahaturi de pe Amazon?“

Aveam douăzeci și unu de ani când am fost martoră la acel colaps care m-a tulburat din cale-afară – mi-a spus că o să înțeleg când voi avea treizeci de ani. Am înțeles. Înțeleg.

Nu voiam să devin obsedată de inutilitatea existenței. Să ajung să-mi spăl rufele duminică seara și, în timp ce-mi pun șosetele pe calorifer, să mă întreb de câte ori face un om chestia asta într-o viață și dacă are vreun sens. Eu și Lauren făceam mereu glume pe seama unui anume gen de oameni, cei despre care poți spune că sunt „în trecere“ – ca și cum viața e o călătorie lungă și plictisitoare, iar ei se cazează în fiecare seară la un alt motel, astfel încât n-are rost să-și desfacă bagajele. Genul de oameni care nu-și fac niciodată timp să-și personalizeze backgroundul monitorului, schimbând imaginea standard cu o fotografie proprie; care mănâncă același fel de sendviș de la Pret a Manger, în fiecare zi lucrătoare, de treizeci de ani încoace; care nu se obosesc să-și înrămeze fotografiile printate, mulțumindu-se să le lipească pe perete așa cum sunt.

Care-i rostul?

N-am vrut niciodată să am senzația că sunt doar în trecere, dar m-am temut că nu voi putea să evit asta pe măsură ce îmbătrânesc, în timp ce mă târăsc spre capăt. Intensitatea cu care trăiești cedează locul capacității de a suporta viața.

„Cum stai cu TCR & A?“ În preajma aniversării mele, Hannah, care împlinise treizeci și opt de ani, îmi trimitea în mod regulat mesaje, un fel de a verifica în ce stadiu se mai află letargia mea nihilistă. „O să te simți mult mai bine după ce treci pragul, îți garantez.“ (Cadoul pe care mi l-a făcut de ziua mea a fost, evident, o carte despre Amazon și o cană de bere cu capac din perioada victoriană pe care era gravat textul „Tottenham Court Road“.)

I-am fost recunoscătoare lui Hannah pentru înțelegerea manifestată în calitate de prietenă care a trecut prin ceva asemănător la vremea ei. Celelalte prietene mai mari ca vârstă n-au reacționat la fel de bine la neliniștea mea – mi-au luat teama de a face treizeci de ani ca pe un comentariu la adresa vârstei lor și ca pe o aluzie că ar trebui să le fie rușine cu ea. „SĂ TE VĂD EU LA ȘAPTEZECI ȘI DOI CE NAIBA MAI ZICI“, a zbierat tata pe neașteptate când ne-a auzit pe mine și pe frate-meu cum ne văicăream că în curând urma să facem treizeci de ani.

Nu atât ideea că îmbătrânesc mă copleșea, cât cea a trecerii de la ceea ce percepusem ca fiind o etapă bine definită a vieții mele la alta. E adevărat, după vârsta de douăzeci de ani eram sufocată de anxietăți, de nesiguranță și făceam alegeri dezastruoase, dar abia după am descoperit că în tot acel haos era ceva reconfortant. Să ai douăzeci și ceva de ani nu implica nicio cerință specifică – asta mă dezorienta. Nu știam care mi-era locul sau ce anume trebuia să fac – să locuiești, la douăzeci și șapte de ani, cu soțul și cu un labradoodle pe nume Brie era la fel de normal cum era să locuiești, împreună cu niște străini cunoscuți pe Gumtree, la un subsol, într-un apartament fără sufragerie. Structura impusă de societate unui individ de peste treizeci de ani părea a fi una mult mai rigidă. Să zicem că nu mai e la fel de simplu să-ți atârni pe perete o bucată de pânză multicoloră sau să ții un bong fluorescent în rucsac fără să se uite lumea strâmb la tine. Astfel de lucruri, chiar dacă nu mă dădeam în vânt după ele, făceau parte dintr-un stil de viață pe care mi-l doream ca opțiune.

Era o perfidă conștientizare a faptului că nu mai sunt în acea perioadă a vieții care îmi garanta răbdarea, solicitudinea, dăscăleala și simpatia celorlalți. Până să împlinesc treizeci de ani, cei din generația mea au fost frații mai mici. În tot acest timp, la fiecare întrunire la care am participat, noi eram în centrul atenției – eram targetul, cum s-ar spune. O combinație între *The Vicar of Dibley*[64] și *Challenge Anneka* pentru mileniali, cum ar fi spus lumea într-o ședință de creație pentru vreun serial TV. „Trebuie să aflăm cum își fac milenialii cumpărături online“, ar fi zis editorii. Ori de câte ori deschideam un ziar, dădeam peste jurnaliști care vorbeau despre cât de îngrijorați sunt în privința noastră: vom fi vreodată în stare să ne mutăm în case ca lumea? Să ne stabilim într-un loc pentru totdeauna? Ne-am nenorocit oare pe viață fiindcă am învățat să facem sex urmărind filme pornografice? Cum o să ne achităm de obligațiile noastre studențești? Eram pentru ei fascinanți, inabordabili, alarmanți, ispititori și creatorii noului *Zeitgeist*. Deplângeam pe atunci această condescendență isterică, dar nu mi-am dat seama cât de minunat e să fii copilul-problemă al nației până când n-am fost înlocuită.

„Generația Z“: nu mai știu când am auzit prima oară vorbindu-se despre acest concept, dar îmi aduc aminte că l-am ignorat cu încăpățânare. Am sperat că, dacă nu-l rețin, va dispărea, în același fel în care îți iese din minte enervant de melodiosul nume al actualei iubite a fostului tău iubit. Înainte să prindem

de veste, toată lumea a început să se intereseze de Generația Z. Cei cu zece ani mai mici decât mine, până nu de mult doar verișorii agasanți ai prietenilor mei, aveau acum un nume oficial. Și toți erau fermecați de ei: cum de beau mai rar decât milenialii? De ce își exprimau sexualitatea într-un mod diferit? Cu cine urmau să voteze? „Gen Z“ a devenit un termen la îndemână pentru tinerețe, trenduri, sex, modernitate, progres. Pentru relevanță.

La douăzeci și șase de ani lucram ca asistent de scenarist pentru *Fresh Meat*, un serial de comedie de pe canalul E4, despre viața de student. Scenariștii îmi pasau toate scripturile în care apăreau situații hipsterești, ca să ne asigurăm că limbajul folosit în dialoguri ține pasul cu tineretul; reușeam să fiu autentică, nu era nici urmă de vârstă de mijloc în ceea ce așterneam pe hârtie. Încercuiam cu pixul „vin spumant“ și notam pe marginea foii „preferă să bea prosecco“. Le spuneam scenariștilor ce citește tineretul pentru un curs de literatură engleză și ce muzică ascultă. Eram, din oficiu, Reprezentantul Tineretului în orice încăpere aș fi intrat. Dar la treizeci de ani, această mantie îți este luată de pe umeri fără permisiunea ta și fără nicio ceremonie oficială. E, pur și simplu, de la sine înțeles că rolul tău s-a încheiat – nu mai ești autoritatea indiscutabilă în materie de relevanță. Despre perioada copilăriei mele se vorbește acum ca despre o altă epocă istorică. *Sex and the City* este *Fawlty Towers* al nostru. DVD-urile sunt considerate aproape la fel de străvechi ca discurile de vinil. Deunăzi am auzit pe cineva spunând despre *Clueless*, filmul-simbol al adolescenților anilor ’90, că este un „film de epocă“.

Când trebuie să-mi introduc data de naștere într-un formular online, să derulez în jos, îndelung, până la rândurile cu anii ’80, a început să mi se pară o treabă obositoare și penibilă. De fiecare dată când sunt nevoită s-o fac, îmi aduc aminte de bunicul unei prietene care s-a înscris în grupul „Universitatea Oxford, promoția 1938“ de pe Facebook și s-a gândit ce de glume o să facem pe seama lui când o să aflăm asta de la „noutăți“ – noi, proaspeții studenți. Nu mă gândeam pe atunci la posibilitatea ca „Promoția 2009“ să ajungă la rândul ei ținta glumelor.

Generația Y a fost dată la o parte în mod oficial în același mod în care îmi imaginez că am făcut-o noi cu Generația X, cam cum au procedat ei cu Generația Baby Boomers. Aceștia din urmă – pensionari care-și fac de lucru în corurile locale, doamne cu părul nins, în șlapi de cauciuc pentru grădinărit, și

tătici care fac glume proaste – au fost odată Reprezentanții Tineretului în orice încăpere ar fi intrat. Dar știusem toate astea, nu? Îi ascultasem pe mama și pe tata vorbind despre cât de temerari și nedispuși la compromisuri fuseseră în anii ’60. M-am uitat la *The Rolling Stones Rock and Roll Circus* de cel puțin cincisprezece ori. Și, cu toate astea, am crezut mereu că milenialii nu vor fi altceva decât niște puști sărăcuți cu duhul, băieții lu’ mami, care fac pe durii și pe revoluționarii, petrec toată ziulica, niște brânză bună în burduf de câine, calamități ambulante și adolescenți prea dezvoltați fizic pentru vârsta lor.

Iar acum urmează unul dintre multele clișee despre ce înseamnă să înaintezi în vârstă, fiindcă toate clișeele sunt adevărate: nu credeam că o să mi se întâmple tocmai mie.

Prietena mea Pandora a fost prima care și-a dat seama că superputerea mea, inutilă, e înclinația spre nostalgia care nu folosește nimănui. Am o capacitate diabolică de a metaboliza, de a celebra și comemora cu o viteză ametitoare scurgerea timpului astfel încât fiecare moment al anului poate deveni un eveniment istoric de mare însemnătate.

„Ești capabilă să vorbești despre o amărâtă de petrecere la care te-ai dus luna trecută cu aceeași melancolie și adorație de parcă ar fi fost vara lui ’69[65]“, a comentat ea.

N-am zis nici pâs.

De curând, am ieșit să duc niște scrisori la poștă și am trecut pe lângă o mașină parcată. Înăuntru, la volan, se afla o femeie pe la cincizeci de ani, grizonantă, care-și ținea capul în mâini. Lângă ea, în uniformă de școală, o fată de vreo șaptesprezece ani, plânsă toată, genul care se chinuie să străbată ultimii, cei mai lungi, kilometri până la absolvire. Părul ei șaten și bogat era aranjat după urechile pline de piercinguri. Avea unghiile bleumarin, roase și gesticula în timp ce vorbea. O expresie de disperare i se fixase pe chip și am putut observa cum sughița de nervi între două vorbe. Mi-am amintit cât de frecventă fusese scena asta de-a lungul unei mari perioade din viața mea. Eu, plângând pe locul din față, într-o mașină parcată, cu radioul oprit și încălzirea pornită. M-am gândit la toate acele certuri – când mama mă anunța că n-o să primesc telefon mobil, că trebuie să mă întorc devreme sau că iubitul meu n-o să rămână peste noapte la noi fiindcă n-avem nicio cameră liberă. Acel timp luase

sfârșit. Luase sfârșit de peste zece ani. Fără să prind de veste, certurile mele cu mama în mașina parcată încetaseră, probabil pentru totdeauna.

Pe vremuri, nostalgia a fost considerată o boală. În secolul al XVII-lea, cuvântul se referea la durerea fizică acută pe care o simțeau soldații elvețieni cantonați în zonele de șes ale Italiei când duceau dorul priveliștilor alpine de acasă. Nostalgia și simptomele ei (leșin, febră și indigestie) se dovediseră într-atât de periculoase, încât cine era prins cântând un anumit cântec al mulgătoarelor elvețiene primea pedeapsa cu moartea.

Înainte să împlinesc treizeci de ani, deceniul care tocmai se încheia devenise muntele meu iubit. Era căminul meu, un loc pe care îl știam și unde mă simțeam bine. Rațiunea îmi tot repeta că o mare parte din el fusese un dezastru – inima îmi fusese frântă de nenumărate ori, mă disprețuiam, eram geloasă, derutată, nesigură și fără bani –, însă boala nostalgiei îi acoperea glasul. Cântecele mulgătoarelor elvețiene erau, în cazul meu, pe discurile de vinil aduse cu noi când ne-am mutat în casa de cărămidă galbenă, în 2012. Într-o zi, la câteva săptămâni înainte să fac treizeci de ani, mă întorceam acasă de la supermarketul Sainsbury's, pe Camden Road, cu căștile în urechi și, în acel moment, aplicația mea de melodii amestecate a ales primul *track* din primul album Rod Stewart pe care îl ascultasem vreodată și pe care îl puneam iar și iar la pick-upul nostru. M-am așezat pe treptele unei case străine și am izbucnit în lacrimi.

„În sfârșit încep să înțeleg ce vrea să însemne «trecerea timpului»“, mi-a spus Helen în ajunul aniversării ei de treizeci de ani. „E ca un coridor lung pe care merg și, cu cât înaintez, cu atât mai multe uși mi se închid în față și nici că mai pot să intru pe ele.“ Imaginea zugrăvită de Helen mi-a rămas în minte și am început să văd peste tot uși care mi se trânteau în față. Activități pentru scriitori tineri la care nu mai eram invitată să particip. Haine și cluburi care am decis că nu mi se mai potrivesc. Am citit, într-o sală de așteptare, o broșură despre cupe menstruale și am remarcat că pentru femeile sub treizeci de ani aveau două mărimi, iar pentru cele de peste, una singură, mai mare.

Am devenit obsedată să ghicesc vârsta exactă a oricărei femei despre care citeam sau pe care o vedeam la televizor. Mă frământa în mod deosebit gândul că Meredith Blake, tipa perversă și cu două fețe de care era îndrăgostit personajul lui Dennis Quaid din *Capcană pentru părinți*, un film din 1998,

avea douăzeci și șase de ani. M-a enervat din cale-afară faptul că Ross Geller, din *Prietenii tăi*, are douăzeci și nouă de ani trei sezoane la rând. Când am fost la National Gallery, la expoziția „BP Portrait Award“, am fost mult mai preocupată să citesc vârstele celor portretizați, scrise pe mici etichete sub numele artiștilor, decât de picturile în sine. Am căutat pe Google vârstele tipelor care au câștigat titlul de „Rear of the Year“[66] în ultimii ani și am simțit o oarecare consolare când am aflat că una dintre ele, Carol Vorderman, avea cincizeci de ani. M-am mai liniștit și după ce, uitându-mă la *Singin' in the Rain*, am calculat cu înfrigurare că Gene Kelly avea patruzeci de ani când a jucat în el. Nu știu de ce, dar, dintr-odată, era *incredibil* de important să știu că ușile acelea din depărtări încă nu s-au închis pentru mine. Aveam nevoie să știu că pot să fiu atât „Rear of the Year“, cât și o stea dintr-un musical despre Hollywoodul sfârșitului anilor '20, *în care erau* incluse mai multe reprize de step, destul de solicitante fizic.

David Foster Wallace a înțeles foarte bine ecoul ușilor trântite pe coridorul timpului. La treizeci și trei de ani, scria:

> Zi de zi, trebuie să fac tot felul de alegeri, să decid ce e bun, important și distractiv, iar apoi trebuie să mă obișnuiesc cu sechestrul pe care aceste alegeri îl pun asupra celorlalte opțiuni. Pe măsură ce timpul prinde avânt, alegerile mele se împuținează și restricțiile asupra lor cresc exponențial până când ajung pe una dintre ramificațiile magnific de complexului sistem care e viața și nu mai pot să plec de acolo, rămân blocat pe acea cărăruie, iar timpul mă zorește prin stadiile stazei, ale atrofiei și descompunerii până în momentul în care, în cele din urmă, cad pentru a treia oară, zbătându-mă fără rost, înecându-mă în apele timpului.

Sylvia Plath vedea la rândul său curgerea timpului ca pe o complexă, copleșitoare desfășurare de ramuri. În *Clopotul de sticlă* (roman pe care l-a publicat la douăzeci și nouă de ani), scrie:

> Îmi vedeam viața ramificându-se înaintea mea ca smochinul cel verde din poveste. Din vârful fiecărei ramuri, ca o smochină grasă și movulie, îmi zâmbea și-mi făcea cu ochiul un viitor minunat. O smochină era un soț și un cămin fericit și copii, și altă smochină era o poetă de succes, și altă smochină era o profesoară strălucită, și altă smochină era Ee Gee, incredibilul editor, și altă smochină era Europa și Africa și America de Sud, și altă smochină era Constantin și Socrate și Attila și o ceată de alți iubiți cu nume stranii și profesii neobișnuite, și altă smochină era o campioană din lotul olimpic feminin, și deasupra și dincolo de aceste smochine erau multe alte smochine, pe care nu le deslușeam prea bine.
>
> Mă vedeam stând în crăcana acestui smochin, moartă de foame, numai pentru că nu mă puteam hotărî pe care dintre smochine să o aleg.[67]

Uși trântindu-se, ramuri rupându-se, fructe căzând. M-am liniștit la gândul că FOMO nu e invenția milenialilor – că unii dintre scriitorii mei favoriți au considerat că trecerea de la o etapă personală la alta e mai degrabă deprimantă decât un motiv de bucurie. În „Stacks“, melodia mea preferată dintre cele ale formației Pulp, Jarvis Cocker vorbește cât se poate de limpede despre luxul pe care îl reprezintă timpul în tinerețe: „Sunt teancurile de treburi de rezolvat și mai sunt cele de văzut, pe unele ai voie să le atingi, din altele ești chiar tu făcut, feluri de-a-ți petrece timpul nu-s deloc puține, sunt grămezi, o știm chiar foarte bine.“ Ceea ce mă făcuse să devin nostalgică, să plâng pe treptele unei case străine de pe Camden Road, înconjurată de sacoșele de la Sainsbury's, nu era viața sau identitatea mea de la douăzeci și ceva de ani. Era convingerea că am fost milionară în unități de timp – că am avut grămezi și grămezi de opțiuni. Voi fi pentru totdeauna în doliu după acel sentiment din adolescență și din al treilea deceniu de viață, sentimentul că eram posesoarea unui șir interminabil de minute goale; că dinaintea mea se așterneau zile după zile, la nesfârșit. Cred că, orice vârstă voi avea, voi căuta mai multe grămezi din care să aleg.

Am atins nadirul crizei mele existențiale cu două zile înainte să împlinesc treizeci de ani, într-un magazin Zara din centrul Londrei. Hotărâsem că hainele alea arătau prea bătrânești și am urcat la etajul cu articole vestimentare pentru tineri, mai ieftine și mai fistichii, ca să-mi găsesc ceva potrivit noii mele personalități, de femeie la treizeci de ani. Dar n-o nimerisem nici de data asta. Mi-am amintit că Farly, care e jumate cât mine, atât în înălțime, cât și în lățime, își cumpără uneori haine de la raioanele pentru copii. Cu nici o săptămână în urmă, o văzusem într-un blazer bleumarin, tineresc și elegant pe care mi-a spus că l-a cumpărat de la raionul pentru băieți. M-am dus așadar la etajul cu haine pentru copii și, cum era și de așteptat, am ochit o jachetă brodată care îmi plăcea. Am ales mărimea cea mai mare (pentru 13–14 ani) și am încercat s-o pun pe mine, peste celelalte haine, chiar acolo, pe loc. Am reușit să-mi strecor o mână într-o mânecă, dar a doua mânecă am încercat în zadar s-o aduc peste umăr. Într-un acces de panică și claustrofobie, am vrut s-o scot de pe mine și am auzit cum îi pârâie căptușeala. A fost ca și cum se declanșase o sirenă: un vânzător cu aspect de ființă hărțuită s-a năpustit imediat spre mine, întrebându-mă ce s-a întâmplat.

– Cred că s-a rupt un pic materialul, am zis pe un ton de scuză, încercând în continuare să smulg jacheta de pe mine. O s-o plătesc, evident.

– Raionul pentru femei e la alt etaj, nu știați?

– Ba da, am zis.

– Și atunci, de ce ați mai probat aici?

– Mă gândeam c-o să-mi vină.

– Dar aici e *raionul pentru copii*, a zis vânzătorul.

– *Am spus* c-o s-o plătesc! am răspuns indignată, scutindu-l de explicația că mă aflu în plină nevroză a conștientizării faptului că sunt o ființă muritoare, problemă care, m-am gândit eu, probabil – *probabil* – s-ar fi rezolvat imediat prin cumpărarea și purtarea unei jachete pentru puști.

– Așadar, ce-ai pățit? m-a întrebat India în acea seară, în pub. Spune-mi tot ce te frământă, nu te grăbi.

– Vreau să am din nou douăzeci și unu de ani.

– Nu, fată, nu vrei asta, a zis ea.

– Ba da. Vreau să am douăzeci și unu de ani.

– De ce?

– Nu vreau să am mintea de la douăzeci și unu de ani. Sau impulsurile alea sau nenorocitele alea… de frământări. Vreau tot ce am acum – toate chestiile pe care le-am învățat, experiențele pe care le-am avut. Dar vreau să mă întorc și să rămân pentru totdeauna în corpul ăla de la douăzeci de ani, să am toată viața înainte.

– Aha.

– În principiu, vreau ca mintea și sufletul meu să continue să evolueze, dar corpul meu să nu îmbătrânească și să nu piară niciodată, am zis în timp ce turnam ultimele picături de rosé în pahare. Cred că ar trebui să ni se permită accesul la tinerețe după ce-am dobândit înțelepciune odată cu vârsta, am continuat și am dat pe gât conținutul paharului. Înțelegi? Așa vedem cu toții lucrurile, n-am dreptate?

– Nu, nu, cred că e o idee nouă-nouță, a răspuns India fără entuziasm. Zici că tinerețea e irosită pe tineri. Cred că ești prima care a înțeles asta vreodată, Dolly.

*

Împreună cu câteva prietene am închiriat o casă la Devon, pe malul mării, pentru weekendul în care urma să fac treizeci de ani. Odată ajunse acolo, am început să scoatem bagajele din mașini, când pe lângă noi a trecut o femeie pe la șaizeci de ani, cu o coafură ca a lui Jilly Cooper, o eșarfă de mătase înfășurată în jurul gâtului și ținând în lesă trei cockeri spaniel.

– Ați venit să faceți petrecere de burlăcițe, fetelor? a rostit melodios, zâmbind larg și smucind câinii ca pe niște cai care trebuie ținuți în frâu.

– Nu, a răspuns Farly și a făcut un semn cu capul spre mine. Asta face treizeci de ani.

– Dumnezeule! Treizeci! Mai groaznică zi de naștere nici că se poate! a râs ea. M-am simțit de parcă s-a dus viața – de parcă nu mai aveam pentru ce să trăiesc! Să fiu a naibii dacă n-a fost o petrecere oribilă, n-aș mai vrea una ca aia pentru nimic în lume. Păi, ce să zic, s-aveți o zi minunată! Să nu vă zgârciți cu băutura!

În seara de dinainte să fac treizeci de ani, după o cină prelungită la pub, stăteam câteva dintre noi pe ponton, sub o lună aproape plină – ca o perlă mare de apă dulce, luminescentă – și beam crémant (un fel de prosecco pentru cei de peste treizeci de ani, dar mai bun și care costă cu vreo 4 lire mai mult).

– Ultimele cinșpe minute din tinerețea mea, am suspinat.

– GATA, e cazul să nu mai faci circ pe tema asta, a zis Sophie. Nu-i nicio scofală.

– Zburzi pe pajiștea neumblată a unui nou deceniu! Nu e minunat?! a spus Lauren.

– Ba da, am răspuns cu juma de gură.

– OK, ia-o în felul următor, a continuat și a scos un norișor de vapori (o aromă de fructe, de cocos, numită „Briz Luquillo“). Întotdeauna ai vrut să crești mare. Asta am vrut toți în adolescență – să avem o groază de experiențe, să avem prietenii noștri și apartamentele noastre. Ei bine, iată! Le ai pe toate! Ai scos-o la capăt! Ești în locul în care eul tău de adolescentă a vrut dintotdeauna să fie. Trăiești un moment magnific.

Eu și Lauren vorbeam deseori despre faptul, greu de înțeles, că pe când aveam șaptesprezece ani, ne rezervam bilete la o chestie precum *The Grumpy Old Women Roadshow* – un spectacol derivat dintr-un program TV foarte popular în care câteva comediene își împărtășeau, la mișto, înțelepciunea de-o

viață. Eram clar cele mai tinere spectatoare de acolo, cu vreo douăzeci și cinci de ani mai tinere decât toți. Jenny Eclair făcea bancuri despre lucruri pe care nu le înțelegeam: orgasme multiple, credite ipotecare, diafragma pelvină și perimenopauză. Și ce mai râdeam! Să ne fi văzut: două fetișcane bucălate și virgine din suburbii, vesele nevoie mare, hohotind isteric și fals ca să simtă că fac parte din gloată. Că sunt niște femei în toată firea, neînfricate, amuzante și cărora li se rupe de orice.

Era tot ce-mi dorisem. Umor de calitate și prietene de calitate. Înțelepciune și modestie. Încredere în mine. Curaj. Să fim noi însene, fără efort. În cazul ăsta, de ce mă panicam acum, că visul meu începuse să se realizeze? Probabil că, în vreun moment al tinereții mele, niște spioni de elită patriarhali pătrunseseră fără să prind de veste în cea mai bine păzită și inviolabilă parte a sistemului meu, cu scopul de a mi-l reprograma. Ca să mă facă să cred că viața are sens – că eu însămi voi fi în deplinătatea puterilor mele – doar la douăzeci și ceva de ani.

Dar chiar mă simt mai puternică decât oricând. Și mai împăcată cu mine însămi. Îmi trăiesc viața la cea mai mare intensitate. Poate că nu mă potrivesc exact cu imaginea femeii adulte pe care mi-am creat-o în adolescență (sofisticată și subțire; în rochii negre, bând Martini și făcând cunoștință cu bărbați la lansări de carte și la vernisaje). Poate că nu am exact lucrurile pe care îmi închipuiam că o să le am la vârsta asta. Sau toate lucrurile pe care alții mi-au spus că o să le am. Dar sunt mulțumită; recunoscătoare pentru fiecare dimineață în care mă trezesc, pentru fiecare zi ce mi-e dată pe acest pământ și pentru șansa de a face lucruri bune, de a mă simți bine și de a-i face și pe alții să se simtă bine.

Clopotul bisericii din localitate a anunțat miezul nopții.

– Șșș. Ați auzit? a zis Lauren.

Am ascultat zgomotul făcut de valurile care veneau și se retrăgeau sub noi, pe plajă.

– Ce să auzim?

– Mi se pare că e Aia cu Coasa pe o placă de surf, a spus ea. A venit să te ia și să te ducă, dincolo de estuar, în lumea de dincolo.

A doua zi dimineață, când ne-am trezit, cerul era albastru, fără nicio urmă de nori. După ce am mâncat tort aniversar roz-fucsia la micul dejun, înconjurate

de baloane cu Rod Stewart, am coborât, în halate, până pe țărm și ne-am bălăcit în apa rece, urlând ca apucatele.

Am înotat până departe, în apa sărată și limpede, înconjurată de cea mai tare gașcă de sirene cacofonice, și am simțit cum ultimii zece ani mi se deznoadă undeva adânc, în suflet. Ajunsesem la o cifră nouă-nouță și importantă și, până la urmă, nu era nimic rău în asta. Ajunsesem într-un loc în care simțeam aceeași promisiune a unei vieți de necuprins cu gândul, ca atunci când aveam șaptesprezece ani, și pe care o voi simți probabil întotdeauna. Un loc în care eram pregătită să descopăr lucruri minunate, însetată după noi senzații și prea puțin înțeleaptă. În care urma să fac greșeli, dar și alegeri bune, să continui să învăț. Un loc în care știam că îmi pot îngădui – și îmi pot găsi curajul – să mă îndrăgostesc din nou.

Mi-am luat rămas-bun de la ultimii zece ani ca de la un vechi prieten. Spre deosebire de care mă maturizasem, dar pe care nu-l voi uita niciodată. Un prieten neastâmpărat, neglijent și neadaptat. Nestatornic, nesuferit și nesupus. Deceniul meu de perindări; nebunii mei ani douăzeci.

Note:

62 Personaj din serialul *Prietenii tăi*, interpretat de Jennifer Aniston. (*N. red.*)

63 Personaj din serialul *Happy Days* (1974–1984). (*N. red.*)

64 Serial de comedie britanic (1994–2015). (*N. red.*)

65 Aluzie la melodia „Summer of ’69“, de pe albumul *Reckless* (1984), al lui Bryan Adams. (*N. red.*)

66 „Cel mai frumos fund al anului“. (*N. red.*)

67 Sylvia Plath, *Clopotul de sticlă*, traducere și note de Alexandra Coliban, Polirom, Iași, 2012, p. 73. (*N. red.*)

Rețetă: tort pentru aniversarea dezastrului

(pentru 8-10 porții)

Pentru blat

- 225 g de zahăr extrafin
- 225 g de unt tartinabil, nesărat
- 225 g de făină cu agent de creștere
- 1 linguriță de praf de copt
- 4 ouă mari
- 1 linguriță de pastă de vanilie sau de apă de trandafiri, sau din ambele
- 1 praf de sare
- 1-2 linguriițe de lapte, dacă e nevoie

Pentru cremă

- 75 g de unt tartinabil, nesărat
- 150 g de zahăr pudră
- câteva picături de extract de vanilie sau de apă de trandafiri, sau din ambele
- 1-2 linguriițe de lapte, dacă e nevoie
- 3-4 linguri de dulceață de zmeură (e mai ușor de întins pe blat decât gemul)

Pentru glazură

- 110 g de zahăr pudră
- 1-2 linguri de apă clocotită

- câteva picături de extract de vanilie sau apă de trandafiri, sau din ambele
- câteva picături de colorant alimentar roz (opțional)
- petale de trandafir glazurate sau fire de zahăr colorat (opțional)

Preîncălziți cuptorul la 180°C (160°C în cazul cuptoarelor cu convecție). Ungeți cu unt 2 forme de 20 cm cu fund detașabil și acoperiți cu hârtie de copt.

Puneți toate ingredientele pentru blat, cu excepția laptelui, într-un vas mare și apoi amestecați-le cu mixerul până se fac pastă, fără cocoloașe. Dacă aluatul e prea tare, puteți pune niște lapte, dar nu prea mult și să nu exagerați cu mixerul, să nu devină toată compoziția prea pufoasă. Turnați compoziția în mod egal în cele două forme, folosiți o paletă pentru a uniformiza partea de deasupra. Țineți-le la cuptor 20-25 de minute sau până când observați că atunci când băgați și scoateți o scobitoare în aluat, aceasta iese curată. Scoateți-le afară și lăsați-le să se răcească 5-10 minute, apoi scoateți blaturile din forme și așezați-le pe un suport – astfel se vor răci complet.

Pentru a face crema, puneți untul într-un vas și amestecați-l cu mixerul până se înmoaie bine. Puneți jumătate din zahărul pudră și amestecați din nou până se omogenizează. (Să nu-l puneți pe tot deodată, c-o să zboare în toate părțile.) Puneți restul de zahăr și amestecați cu mixerul până la omogenizare; s-ar putea să fie nevoie să adăugați 1 sau 2 lingurițe de lapte, ca să nu fie compoziția prea tare. La final amestecați și vanilia/apa de trandafiri. Gustați ca să vedeți dacă e suficient de aromată și, dacă nu e, mai adăugați câteva picături.

Puneți unul dintre blaturi pe un platou și întindeți crema pe el. Turnați dulceața deasupra și întindeți cu ajutorul unei palete sau al unui cuțit de unt. Puneți al doilea blat deasupra.

Pentru glazură, cerneți cu ajutorul unei site zahărul pudră deasupra unui vas. Cu o lingură de lemn, amestecați separat vanilia/apa de trandafiri, câteva picături de colorant alimentar (dacă folosiți așa ceva) și apă doar atât cât să iasă o glazură consistentă – să fie cam cum e crema. Turnați-o apoi pe deasupra tortului, lăsând să curgă un pic și prin părți. Puteți decora partea de deasupra cu petale de trandafir glazurate sau fire de zahăr colorat.

Merge bine cu o garnitură de histrioni.

Tot ce știu despre dragoste la treizeci de ani

Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât cari după tine mai multe lucruri. La douăzeci și cinci de ani, tipul cu care te întâlnești într-un bar are o geantă de mână, ușurică. În ea ai putea da peste vreo două-trei foste iubite, un moderat complex Oedip sau chiar o ușoară teamă de a intra într-o relație de lungă durată. După treizeci de ani, însă, fii pregătită să dai peste indivizi cu rucsacuri de 250 kg, pline până la refuz cu trecut, complicații și pretenții. Vei găsi în bagajele lor divorțuri, copii și case care aparțin pe jumătate fostelor; încercări de fertilizare in vitro, părinți pe moarte, ani de terapie la psiholog și probleme cu drogurile ori cu alcoolul, joburi care le mănâncă tot timpul și foste partenere cu care încă se mai văd o dată pe săptămână fiindcă se luptă pentru custodia unui cățel. Chestiile astea de adulți pot fi descurajatoare, îngrijorătoare, extenuante și nu prea distractive.

Cu cât înaintezi în vârstă, cu cât cari după tine mai multe, cu atât toată lumea va fi mai sinceră, mai deschisă sufletește și mai vulnerabilă.

Acum, în 2018, când scriu toate astea, declar în mod oficial că e aproape imposibil să-ți găsești un partener în viața reală. Asta, pornind de la premisa că nu ești nici inabordabilă, nici indezirabilă și că te comporți normal.

Nu e deloc greu să-ți cunoști comportamentul, trebuie doar să fii atentă la cum îi evoluează tiparele. Îți vei da toată silința să renunți la obiceiurile proaste. Dar cam la ele se rezumă ceea ce poți să controlezi. N-ai cum să știi cum se va purta celălalt în relația voastră. Poți calcula riscurile, poți fi prudentă, poți lua decizia de a avea sau nu încredere în celălalt, de a-l primi în viața și inima ta sau nu. Dar nu vei putea stăpâni variabilele care guvernează o altă ființă umană. Să alegi iubirea înseamnă să-ți asumi un risc. Întotdeauna. De aia, „a te îndrăgosti“ din engleză se traduce, literal, cu „a cădea în iubire“: când te îndrăgostești, n-ai nici GPS, nici busolă pentru a te descurca pe teritoriul labirintic al iubirii.

Oamenii descoperă înăuntrul lor suferințe de a căror existență nu erau conștienți. Nu e întâmplător faptul că cei chinuiți de aceiași demoni sau a căror copilărie e asemănătoare ori au strămoși comuni ajung să fie împreună. Cred că amprentele tale emoționale cele mai adânci se întâlnesc și se îmbină cu ale celuilalt, la nivel subconștient. Asta poate fi bine sau dimpotrivă. Poate duce la intimitate și legături afective profunde ori la codependență și drame.

Când înaintezi în vârstă și n-ai un iubit, una dintre marile tentații căreia trebuie să-i reziști este cinismul. E foarte, foarte greu să nu te simți trădată de iubire și să nu transformi acest sentiment în nihilism, scepticism sau furie. Să fii cinică nu e numai distractiv și o formă de a te proteja, e și foarte simplu. Dar să găsești încredere și să-ți păstrezi speranța – aici e toată arta.

Unul dintre cele mai grele lucruri cu care te confrunți atunci când te îndrăgostești după o anumită vârstă este să-ți dai seama când ceva e „realitate" și când e doar o chestie la care trebuie să muncești mai mult. Să faci tot posibilul să discerni între sentimentul liniștit, de bucurie și care te pune adesea la încercare și, pe de altă parte, lucrurile care vor deveni neplăcute, în cazul cărora trebuie să ciulești bine urechile.

Dacă ai obosit de prea multe relații amoroase, încearcă abstinența. Șterge-ți aplicațiile de dating, încetează să le mai trimiți mesaje pe telefon foștilor, nu mai flirta cu necunoscuți, renunță la sex. Promite-ți că vei lăsa un pic de spațiu liber în mintea și în programul tău, ca să vezi cum va fi viața ta fără toate astea. Încearcă timp de o lună. Sau șase. Încearcă un an întreg.

Trebuie să fii conștientă de faptul că abstinența te va face să-ți revizuiești în mod radical concepția despre sex. O să te gândești la actul fizic în sine, la cât de extraordinar, cât de magic și dezgustător de intim este. O să stai întinsă în pat noaptea, cugetând și încercând să-ți amintești senzațiile de pe vremea când erai cu cineva și îți vei spune: nu-mi vine să *cred* că la un moment dat am făcut-o cu unul care își ținea puloverul în culori pastel înnodat în jurul gâtului ca bătrâneii excursioniști și lucra într-o companie de asigurări și căruia nici măcar nu îi știam numele de familie.

Trebuie să fii conștientă că abstinența îți poate da un sentiment atât de liniștitor, încât doar gândul că te-ai putea întoarce pe țărmul dragostei începe să ți se pară ceva imposibil. Ai putea să te îngrozești la ideea că poți distruge acel sentiment dacă îi vei face vreunui bărbat loc în viața ta.

Interesele comune sunt unul dintre cele mai nesăbuite criterii de a-ți alege partenerul. Să crezi că un om e bun, că e sufletul tău pereche ori că sunteți făcuți din același aluat doar fiindcă amândurora vă place muzica lui George Harrison e ridicol. Dacă aveți și unul, și celălalt toate cărțile lui Martin Amis și vă place să vă petreceți vacanțele în aceeași zonă rurală din Țara Galilor, asta nu înseamnă că veți trece cu bine peste furtunile vieții.

Unul dintre criteriile cele mai neluate în seamă și cele mai simple când vine vorba să-ți alegi partenerul este să stabilești cât de mult îți place anturajul său. Acum, că prietenele mele au deja copii și eu am început să observ cum funcționează un cuplu, mi-e mai limpede că cel mai important lucru într-o relație e modul cum decurge treaba în echipă. Nu degeaba munca în echipă a devenit o sintagmă răsuflată: tu și partenerul tău trebuie să fiți foarte, foarte buni prieteni.

Când te apropii de treizeci de ani, pe prietenele tale căsătorite o să le lovească un fel de amnezie privitor la cum erau când trăiau singure. Vor deveni un fel de doamna Bennet[68]. Vor considera că totul se reduce la faptul că ești prea pretențioasă, un fel de Maria Antoaneta stând pe tronul ei de catifea roz și trimițând bărbații la plimbare unul câte unul cu o simplă mișcare din evantaiul incrustat cu perle.

Oricât de echilibrată și de înțeleaptă o să devii, mă tem că vei rămâne în continuare un animal. Nu vom fi, cred, niciodată imune la poveștile de dragoste adolescentine, amețitoare și acaparatoare de pe urma cărora e posibil să suferim. Dorința e ca un dans în tăcere îndrăgit doar de cei care se lasă prinși în mrejele lui – dansezi și te pierzi într-o melodie pe care nimeni altcineva n-o aude. Partea bună, pe măsură ce te maturizezi, este că vei ști din ce în ce mai bine când vine momentul să te oprești.

Nu poți fi niciodată prea precaută când vine vorba despre cineva care și-a pus în minte să aibă grijă de tine tot timpul.

Nu poți fi niciodată prea precaută când vine vorba despre cineva de care trebuie să ai grijă tot timpul.

Dacă ai hotărât că vrei cu adevărat o relație, e o idee minunată să începi să faci diverse lucruri în acest sens. Înscrie-te pe site-uri de anunțe matrimoniale, roagă-le pe prietenele tale să-ți pună la cale întâlniri pe neve, asigură-te că ești cât mai disponibilă pentru noi relații. Nu e ceva ne-feminist și nu înseamnă că

ești incapabilă să te descurci de una singură în viață. Dar, dacă *tot* ce faci are un singur scop, acela de a avea o relație, vei fi nefericită și te va apuca panica.

Încearcă din răsputeri să nu judeci relațiile celorlalți și felul în care funcționează. Să ai o relație de lungă durată este ceva notabil. Oamenii ar trebui să se comporte așa cum le vine, fără să-și facă griji că cei din afară nu înțeleg nimic din relațiile lor.

Pe măsură ce te maturizezi, conceptul de dragoste în sine nu te va mai entuziasma la fel de mult. E un lucru bun. Aceleași, mereu aceleași, trăsături ale unui iubit imaginar mi-au ținut mintea captivă într-o fantasmă fără sfârșit. Realitatea a fost întotdeauna o dezamăgire fiindcă povestea de dragoste din capul meu era în totalitate imposibilă. Iubirea ar trebui să însemne potrivirea cursului vieții după al celuilalt, nu un tărâm fantastic unde evadezi ca să te simți la înălțime, să fii vedeta show-ului, adorată necondiționat.

Dar pasiunea nu ne uită, nici pe mine, nici pe tine – dacă dragostea e într-adevăr ceea ce cauți. Indiferent cât de tinere sau bătrâne suntem, indiferent cât am iubit sau câte lucruri am pierdut, toate meritățm din când în când o pereche de brațe care să ne țină strâns pe după mijloc în timp ce învârtim polonicul în supa de pe plită. Niciuna dintre noi n-ar trebui să considere asta ca fiind imposibil de obținut.

„Adânc în sufletul nostru, avem șaptesprezece ani și buzele gata să fie sărutate“, am citit odată c-ar fi spus Laurence Olivier. Sunt de acord cu asta, din tot sufletul.

Când cauți iubirea și pare că n-o vei găsi niciodată, gândește-te că ai deja parte de ea, din plin. Chiar dacă nu e acea iubire pe care o simți când ești sărutată în ploaie sau cerută în căsătorie, întotdeauna te va asculta, te va inspira și îți va reda puterile. Te va ține în brațe când vei plânge, va sărbători alături de tine când vei fi fericită și va cânta cu tine *Odă bucuriei* când vei fi beată. Ai atâtea de primit, atâtea de învățat de la ea… Ține-o în bagajul tău oriunde ai merge. Să-ți fie aproape, pentru totdeauna.

Note:

68 Personaj din romanul *Mândrie și prejudecată*, publicat de Jane Austen în 1813. Doamna Bennet are ca principal scop în viață să-și vadă fetele măritate. (*N. red.*)

Mulțumiri

Îi mulțumesc agentei mele, Clare Conville, care a dat o formă acestei cărți când era în stadiul de însemnări, bucăți de povești și fărâme de idei. Sunt deosebit de încântată să mă reprezinte o prietenă a cărei bunătate îi e la fel de mare ca talentul.

Îi mulțumesc lui Juliet Annan, care a înțeles pe deplin cartea, și pe mine, de la prima noastră întâlnire, ale cărei instinct și perspective m-au uimit de la început până la sfârșit. N-aș fi putut cere mai mult umor, experiență și îndrumare; n-aș fi putut visa la un editor mai bun.

Îi mulțumesc Annei Steadman pentru munca ei minunată la această carte și pentru faptul că m-a încurajat să scriu în toți acești ani.

Le mulțumesc lui Poppy North, Rose Poole și Elke Desanghere de la Penguin pentru energia lor neprecupețită, entuziasmul și colaborarea lor. Faceți cinste tagmei voastre.

Le mulțumesc lui Marian Keyes și Elizabeth Day pentru că au citit cartea foarte devreme și au fost atât de bine intenționate și de generoase cu sprijinul lor.

Le mulțumesc lui Sarah Dillistone, Will Macdonald și David Granger pentru că și-au asumat riscul de a angaja o tipă de douăzeci și doi de ani cu tunsoare à la Billy Idol – a fost un job care mi-a schimbat viața (nu cred că o să mai găsesc vreodată unul atât de distractiv).

Îi mulțumesc lui Richard Hurst, primul care m-a încurajat să scriu, pentru sprijinul și sfaturile lui constante și pentru că mi-a făcut cunoștință cu punk-rockul când aveam șaisprezece ani.

Le mulțumesc lui Ed Cripps și Jack Ford, care mă fac să-mi doresc să fiu tot mai amuzantă, ca să îi fac să râdă.

Le mulțumesc lui Jackie Annesley și Laurei Atkinson pentru că mi-au oferit rubrica în *The Sunday Times Style*, pentru că mi-au redactat articolele și m-au

îndrumat cu răbdare și grijă și m-au învățat atât de multe despre cum să spun o poveste.

Le mulțumesc tuturor femeilor minunate care nu numai că au trecut, în ultimul deceniu, alături de mine, prin cele povestite aici, dar mi-au și permis să le împărtășesc. Le mulțumesc în mod special lui Farly Kleiner, Lauren Bensted, AJ Smith, Indiana Masters, Sarah Spencer Ashworth, Lacey Pond-Jones, Sabrina Bell, Sophie Wilkinson, Helen Nianias, Belle Dudley, Alex King-Lyles, Octavia Bright, Peach Everard, Millie Jones, Emma Percy, Laura Scott, Jess Blunden, Pandora Sykes, Hannah Mackay, Sarah Hicks, Noo Kirby și Jess Wyndham.

Îi mulțumesc familiei Kleiner pentru că mi-a permis să scriu despre și să îi dedic această carte lui Florence – ale cărei modestie, caracter ales și pasiune mă vor însufleți mereu și mă vor inspira în fiecare cuvânt pe care îl voi scrie.

Îi mulțumesc familiei mele – mamei, tatei și lui Ben –, care mi-a spus întotdeauna că orice este posibil. Care m-a încurajat de fiecare dată să fiu sinceră în ceea ce povestesc, și știu că nu mă va judeca niciodată. Cât de incredibil de norocoasă sunt că faceți parte din viața mea – vă iubesc enorm.

Și, în cele din urmă, îi mulțumesc lui Farly, fără ale cărei susținere și încurajări ferme nu aș fi scris această carte. Ești – și vei fi întotdeauna – povestea mea de dragoste preferată.